



غربی گلو نه

شرقی لمنی

Ketabton.com

عبدالباری جهانی



د کتاب پېژندنه:

|||||

د کتاب نوم : غربي گلونه شرقي لمني

ليکوال : عبدالباري جهاني

خپرندوی : نارنج خپرندويه ټولنه

د چاپ نېټه..... :

تیراژ ۱۰۰۰ ټوکه

کمپوز : نارنج کمپیوتر اداره، کندهار

د خپرولو لړۍ : ۹

د غربي گلونه شرقي لمني د کتاب د چاپ ټوله حقوق د خپروونکي او د انلاین حق ئی. یوا ځي د بېنوا پاني سره
محفوظ دي، نوري ويب پاني ددې کتاب شعرونه د ماخذ په ښوولو کاپي کولای شي

د سريزي پر ځای

زيات و کم درې کاله مخکي مي د کوټي په ښار کي د پښتو ژبي د خوږ ژبي شاعر عبيدالله دروېش سره قدم واهه، چي د خبرو په ترڅ کي يې راته وويل چي که زه د انگليسي ژبي شعرونه منظوم ترجمه کړم دا به مي لوی کار کړی وي. زه نه پوهېږم چي ښاغلي دروېش، چي زه يې له شعرونو او کلام سره خاصه علاقه لرم، ولي دا خبره ماته وکړه. زه يقين لرم چي هغوی پخپله هم دا کار کولای سواي، ځکه چي انگليسي ژبه يې زده او د پښتو ژبي لوی شاعر دی. په هر صورت ما په دې باره کي نور فکر نه دی کړی، ښايي هغوی به پر ما باندي دا پېرزوينه درلوده او يا به يې ښايي زه ځکه د دې کار اهل بللی يم چي له راډيو څخه يې زما ځيني منظومي ترجمې اورېدلي وې. کله چي بيرته امريکا ته راغلم نو مي دې ترجمو ته مخه کړه.

په لومړي سر کي مي مرحوم حبيب الله تږي ته خپلي يو څو ترجمې وروښوولې او له هغه څخه مي دا پوښتنه وکړه چي دا کار په کولو ارزې او که زه هسي خپله انرژي مصرفوم. تږي صاحب راته وويل چي که ده منظومي ترجمې کولای سواي نو په ژوند کي به يې بل هيڅ کار نه وای کړی او که زه چيري دې ترجمو ته دوام ورکولای سم نو بايد چي خپل وس په هيڅ توگه درېغ نه کړم.

زه دې خبري ته متوجه سوم چي اصلاً د پښتو ادب په ساحه کي هر ډول ترجمه ځکه گټوره ده چي په دې ژبه کي تر هر څه زيات د ترجمې کمبود دی. دې ټکي ته زموږ ليکوالانو ډېره لږه توجه کړې ده او د دې بې غورۍ څخه د ادبياتو قلمرو مستثنی نه دی پاته سوی. ما د لس هاوو انگليسي ژبو شاعرانو په سل هاوو شعرونه سره واپړول او هر شعر چي مي په نظر په زړه پوري راتلی او زما قضاوت به ويل چي د لوستونکو او اورېدونکو د علاقې وړ به وي، هغه به مي ترجمه کاوه او يوه ورځ متوجه سوم چي دا ترجمې زياتي سوي او يو کتاب ورڅخه جوړ سوی دی، نو ځکه مې د چاپ تکل وکړ. که دا ترجمې، لکه زما قضاوت چي حکم کوي، په ريشتيا هم د لوستونکو د علاقې وړ وگرځېدلې نو په راتلونکي کي به، که خدای ﷻ کول، نورو ترجمو ته مخه کړم.

يو شی چي په غربي شعرونو او ليکنو کي زما خوښېږي، هغه د شاعرانو او ليکوالانو د موضوعاتو پرمخاني ده. که يې عشقي شعرونه دي، که اجتماعي او که حماسي رنگ لري، ټول د موضوعاتو د انتخاب له پلوه دونه غني دي چي گواکي په ميليونو شعرونو کي يې دوه په يوه رنگ نسته. د بلي خوا د مفاهيمو د افادې دپاره يې کلمات او ترکيبونه زموږ سره ډېر توپير لري، او که تر دې دواړو خبرو راتېر سو نو د هغو شاعرانو او ليکوالانو دپاره چي يا يې انگليسي ادبيات له سره کتلي نه دي او يا په انگليسي ژبه بېخي نه پوهېږي نو د بېگانه ژبي د شاعرانو سره اشنا کېدل او د هغوی د کلام منظومي ترجمې لوستل ډېر بې گټي کار نه دی.

زما په خپله عقیده، د مثال په توگه، د ويليم شکسپېر د "خواره دروغ" په نوم شعر، د ډي ايچ لارنس د "مار" په نوم شعر، د تامس هارډي د "آه ته زما قبر کيني؟" په نوم شعرونه او داسي نور په سل هاوو شعرونه هر يو په څو

خو واره لوستلو او اورېدلو ارزي. كله چي د تامس پرينگل د "ليري په دشت كي" په نوم شعر لولو بالكل زموږ خپله كيسه ده، خو په هغو كلماتو او هغي طرحي چي د خپلو شاعرانو او ليكوالانو څخه مو نه ده اورېدلې، او يا د انگليسي ژبي د تر ټولو مشهور شاعر ويليم شكسپېر دا كلام:

ته د دوبي روڼه ورځ يې؟ زه دا څنگه سم منلای
ستا ښکلا تر هغې زياته تا ته نه سي رسېدلای
رژوي يې توند بادونه په ښاخلو كي سره گلونه
ورپسې د ژمي شپې وي سپيني واورې غرونه غرونه
کله کله د لمر سترگه لکه اور داسي لگېږي
د اسمان لمن توده سي سرې لمبې ورنه اورېږي
ښه موسم له ياده وزي په سړي پوري ورځ اور سي
مخکې داسي سره تېـ سي چي دي زړه له گرمۍ تور سي
خو ستا دوبي دايمي دی په هيڅ وخت نه خزانېږي
چي ښکلا ده خدای درکړې نه ورکېږي نه کمېږي
نه پر تا يې کېږي سيوري نه مرگ لاپي سي کولای
د وختونو په کوگل كي ستا جلوه نه سي وژلای
چي تر څو انسان ژوندی وي چي يې سترگي سي ليدلای
دا به ژوند بخښي و تا ته ستا نوم نه سي ورکېدلای

د لارنس ډنبار "درنه ونه" په نوم شعر كي په ډېر قوت د اجتماعي بې عدالتۍ څخه پرده پورته کوي او داسي ښکاري لکه زموږ د وطن کيسه چي راته کوي. همدغه شاعر په "خولگۍ راکه شل کلني" په نوم شعر كي په دومره ساده كلماتو دونه اورنۍ مينه افاده کړې ده چي په بار بار لوستلو ارزي.

په لومړي سر كي مي غوښتل چي د انگليسي ژبي صوفيانه شعرونه په جلا توگه ترجمه کړم او ضمناً يې د پښتو او فارسي ژبي له تصوفي كلام سره مقايسه کړم خو وروسته مي فيصله وکړه چي د نورو انگليسي شعرونو سره يې په يوه مجموعه كي چاپ کړم. پرېږده چي د صوفيانه كلام شوقمن کسان خپل د خوشي مضامين پخپله پکښي پيدا

او انتخاب کړي. د الفرد لارډ، ت "گول هغه دی"، په نوم شعر کي وحدت الوجود په دونه ښایسته او ساده کلماتو افاده سوی دی چي سپری یې بهخي ترجمه گڼلای نه سي:

دغه ستوري دغه مخکه اسمانونه
 دا بې شمېره انسانان او بېل رنگونه
 ټولي نښي هسي نه درته ښکارېږي؟
 چي له ده یې ته بېل سوی نور بېلېږي
 چي نړۍ ټوله تیاره په مخ کي ستا ده
 ته علت یې او دا ټوله ستا خطا ده
 دا هم ته یې د هغه اراده نه ده
 ځانته ځان وایې او وایې چي دا زما ده
 دا په خپله لویی څومره ډېر خوښېږي
 موجود نه یې او په خپل وجود نازېږي
 د همدې لویی له لاسه تباہ کېږي
 بې خبره به تیاره کندی ته لوېږي

دغه راز په "نیروانا"، "برهما"، "جانان زما زه د جانان یم" او نورو شعرونو کي غربي تصوف هغه مفاهیم راوړي چي زموږ غورځونه، کلونه کلونه، یوازي په شرقي ادبیاتو کي ورسره اشنا وه. په هر صورت زه به خپل لوستونکي د غوندې متن لوستلو ته راوبولم او یقین لرم چي له لوستلو به یې ستړي نه سي.

راځه مرگيه

ويليم شكسپېر:

راځه مرگيه انتظار دي يمه

راوپه تابوت سترگي پر لار دي يمه

وروستی نفسه ژر مي پرېږده بدن!

ماته نصیب دی راگنډلی کفن

زه يم وژلی یوې ښکلي نجلی

یوې ظالمي نازولي نجلی

په سپين کفن مي کی دوستانو راځئ

وروستي دیدن ته مي یارانو راځئ

هیڅوک به زما په شاني نه وي تیار

داسي به نه وي د مرگي انتظار

چي تور تابوت ته مي درېږي یاران

هلته جوړ نه کي د گلونو باران

نه دي سلام وایي څوک زما پر مړي

نه هديرې ته دي را درومي دوستان

پرېږدئ زرگوني اوښکي وسپمېږي

ښه دی چي زما پر قبر نه تويېږي

ما يوه ليري هديره کي ښخ کئ

پټ مي يو کونج کي په تياره کي ښخ کئ

چي د هستۍ مي ريښتنۍ مينه وه

چي مي سينه کي اورني مينه وه
چي زما په قبر يې خبره نه کي
چي ورسره مي پخواني مينه وه
چي مي پر قبر اوښکي نه تويوي
چي نوم د ميني مي بيا نه يادوي

William Shakespeare

Come away, come away, death
Come away, come away, death,
And in sad cypress let me be laid,
Fly away, fly away, breath,
I am slain by a fair cruel maid.
My shroud of white, stuck all with yew,
O prepare it;
My part of death no one so true
Did share it.
Not a flower, not a flower sweet,
On my black coffin let there be strown;
Not a friend, not a friend greet
My poor corpse where my bones shall be thrown:
A thousand thousand sighs to save,

Lay me, O, where

Sad true lover never find my grave,

To weep there.

(twelfth night, 11, 4)

خواږه دروغ

ويليم شكسپير:

چي زما گرانه وايي جوړه له ريشتيا يم

سر پر سر لا راته وخوري سوگندونه

زه پوهېږم چي خبري يې دروغ دي

مگر وایم چي منمه دي قولونه

دا مي گوري د ساده زلمي په سترگه

بېخبره د دنيا له فسادونو

وايم پرېږده چي مي گرانه زلمی بولي

خو پوهېږم چي دا پوه ده په رازونو

دا پوهېږي چي پر ما عمر تېر سوی

دا پوهېږي چي زه پوخ يم په کلونو

وايم پرېږده خپل دروغ دي راته وايي

گوزاره ده چي کوو يې له وختونو

دواړه يو بل پټوو حقيقتونه

د ريشتيا پر سر ايردو دواړه گامونه

ولي نه وايي چي دا ده بې انصافه؟

ولي نه وایم چي زه په عمر زوړ يم؟

ظاهري باور د ميني شپړيني ده

له ريشتيا ريشتيا ويلو په زړه سوړ يم

مينه نه شمېري هيڅ وخت د چا کلونه

نبه چي يو له بله پټ مو دي عمرونه

ځکه زه دې ته دروغ وایم دا ماته

سره پوه یو احوال نه وایو بل چا ته

په دروغو یو له بله سره ستایو

سره گران یو یو د بل په مینه پایو

William Shakespeare

Sonnet 138

When my love swears that she is made of truth,

I do beleieve her, though I know she lyes,

That she might thinks me some untuterd youth,

Unlearned in the worlds false subtilties.

Thus vainly thinking that she thinks me young,

Although she knows my dayes are past the best,

Simply I credit her false speaking tongue,

On both sides thus is simple truth supprest:

But wherefore sayes she not she is unjust?

And wherefore say not I that I am old?

O loves best habit is in seeming trust,

And age in love, loves not t have yeares told.

Therefore I lye with her, and she with me,

And in our faults by lyes we flattered be.

چي ته ماتم ونه کي

Shakespear

که زه مړ سوم چي ماتم ونه کي گراني
 زنگولې به د غم واورې چي شرنگېري
 وايه خلکو ته چي گران مي ټنټېدلی
 د وحشي چينجيو غېره کي اوسېري
 ورته وايه دا د شر جهان يې پرېښود
 سر يې ليري پر يو بتي بيابان کښېښود
 چي دا کرښي کله لولې ما ياد نه کي
 چي پر ما باندي د زړه تر سر يې گرانه
 هسي نه چي در شريك سم په خيالونو
 ستا غمگين زړگي مي زړه چوي جانانه
 چي دا کرښي کله لولې راته گراني
 زه به مړ يم زما به خاوري وي هډونه
 گوره نوم چي مي په زړه کي ډېر ياد نه کي
 خپله مينه دي که پرې زما له ژوندونه
 هسي نه چي دي هوښياره نړۍ گوري
 په تندي کي د هجران سوي دردونه
 زه به نه يم بېدردان به سره خاندي
 زموږ په مينه به کړي ټوکي ريشخندونه

Shakespear

Sonnet 71

Noe longer mourne for me when I am dead,
Then you shall heare the surly sullen bell
Give warning to the world that I am fled
From this vile world with vildest wormes to dwell:
Nay if you read this line, remember not,
The hand that writ it; for I love you so,
That I in your sweet thoughts would be forgot,
If thinking on me then should make you woe.
O if (I say) you look upon this verse,
When I (perhaps) compounded am with clay,
Do not so much as my poore name rehearse,
But let your love even with my life decay.
Least the wise world should looke into your mone,
And mocke you with me after I am gon.

تل ژوندی پاته سه

Shakespeare

گوره پرې نه ږدې د ظالم ژمي زېږه لاسونه
 په پسرلي کي د ځوانۍ دي کړي خزان گلونه
 مخکي له دې چي يې تباہ کړې د ښايست خزانہ
 د دې اصيلو مرغلو دي کړه جوړ لاړونه
 ناروا نه ده داسي گټه د عالم په کتاب
 چي کړي خوشاله د ژوندون د پوروړو زړونه
 چي دي له ځانه کړې پيدا ستا په څېر بله ښکلې
 چي يو په لسه يې تر تا وي د ښکلا نازونه
 چي دي لس چنده وي تر ځان لا زېږولې ښکلې
 ووايه څه به دي په ژوند کي وي د مرگ غمونه
 چي د مرگي په غېږ کي پټي کړې له ژونده سترگي
 او پر هينداره دي پرې ايښي وي ژوندي عکسونه
 ښايستې ولي به بېرېږې د مرگي له څپې
 چي له ښکلا دي ځلولې وي دا ورانه خونه
 گوره پر خپل ښايست ميني سر زوري ونه کړې
 چي د مرگي حملو ته پرې نه ږدې د ژوند کلونه
 نه چي ښکلا دي د مرگي په جنگ کي و پرزېږي
 د گور چينجيو ته دي ټوله ميراث ورسېږي

Shakespeare

Then let not winter's ragged hand deface

In thee thy summer, ere thou be distill'd:

Make sweet some vial; treasure thou some place

With beauty's treasure, ere it be self-kill'd.

That use is not forbidden usury,

Which happies those that pay the willing loan;

That's for thyself to breed another thee,

Or ten times thyself were happier than thou art,

If ten of thine ten times refigured thee:

Then what could death do, if thou shouldst depart,

Leaving thee living in posterity?

Be not self-will'd, for thou art much too fair

To be death's conquest and make worms thine heir.

ته او د دوبي ورځ

William Shakespeare

ته د دوبي رونه ورځ يې زه دا څنگه سم منلای؟
ستا ښکلا تر هغې زياته تا ته نه سي رسېدلای
رږوي يې توند بادونه په ښاخلو کي سره گلونه
ورپسې د ژمي شپې وي سپيني واورې غرونه غرونه
کله کله د لمر سترگه لکه اور داسي لگېږي
د آسمان لمن توده سي سرې لمبې ورنه اورېږي
ښه موسم له ياده وزي په سرې پوري ورځ اور سي
مخکې داسي سره تبي سي چي دي زړه له گرمۍ تور سي
خو ستا دوبي دايمي دی په هيڅ وخت نه خزانېږي
چي ښکلا ده خدای درکړې نه ورکېږي نه کمېږي
نه پر تا يې کېږي سيوري نه مرگ لاپي سي کولای
د وختونو په کوگل کي ستا جلوه نه سي وژلای
چي تر څو انسان ژوندی وي چي يې سترگي سي ليدلای
دا به ژوند بخښي و تا ته ستا نوم نه سي ورکېدلای

William Shakespeare

XVIII.

Shall I compare thee to a summer's day?

Thou art more lovely and more temperate:

Rough winds do shake the darling buds of May,
And summer's lease hath all too short a date:
Sometimes too hot the eye of heaven shines,
And often is his gold complexion dimm'd;
And every fair from fair sometime decline,
By chance or nature's changing course untrimm'd;
But thy eternal summer shall not fade
Nor lose possession of that fair thou owest;
Nor shall death brag thou wander'st in his shade,
When in eternal lines to time thou growest:
So long as men can breath or eyes can see,
So long lives this and this gives life to thee.

اورفيوس*

William Shakespeare

اورفيوس چي شپېلۍ سره کړه او پيدا يې کړلې وني
لويو غرونو ته يې ورکړې ښايستې څو کي واوريني
پر سجده سول ټول سرونه چي نغمه يې ږغوله
کېرېدلې ورته وني هم ښايسته تازه گلونه
وريځو جوړ کړل بارانونه لمر راپورته پر اسمان سو
دايمي سپرلې يې جوړ کړ سره ور يې کړل لاسونه
چي يې ږغ د ده تر غوږ سو په سندرو په نڅا سوه
په څپو د سمندر کي يوه نوې ساه پيدا سوه
د درياب سينې کړل پورته لوی موجونه لکه غرونه
بیرته کښته سول سينې ته ټول واړه او لوی موجونه
داسي ژوند يې کړ په زړو کي داسي مستي يې نغمې کړې
چي خاموشي يې پر مخکې د مرگي او غم نارې کړې

*اورفيوس د يونان او روم په افسانو کي د لمر، ښايست او ميوزيک د خدای اپولو زوی دی.

William Shakespeare 1564-1616

Orpheus

?or John Fletcher

ORPEHEUS with his lute made trees

And the mountain tops that freeze

Bow themselves when he did sing :

To his music plants and flowers

Ever sprung; as sun and showers

There had made a lasting spring.

Every thing that heard him play,

Even the billows of the sea,

Hung their heads and then lay by.

In sweet music is such art,

Killing care and grief of heart

Fall asleep, or hearing, die.

ډاډگیرنه

William Shakespeare

چي خپل قسمت او دا وگړي مي په سپکه گوري
 په زوره ساندي کړم چي ځان داسي پردی وونيم
 په سوو چينغو ور کاڼه کم د آسمان غوږونه
 لعنت پر وایمه چي خپل نصیب گونگی ووينم
 وایمه خدايه کشکي ما هم بنگلې لرلای
 ما هم په ژوند کي د دوستانو قافلې لرلای
 کشکي دي ما ته هم را کړي وای هنر او هستي
 ما هم د عمر مستي ورځي خوږې شپې لرلای
 خو لا هنوز یم د نفرت په دې فکرونو کي ډوب
 چي یو ځل ته سې را په یاد بیا مي خپل ځان ته گورم
 لکه بلبله د سهار سندري وپاخوم
 له خړي محکي څخه الوزم آسمان ته گورم
 چي ستا په شان ښکلې لرمه نور جهان څه کوم
 چي دا دولت دی راسره تخت د سلطان څه کوم

W. Shakespeare

A Consolation

WHEN in disgrace with fortune and men's eyes

I all alone bewEEP my outcast state,

And trouble deaf heaven with my bootless cries,

And look upon myself, and curse my face,

Wishing me like to one more rich in hope,

Featured like him, like him with friends possest,

Desiring this man's art, and that man's scope,

With what I most enjoy contented least;

Yet in these thoughts myself almost despising,

Haply I think on thee-and then my state,

Like to the lark at break of day arising

From sullen earth, sings hymns at heaven's gate;

For thy sweet love remember'd, such wealth brings

That then I scorn to change my state with kings.

آزما گراني

O my Beloved

William Shakespeare

زما گراني چېرته لالهانده گرځي
لږه دمه سه چي مين دي راځي
هغه پر تا باندي ريښتوني عاشق
هغه د ميني هيله مين دي راځي
درته راځي ستا د ښکلا خريدار
ښايستي ورو ورو قدمونه واخله
هغه دى ستا په نوم سندري وايي
لږ په مداره دي گامونه واخله
د هر سفر په پاى کي دوه مينان
ورانوي کور د بېلتانه او هجران
گراني پوهېږي مينه څه ته وايي
پرېږده چي هر څه وي هغه ته وايي
راځه دا نن به په خدا تېروو
پرېږده سبا هغه سبا تېروو
څوک په خبر دي سبا څه پېښېږي
نن په خوښي تېرېږي ښه تېرېږي
سبا تر اوسه چا ليدلى نه دى
د انتظار خير يې کتلى نه دى

راسه په غېږ کي شل کلني نجلۍ

راسه چي مچ دي کمه سپينه خولگۍ

گراني لنډي دي د ځوانۍ کلونه

راسه چي وياسو له زړو غمونه

W. Shakespeare (1564-1616)

O Mistres Mine Where are you Roming?

O Mistres mine where are you roming?

O stay and heare, your true loues coming,

That can sing both high and low.

Trip no further prettie sweeting.

Iourneys end in louers meeting,

Euery wise mans sonne doth know.

what is loue, tis not heereafter,

present mirth, hath present laughter:

What s to come, is still vn Timer.

In delay there lies no plentie,

then come kisse me sweet and twentie:

Youths a stuf fe will not endure.

Notes

1} The clown s response to Sir Toby s request for a love song.

بری تر هر څه خوږ وي

Emily Dickenson

بری هغوی ته تر هر څه خوږ وي
چا ته چي ژوند کي نه ور ورسېږي
هغوی پوهېږي چي عسل څه دي
چي يې له ستوني زهر څڅېږي
چا چي گټلی د جنگ ميدان وي
بیرغ په لاس کي کور ته روان وي
هم يې مات کړي غليم پوځونه
هم يې غوڅ کړي زلمي سرونه
هم يې سوځلي کلي کورونه
هم يې وران کړي پردي ښارونه
سم نه پوهېږي چي بری څه دی
نه يې په یاد دی نه يې په زړه دی
څوک چي مات سوی پر ميدان پروت دی
په زړه خوږمن دی زخمي تن پروت دی
ستونی يې وچ دی نفس يې خېژي
پرهار پرهار يې ټوله بدن دی
نه څوک خواخوږی نه يې څوک ويني
نه څوک حاضر يې پر زکندن دی
هغه پوهېږي چي بری څه دی

هغه ته ښکاري چي بری ښه دی

هغه چي اوري رغ د ډولونو

د پردۍ فتحي پردي توپونه

د مرگ پر پولو مړ ژواندي پروت وي

ډوډ يې رسېږي تر مړو غوږونو

واک يې پردی وي د زلمي مویو

اور يې سپرېږي د سرو رگونو

Emily Dickinson (1830-86)

Success is counted Sweetest

SUCCESS is countes sweetest

By those who ne~~er~~er succeed.

To comprehend a nectar

Requires sorest need.

Not one of all the purple host

Who took the flag to-day

Can tell the definition,

So clear, of victory,

As he, defeated, dying,

On whose forbidden ear

The distant strains of triumph

break, agonized and clear.

زه مرگ ته تمېدلای نه سواى

Emily Dickinson

ځکه مرگ سو مهربانه ماته تم سو
زه د ده دپاره نه سواى تمېدلای
زه او دى او بقا درې واړه روان سوو
په گاډۍ کې بل څوک نه سو ځایېدلای
په کراره مو گاډۍ کړله روانه
په تلوار تلوار مو نه وهل مزلونه
زه د ده ادب مجبوره کړم چې پرېږدم
هم خوبونه د آرام هم سخت کارونه
ښوونځي د ماشومانو څخه تېر سوو
لا لگيا وه په درسونو کتابونو
له شنو مځکو کروندو څخه راتېر سوو
لمر لا پټ نه وو تر شا د لویو غرونو
موږ د هغه کور له مخي سره تم سوو
لکه مځکه ځای پر ځای وي پرسېدلې
نه یې چټ معلومېدی تر خاورو لاندې
نه تصویر نه کتارې یې ښکارېدلې
له هغې ورځې پېړۍ دي تېرې سوي
خو تر ورځې لا هم لنډې راته ښکاري
چې سرونه مي لیدلي د آسونو

چي روان وه د بقا پر اوږدې لاري

Emily Dickinson

Because I Could Not Stop for Death

Because I could not stop for death

He kindly stopped for me

The Carriage held but just Ourselves

And Immortality

We slowly drove ❖ He knew no haste

And I had put away

My labor and my leisure too,

For his Civility

We passed the school, where children strove

At Recess ❖ in the Ring

We passed the fields of Gazing Grain

We passed the setting Sun

Or rather -- He passed us

The Dews drew quivering and chill

For only Gossamer, my Gown

My Tipper -- only Tulle

We paused before a House that seemed

A Swelling of the Ground

The Roof was scarcely visible

The Cornice -- in the Ground

Since then -- 'tis Centuries -- and yet

Feels shorter than the Day

I first surmised the Houses' Heads

Were toward Eternity

شپه

William Blake

ژړی لمر چي د مغرب غېږي ته لوېږي
د ماښام ستوري راڅېږي او ځلېږي
مرغۍ سي په ځاليو کي کراري
زما د خپلي آشياني وخت را رسېږي
سپوږمۍ هم لکه گېډۍ د سپينو گلو
د آسمان پر سينه غوړشکه را څړېږي
لکه ناوې له خاموشي خوښۍ ډکه
په تياره کي را روانه وي مسېږي
خدای مو مل سه له خوښۍ ډکو کښتونو
د پسونو چي رمې پکښي پندېږي
نازک وري چي په ورو ورو وهي شخوندونه
چي پاڼۍ د فرشتو باندي تېرېږي
اوروي برکتونه نعمتونه
نه وجود نه يې اثر چاته ښکارېږي
پر غوتيو شگوفو او پر گلونو
او پر ټولو چي بیده دي په خوبونو
تر نظر يې لاندي کړي ځالگۍ دي
چي تودې پکښي اوښتي مرغۍ دي
لتوي د حيواناتو پټ غارونه

ترېنه گرځوي بلاوي آفتونه
 نيمه شپه چي ټول ويده وي په خوبونو
 كه څوك وينس وي او يا ژاړي له دردونو
 دوى ورځلي د خوږمنو تر كورونو
 د سكون پټۍ يې كنبېږدي پر زخمونو
 چي لېوان پرانگان د ښكار په انگولا سي
 دا زړه سواندي په اسمان كي په ژړا سي
 چي يې وباسي د ښكار تنده له زړونو
 چي يې ليري كړي له ډلو د پسونو
 خو چي كله سي وحشي لېوان خروړي
 په منگول كي چي مظلوم پسونه مروړي
 فرشتې وي په كتار ورته ولاړي
 په اسمان كي له يوې تر بلي غاړي
 په احتياط يې وړي ځولۍ د ارواحونو
 كوز له مځكي پاس تر لوړو اسمانونو
 هغه ځاى كي زمري سرې سترگي ژړېږي
 پر ژړ مخ يې د طلا اوښكي بهېږي
 زړه يې سوځي پر نارو د مظلومانو
 شاوخوا به پر رمو گرځي د وريانو
 دوى به وايي د خالق له برκτη
 قهر مات سو له نامه د شفقت

ناروغي يې ده شپږ له ځانه
روغ به گرځو په جهان کي تر قيامته
نور به نه کوي فرياد رمې د وريو
او له څنگه به پرېوزي د زمريو
له زمري سره به غم وي د پسونو
له رمې سره به گرځي پر دښتونو
ده به ورږ وي پر تندي راپرې ايستلی
په چينه کي د حيات يې وي پرېولی
طلايي ورږ به يې لمر غوندي ځلېږي
له رمې سره په دښت کي به څرېږي

William Black

Night

The sun descending in the west,
The evening stare does shine;
The birds are silent in their nest,
And I must seek for mine.
The moon, like a flower,
In heaven's high bower,
With silent delight,
Sites and smiles on the night.

Farewell, green fields and happy groves,
Where flocks have took delight,
Where lambs have nibbled, silent moves
The feet of angles bright;
Unseen, they pour blessing,
And joy without ceasing,
On each bud and blossom
And each sleeping bosom.

They look in every thoughtless nest
Where birds are covered warm;
They visit caves of every beast;
To keep them all from harm:
It they see any weeping
That should have been sleeping,
They pour sleep on their head,
And sit down on their bed.

When wolves and tigers howl for prey,
They pitying stand and weep;
Seeking to drive their thirst away,

And keep them from the sheep.

but, if they rush dreadful,

the angles, most headful,

receive each mild spirit,

New worlds to inherit.

And there the lion's ruddy eyes

Shall flow with tears of gold:

And pitying the tender cries,

And walking round the fold:

Saying: 'Worth by His meekness'

And, by his health, sickness,

Is driven away

From our immortal day.

'And now beside thee, bleating lamb,

I can lie down and sleep,

Or think on him who bore thy name,

Graze after thee, and weep.

For, washed in life's river,

My bright name for ever

Shall shine like the gold,

As I guard o'er the fold.

د ماشوم سندره

William Blake

وحشي درو کي مي شپېلۍ ږغول
پکښي رواني د مستۍ سندرې
پاس مي په وريځ کي يو ماشوم وليدی
رانه يې غوښتې د خوښۍ سندرې
ويل يې واوروه د وري سندره
ماشوم په وېره خوله خندله راته
ما پر شپېلۍ گوټي راغبرگي کړلې
هغه مي کړل چي ده ويله راته
ما چي سندره په شپېلۍ کي ويل
ماشوم نارې کړې ويل زور ورکه
هغه دا ځل په زوره زوره ژړل
ويل د وري نغمې ته اور ورکه
ماشوم نارې کړې شپېلۍ وغورځوه
زه درنه غواړم د خوښۍ سندرې
ما هم په خوله راوړې هغسي نغمې
هغه زما مستي د ځوانۍ سندرې
ماشوم له هسک څخه کتله راته
او په کټ کټ به يې خندله راته

ويل بينماره يو قلم راواخله
 همدا سندرې پر کتاب وليکه
 داسي يې وليکه چي ټول يې لولي
 نغمه نغمه دي پر هر باب وليکه
 او دا يې وويل پناه سو ماشوم
 په هغه وريخ کي الونیا سو ماشوم
 ما هم له نل څخه قلم جوړ کړ
 کتاب ليکلو ته مي چم جوړ کړ
 د نل قلم له اوبو رنگ واخيستی
 د زړه سندرې ته مي زنگ واخيستی
 اوس به سندرې په مستی ولولي
 چي هر ماشوم يې په خوښی ولولي

د وري سندرې

کوچنی وري ته چا جوړ کړې
 چا ژوندون درکړ چا مړ کړې
 اوبوي دي څوک ويالو کي
 څوک دي پيايي په دښتو کي
 دا جامې دي چا گندلي
 دا مستی چا در بخښلي
 دا پستې جامې وړيني

دا روښاني تكي سپيني
دا ستا څه نازك آواز دی
په دښتو كي لکه ساز دی
کوچنی وریه ته چا جوړ کړې
چا ژوندون درکړ چا موړ کړې
کوچنی وریه درته وایم
زه یې تا ته نوم در ښایم
هغه ستا په نوم نومېږي
ځان ته وری وایي پوهېږي
نازولی دی نازك دی
ووړ ماشوم دی ستا ورورک دی
زه ماشوم یمه پوهېږم
وریه ستا په نوم نومېږم
وریه خدای دي نگهبان سه
څه ساتونکی دي سبحان سه

William Blake

A Child Song

Piping down the valley wild

Piping songs of pleasant glee

On a cloud I saw a child.

And he laughing said to me

Pipe a song about a lamb;

So I piped with merry chear,

Piper pipe that song again

So I piped, he wept to hear

Drop thy pipe thy happy pipe

Sing thy songs of happy chear,

So I sung the same again

While he wept with joy to hear

Piper sit thee down and write

In a book that all may read

So he vanish'd from my sight

And pluck'd a hollow reed.

And I made a rural pen,

And I stain'd the water clear,

And I wrote my happy songs

Every child may joy to hear

The Lamb

Little lamb who made thee
Dost thou know who made thee
Gave thee life & bid thee feed.
By the stream & o'er the mead;
Gave thee clothing of delight,
Softest clothing wooly bright;
Gave thee such a tender voice,
Making all the vales rejoice!

Little lamb who made thee
Dost thou know who made thee

Little lamb I'll tell thee,
Little lamb I'll tell thee!
He is called by thy name,
For he calls himself a lamb:
He is meek & he is mild,
He became a little child:
I a child & thou a lamb,
We are called by his name.
Little lamb God bless thee.
Little lamb God bless thee.

پرانگ

William Blake

وايه پرانگه چي دوي سترگي دي خلبري
د ځنگله په تورو شپو کي چي ښکارېږي
بې زوالو کومو سترگو او لاسونو
در جوړ کړی تناسب د اندامونو
دا کوم ستوري وه له کوم ليري اسمانه
ستا د سترگو چي سوځل پکښي اورونه
کوم وزر دي وه راوړي الهامونه
ستا غوسې دي ازمېيلي کوم لاسونه
څه اوږې وې څه لاسونه څه هنر وو
جوړول چي ستا د زړه يې ټينگ رگونه
په سينه کي چي دي زړه په غورځېدو سو
څه غښتلي دي وې پښې څه مړوندونه
ستا ماغزه کومه کړه کي دي جوړ سوي
څه ځنځير و څه سوتک څه سامانونه
څه سندان و څه سامان وو چي يې جوړ کړل
ستا منگولي ستا سينه تېره غاښونه
چي نېزې ستورو له لاسه غورځولې
چي له عرشه څخه اوښکي تويېدلې

هغه خدای خپلو کارو ته موسکی نه سو
له پسه سره چي ته یې جوړولې
وايه پرانگه چي دوې سترگي دي ځلېږي
د ځنگله په تورو شپو کي چي ښکارېږي
بې زوالو کومو سترگو او لاسونو
در جوړ کړی تناسب د اندامونو

The Tiger

By William Blake

1757-1827

TIGER, tiger, burning bright
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Could frame thy fearful symmetry?

In what distant deeps or skies
Burnt the fire of thine eyes?
On what wings dare he aspire?
What the hand dare seize the fire?

And what shoulder and what arm
Could twist the sinews of thy heart?
And when thy heart began to beat,
What dread hand and what dread feet?

What the hummer? What the chain?
In what furnace was thy brain?
What the anvil? What dread grasp?
Dare its deadly terrors clasp?

When the stars threw down their spears,
And water'd heaven with their tears,
Did He smile his work to see?
Did He who made the lamb make thee?

Tiger, tiger, burning bright
In the forests of the night,
What immortal hand or eye
Dare frame thy fearful symmetry?

رنځور گلاب

William Blake

زه دي وينم چي رنځور يې سور گلابه!
ژر به ولوپړې د ژوند له آب و تابه
يو چينجی دی چي په سترگو نه ښکارېږي
نه په شپه کي نه په ورځ کي معلومېږي
خپروي په نيمه شپه کي وزرونه
په توپان کي يې په برخه دي مزلونه
ستا بستر دی دې ظالم چينجي ليدلی
تر غونچې پوري څو ځله درغلی
ستا پر سرو نازکو پاڼو باندي پرېوزي
ستا د زړه ستا د سينې په اوبو کښېوزي
له ښکلا سره دي کړي نامرده مينه
وچوي دي د سينې رنگينه وينه

William Blake

The Sick Rose

O Rose, thou art sick !

The invisible worm

That flies in the night,

In the howling storm,

Has found out thy bed

Of crimson joy,

And his dark secret love

Does thy life destroy

د زهرو ونه

William Blake

له خپل دوست سره خپه ومه په زړه کي
قهر ختم سو غضب چي مي بيان کړ
خپل دشمن ته چي مي زړه له غصې ډک و
په سل چنده سو لا ډېر چي مي پنهان کړ
د غضب ونه مي وروزل په وېره
ورځ او شپه به مي په اوبښکو اوبوله
د دروغو په خندا مي لويوله
په چمونو فرېبونو مي روزله
شپه او ورځ د غضب ونه لويېدله
يوه سره مڼه يې وکړه معلومداره
ښه پخه سوه ښه تر مراده رسېدلې
د ډېوې په څېر روښانه وه تياره
زما دشمن ورباندي راغی غلی غلی
پوهېدی چي زما مڼې ته دی راغلی

زما له باغه يې په نيمه شپه کي غلا کړه
و خپل ځان ته يې پردۍ مېوه روا کړه
چي سهار سو زه خوشال سوم ليري غم سو
د دشمن پر کور مي جوړ ویر او ماتم سو

لکه نل هسي و پروت ژر او زېښلی

د منې تر وني لاندې غځېدلی

William Blake

A Poison Tree

I was angry with my friend:

I told my wrath, my wrath did end.

I was angry with my foe:

I told it not, my wrath did grow.

And I watered it in fears,

Night and morning with my tears;

And I sunned it with smiles,

And with soft deceitful wiles.

And it grew both day and night,

Till it bore an apple bright.

And my foe beheld it shine.

And he knew that it was mine,

And into my garden stole

When the night had veiled the pole;

In the morning glad I see
My foe outstretched beneath the tree.

د ميني باغ

William Blake

يوه ورځ د ميني باغ ته ومه تللی
په کلو چي هلته نه وم ورغلی
داسي څه مي هلته وليدل يارانو
چي ليدلي مي په ژوند نه وه چشمانو
هغه باغ کي جوړه سوې کلیسا وه
چي به زموږ پکښي د ميني مشغولا وه
دروازې د کلیسا يې وې ترلي
آيتونه د کتاب باندې ليکلي
بیرته ستون سومه د ميني باغ ته ولاړم
ما وې زړه ته به مي هلته سکون غواړم
هغه باغ چي تل به ډک وو له گلونو
زنګېدې به د زلميو له ټالونو
په هغه باغ کي مي وليدل قبرونه
څنگ پر څنگ پکښي جوړه سوي لحدونه
زنګېدې چي پکښي ځانګي د گلونو
باندي شناختي وې ولاړي د قبرونو
گرځېدل پکښي پادريان چيني توري
په نوبت به راوتل له هره لوري
په اغزيو يې پوښلي کتارې وې

زما د ميني پکښي ښځي چي کيسې وې

William Blake (1757-1827)

The Garden of Love

I went the garden of love,

And saw what I never had seen:

A Chapel was made in the midst,

Where I used to play on the green.

And the gates of this chapel were shut,

And thou shalt not writ over the door;

So I turn'd to the garden of love,

That so many sweet flowers bore,

And I saw it was filled with graves,

And tomb-stones where flower should be:

And Priests in black gowns were walking their rounds,

And binding with briars my joys and desires.

شپه تياره ده

Emily Bronte

د سړې شپې تيارې نيولې يم
راته را الوزي وحشي بادونه
خو زه ظالم جادو تړلې يم
زما په اختيار كي نه دي خپل گامونه
راته كړې لويې لويې وني
په واورو پټ يې دي خالي بڼاخونه
توپان په بېړه را روان دی راته
زما په اختيار كي نه دي خپل گامونه
پر سر مي توري خړي وريځي گرځي
لاندې بېديا ده بې پناه دښتونه
له هيڅ خطره خوځېدلای نه سم
زما په اختيار كي نه دي خپل گامونه

Emily Jane Bronte (1818-1848)

The night is darkening round me,

The night is darkening round me,

The wild winds coldly blow;

But a tyrant spell has bound me,

And I cannot, cannot go.

The giant trees are bending
Their bare boughs weighed with snow;

The storm is fast descending,

And yet I cannot go.

Clouds beyond clouds above me,

Wastes beyond wastes below;

But nothing drear can move me:

I will not, cannot go.

زما جواب وکه

Emily Jane Bronte

1822-1848

له ښايستو ځلاندو سترگو دي جواب غواړم جانانه
ته ما ولي انتخاب کړې له دې مخکې تر آسمانه
چي مي عقل مرور سي او په سپکه راته گوري
او لا خاندي چي محروم سم له ښېگڼو د جهان
تر خوږه ژبه دي جار سم جواب ورکه د سيالانو
ته ما ولي انتخاب کړې له دې مخکې تر آسمانه
چي په ځان مغروره عقل کوي خپل قضاوتونه
او راوړي يې ميدان ته تېره ژبه تېز فکرونه
زما وکيله ستا به ژبه هلته څنگه گونگۍ کېږي
نوراني فرشتې ورکه زما د عقل جوابونه
چي مي ولي ستا دپاره ترک وهلی ټول جهان دی
که مي مال دی که مي سر دی هغه ټول تر تا قربان دی
ولي ما د نورو خلکو له سفره ځان ژغورلی
ما جلا لاره اخیستې بېل هدف مي دی ټاکلی
نه په فکر کي د مال يم نه قدرت زړه کي راگرځي
نه عيشونه سره گلونه، نه جنت مي لټولی
چي يو وخت خلکو بلله د وليانو زیارتونه
يا يې کله اورېدله زما خواستونه فريادونه

چي يې وليده دربار كي نذرانه چي ما ور وړې
 سپك نظر يې ورته وکړ کم بها وه خيراتونه
 د وليانو زيارتونو خدا زده څه راڅخه غوښته
 زه دروېش وم ورغلی زما تحفه وه شنه برگونه
 ما په زړه كي سوگند ياد کړ چي په ژوند به بيا را نه سم
 نه جنډۍ راننگومه نه د کانو جوړ قبرونه
 نور مي روح تا ته سپارلی نور به ستا ستاينه کړمه
 چي هر ځای مي يې ملگری لکه سيوری پلونه پلونه
 هم غلام يې هم ملگری هم پاچا يې ما منلی
 زما جانانه درته ښايي دا درې واړه صفتونه
 ته غلام زما د قدرت يې اراده لرمه ټينگه
 زه دي زور ته ورکومه د نېکۍ بدۍ رنگونه
 ته ملگری زما د لارو هم په ورځو هم په شپو كي
 زما له تا سره شريك دي د خوښيو ټول رازونه
 زما له اوښکو څخه کش کړې د خوښۍ او دعا چيغي
 هم مي درد يې هم مي زخم هم کرار کې پرهارونه
 خو بيا هم زما د سر تاج يې ته پاچا زړه مي رعيت دی
 خو ازل و دې رعيتو ته ښودلی بغاوت دی
 نو دا زه يم پر غلطه چي کوم عبادتونه؟
 هغه ځای كي چي ايمان ته پاته نه وي گومانونه
 نه اميد له زړونو تښتي او نه هيلي خاوري کېږي

او خپل روح مي راته را کړي د غوښتنو جوابونه
د خيالونو خدايه وايه جواب تا ته دی اسانه
ته ما ولي انتخاب کړې له دې مخکي تر اسمانه

Emily Jane Bronte (1818-1848)

Plead for me

OH, thy bright eyes must answer now,
When reason with a scornful brow,
Is mocking at my overthrow!
oh, thy sweet tongue must plead for me
And tell why I have chosen thee !

Stern Reason is to judgment come,
Arrayed in all her forms of gloom:
Wilt thou, my advocate, be dumb?
No, radiant angel, speak and say
Why I did cast the world away

Why I have persevered to shun
The common paths that others run;
And on a strange road journeyed on,

heedless, alike of wealth and power
Of glory's wreath and pleasure's flower.

These, once, indeed, seemed being Divine;
And they, perchance heard vows of mine
And saw my offering on their shrine;
But careless gifts are seldom prized,
And mine were worthily despised.

So, with ready hearth, I swore
To seek their altar-stone no more;
And gave my spirit to adore
thee, ever-present, phantom thing
my slave, my comrade, and my king.

A slave, because I rule thee still;
Incline thee to my changeful will,
And make the influence good or ill:
A comrade, for by day and night
Thou art my intimate delight

My darling pain that wounds and sears

And wrings a blessing out from tears

By deadening me to earthly cares;

And yet, a king, though Prudence well

Have taught thy subject to rebel.

And am I wrong to worship where

Faith cannot doubt, nor hope despair,

Since my own soul can grant my prayer?

Speak, God of visions, plead for me,

And tell why I have chosen thee !

بندي

Emile Bronte

پر پرده پوه په حقيقت بندپوانان سي
چي زه نه يم سترې سوي له بندونو
زما د هيلو نيلي نه دي سوځولي
د کلونو زولنو او ځنځيرونو
هره شپه راته د هيلو قاصد راسي
راته راوړي نوي نوي پيغامونه
د لنډي ژوند په بدل کي راته ښيي
تر قيامته آزادي خلاص وزرونه
ورسره وي د سهار د نسيم زېري
ورسره وي د ماښام نازک بادونه
راته ښيي د روښان آسمان په غېږ کي
رانه ستوري کاروانونه درمندونه
په قدم قدم تازه نسيم روان وي
په اسمان کي وي د ستورو څراغونه
زما خيالونه پورته کيږي بلوي مي
په زړگي کي د آرزو سوي اورونه
آرزوگاني چي مي نه وي پېژندلي
د پاڅه عمر وختونه او کلونه
چي خوښي مي لېونۍ سوه له هيښته

په شمېرلو مي د اوبښكو د لارونو
 هغه وخت چي مي د روح آسمان را ډك سو
 له تودو زرینو وړانگو له موجونو
 زه پوه نه سوم چي له کومي لوري راغلل
 دا له لمره دي كه پاس له توپانونو
 خو لومړی يو ځل كراهه كراري سي
 بې آوازه خاموشي راكښته كيږي
 نهيلي لكه تيارې سي داسي پورته
 او شېبې د بې صبريو مي ختمیږي
 يو خاموش ساز مي سينې ته قرار ورکړي
 پر زړگي مي د سکون پرده غوړيږي
 يو سکون چي ما په خوب نه سو ليدلای
 تر څو مخکۀ مي له سترگو نهامېږي
 په تياره كي نا پيدا راڅرگنديږي
 ناليدلی حقيقت يې ښکاره كيږي
 په بهر كي سم له ځان څخه بېځايه
 په سينه كي مي د زړه سترگي رپيږي
 زما د روح وزر سي خلاص په الواته سي
 خپلي كرښي خپل بندر ته روانېږي
 له آسمانه سمندر ته راغوپه سي
 د وروستي منزل پرواز لره سمېږي

خو په لار کي خطرناک يې دي خنډونه
 يو تر بل ورباندي سخت راځي غمونه
 چي غوږونه وکي پيل په اورېدلو
 او چي سترگو ته څرگند سي واټنونه
 چي رگونه مي ورو ورو په خوځېدو سي
 چي ماغزو ته مي بيا لاري د فکرو سي
 چي مي روح لره احساس وسي د غوښو
 چي مي غوښو ته احساس د زولنو سي
 نه په زړه کي به مي وېره له لښو وي
 نه آرزو به د شکنجو د ختمېدو وي
 چي هر څومره پيمانې د درد زياتېږي
 نېکمرغي به هومره ژر په رسېدو وي
 که په اور د دوږخونو کي وريټېږم
 که باغونو د جنت کي هوسپېږم
 خو چي زېږي د مرگي مي ورسره وي
 هغه خوب له خدايه بولم په خوښېږم

Emily Bronte

The prisoner

STILL let my tyrants know, I am not doom to wear

Year after year in gloom and desolate despair;

A messenger of Hope comes every night to me

And offers for short life, eternal liberty.

He comes with western winds, with evening wandering airs,

With that clear dusk of haven that brings the thickest stars,

Winds take a pensive tone, and stars a tender fire,

And vision rise, and change that kill me with desire.

Desire for nothing known in my maturer years

When joy grew mad with awe, at counting future tears:

when, if my spirit's sky was full of flashes warm,

I knew not whence they came, from sun or thunder-storm.

But first, a hush of peace❖a soundless calm descends;

The struggle of distress and fierce impatience ends,

Mute music soothes my breast❖unutter'd harmony

That I could never dream, till Earth was lost to me.

Then dawns the invisible; the Unseen its truth reveals;

My outward sense is gone, my inward essence feels;

Its wings are almost free❖its home its harbour found,

Measuring the gulf, it stoops, and dares the final found.

O dreadful is the check ♦ intense the agony

When the ear begins to hear, and the eye begins to see

When the pulse begins to throb ♦ the brain to think again

The soul to feel the flesh, and the flesh to feel the chain

Yet I would lose no sting, would wish no torture less;

The more that anguish racks, the earlier it will bless;

And robed in fires of hell, or bright with heavenly shine

If it but herald Death, the vision is divine.

د ميني ياد

Emily Bronte

په سره مخکه کي پروت يې تر برستن د واورو لاندې
 ليري ليري په سره شان وېرونکې هديره کي
 رانه هېر مي سولې گرانه چي مينه وم درباندي
 ما شلولي پيوندونه د زمان سره خپه کي
 اوس چي پاته يم يوازي زه پرې ايښې يم يادونو
 نه مي خيال پر ساحل گرځي نه پر ليري جگو غرونو
 د اغزو پر زيږو پاڼو خپروي خپل وزرونه
 هغو پاڼو چي يې پټ کړل د همېش دپاره زرونه
 په سره مخکه کي پروت يې دا پنځه لس ژمي تېر سول
 واورې ويلي سوې پر څوکو پسرلي درنه چاپېر سول
 هغه زرونه وفادار دي چي لا هم ساتي يادونه
 د کلونو کړاو تېر سي ور په زړه يې وي خيالونه
 که مي هېر کړې ما معاف کړه زما شېرين د ځوانۍ ياره
 د زمان موجونه اوږي بدلوي د ژوندون لاره
 زه په غېږ کي يم اخيستي نورو هيلو اميدونو
 تا ته زخم نه رسېږي زما د ورکو سفرونو
 نه مي وړانگي ځلېدلي بيا د ميني په اسمان کي
 نه سهار مي بيا ليدلی چي د ژوند کور مي روښان کي

زما د ټول ژوند برکت دی ستا له ژوند څخه راغلی
 اوس د ټول ژوند برکت می ستا لحد ته دی سپارلی
 مگر کله چي هلاک سول تلایي رنگین خوبونه
 نهیلیو تباہ نه کړل زما د ژوند لوی امیدونه
 نو می زده کړله چي څنگه زما وجود پاته کېدای سي
 بې وصاله بې خوبنیه هم غښتلی مړېدای سي
 نو می اوبښکو ته ور پام سو له بېځایه کړېدلو
 ځوان زړگی می کړ را صبر ستا په یاد له نولېدلو
 پکښي مړه می کړل اورونه ستا و څنگ ته د ورتللو
 ستا په قبر په لحد کي د یو ځای د پرېوتلو
 لا می نور کړ زړه راپورته نور می هم کړ زړه غښتلی
 ستا د میني له یادونو چي نور نه وي دردېدلی
 چي چښلي می شراب دي د خالق په پیمانه کي
 بیا به څنگه ری وهمه په دې تشه زمانه کي

Emily Bronte

Remembrance

Cold in the earth ❖ and the deep snow piled above thee

Far, far removed, cold in the dreary grave!

Have I forgot, my only love, to love thee,

Severed at last by Time's all-severing wave?

Now, when alone, do my thoughts no longer hover
Over the mountains, on that northern shore,
Resting their wings where health and fern leaves cover
Thy noble heart forever, ever more?

Cold in the earth -- and fifteen wild Decembers,
From those brown hills, have melted into spring,
Faithful, indeed, is the spirit that remembers
After such years of change and suffering!

Sweet love of youth, forgive, if I forgot thee,
While the world's tide is bearing me along;
Other desires and other hopes beset me,
Hopes which obscure, but cannot do thee wrong!

No later light has lightened up my heaven,
No second morn has ever shone for me,
All my life's bliss from thy dear life was given,
All my life's bliss is in the grave with thee.

But, when the days of golden dreams had perished,

And even Despair was powerless to destroy,
Then did I learn how existence could be cherished,
strengthened, and fed without the aid of joy.

Then did I check the tears of useless passion
Weaned my young soul from yearning after thine;
Sternly denied its burning wish to hasten
Down to that tomb already more than mine.

And, even yet, I dare not let it languish
Dare not indulge in memory's rapturous pain;
Once drinking deep of that divinest anguish,
How could I seek the empty world again?

زما په روح کي وېره نسته

Emily Bronte

روح زړه ور لرم خالقه د جهان

نه بېرېرم په نړۍ کي له طوفانه

زه د عرش او د ايمان عظمت وينم

ما ساتي له هري وېري نه سبحانه

تل باقي مي په سينه کي يې قادره

ابدي ژوند مي له تا بولم سلطانه

دا زرگوني عقيدې ولي راغلي

ستا له لاري کړوي زړونه يزدانه

بې ارزښته لکه وچ هرزه گياه دي

پوچ بې مغزه بې هدفه بې نښانه

غواړي وپاخوي شک په هغو زړو کي

چي منلی يې ازل وي بې گومانه

چي يې ستا د ابدي ژوندون پر گاره

په يقين کښتۍ تړلې ده جانانه

زړه او روح چي ستا په مينه ژوندي پايي

وي بې نياز له وختونو له زمانه

که تغير دی که هستۍ دي که نېستۍ دي

د مخلوق سرنوشت بولي له اسمانه

که دا محکمه که دا لمر که کاینات دي

ټول به ولاړ سي بل به نه وي بې له تانه
هر وجود به وي موجود ستا په وجود کي
نه مرگي سته نه به شي سي بې نښانه
هيڅ ذره د کایناتو نه ورکېږي
په ذرو کي ستا نفس دی لوی مېزبان
او چي ستا په نفس پايي زموږ خالق
تر اېده نېستي ووتله له ميانه

Emily Bronte

No Coward Soul Is Mine

No coward soul is mine,

No trembler in the world's storm-troubled sphere:

I see heaven's glories shine,

And faith shines equal, arming me from fear.

O God within my breast,

Almighty ever present Deity!

Life that in has rest,

As I undying life -- have power in thee!

Vain are the thousand creeds

That move men's hearts: unutterably vain;

Worthless as withered weeds,

Or idlest froth amid the boundless main.

To waken doubt in one

Holding so fast by thine infinity:

So surely anchored on

The steadfast rock of immortality.

With wide-embracing love

Thy spirit animates eternal years,

Pervades and broods above,

changes, sustains, dissolves, creates and rears.

Though earth and man were gone,

And suns and universes ceased to be,

And thou wert left alone

Every existence would exist in thee.

There is not room for death

Nor atom that his might could render void:

Thou -- thou art being and breath,
And what thou art may never be destroyed.

د ژوند سرود

Henry Wadsworth Longfellow

راته مه وايه د ساندو په سندرو
چي ژوندون يو هسي خوب دی پوچ خيالونه
هغه روح ته ټول جهان بې روحه ښکاري
زنګوي چي يې د مرګ درانه خوبونه
ژوند ريښتونى، ژوند تللېس دی خوځېدل دي
نه مرګى دی نه د قبر يادول دي
پيدا سوي يو له خاورو خاوري کېږو
خو د روح برخه د ژوند په قدم تلل دي
ژوند يوازي نه د غم نه د ښادۍ دی
نه يې برخي رسېدلي په ازل دي
چي عمل کړو چي قدم اخلو په وړاندي
د سبا هدف تر نن بهرېدل دي
آرزوګاني لرو ډيري عمر لنډ دی
په سينو کي به لرو غښتلي زړونه
خو د ډول په څېر به هر ګړى غږېږي
هدير و ته روان کړي يې مارشونه
د نړۍ په دې اوږده پراخه جګړه کي
د ژوندون د توپانونو په ميدان کي

د مېړه او پهلوان په څېر جنگېړه
 نه چي څوک دي د څاروي په څېر روان کي
 اعتماد په آينده ژوندون ونه کړې
 پرېږده ښځ سي لکه مړي تېر وختونه
 زړه غښتلی خدای حاضر توکل بويه
 د حاضر عمل په کار دي حسابونه
 کارنامې راته د سترو خلکو وايي
 چي موږ هم سو حادثې مهارولای
 زموږ پر پلونو به هم نور خلک روان وي
 زموږ نومونه هم کيسو ته سي لوېدلای
 موږ هم ښايي لار کي پرېږدو داسي پلونه
 چي روښان کي رباتونه منزلونه
 او ترې واخلې اسکېرلي وزر ماتي
 د تيارو لارو دپاره مشالونه
 ځی په دغه نيت روان سو سرمنزل ته
 په پوره زړونو روان د ژوند پر لار سو
 له يوه رباته بل ته سو ور وړاندي
 په بري پسي بري ته انتظار سو

A Psalm of Life

Tell me not in mournful numbers,

Life is but an empty dream!

For the soul is dead that slumbers,
And things are not what they seem.

Life is real! Life is earnest!
And the grave is not its goal;
Dust thou are, to dust thou returnest,
Was not spoken of the soul.

Not enjoyment, and not sorrow,
Is our destined end or way;
But act, that each tomorrow
Find us farther than today.

Art is long, and time is fleeting,
And our hearts, though stout and brave,
Still, like muffled drums, are beating
Funeral marches to the grave.

In the world's board field of battle,
In the bivouac of life,
Be not like dumb, driven cattle!

Be a hero in the strife!

Trust no future, howe're pleasant!

Let the dead Past bury its dead!

Act, -act in the living Present!

Heart within, and God o'erhead!

Lives of great men all remind us

We can make our lives sublime,

and, departing, leave behind us

footprints on the sand of time;

footprints, that perhaps onother,

sailing o'er life's solemn main

A forlorn and shipwreked brother

Seeing, shall take heart again.

Lets us then be up and doing

With a heart for any fate;

Still achieving, still pursuing,

Learn to labor and to wait.

بدل سوی (بېگانه)

Henry Wadsworth Londfellow

زه له ښار څخه دباندې په گوښه کي درېدلی
 د هغې ډبرې څنگ ته چي پرې نوم د ښار لیکلی
 اوس له لوړي ورته گورم بېگانه يمه راغلی
 هغه ښار په سترگو وينم چي کلونه مي ليدلی
 تور ځنگل راته ښکارېږي لکه کلی د دېوانو
 لکه سيمه د لېوانو لکه ښار د پېريانانو
 يا خو هر څه بدل سوي او يا زه ورته بدل يم
 هغه شين تازه ځنگل دی زه پردی يمه زه بل يم
 څه ياران مي د خالپوڅو څه ملگري څه دوستان مي
 څه د عمر اشنايان مي څه خواږه خواږه خپلوان مي
 اوس يې ږغ په ښار کي نسته رانه وړي دي کلونو
 لکه پاني رڅولي د خزان وحشي بادونو
 چي د سيند اوبو ته گورم مرغلي دي بهېږي
 يو پر بل څپې سپرې دي تر ساحل پوري رسېږي
 له اسمانه د لمر وړانگي د پخوا په شان ځلېږي
 خو افسوس چي ورته گورم بېگانه راته ښکارېږي
 نه د لمر هغه شغلې دي چي هر وخت به ځلېدلې
 نه د سيند هغه څپې دي سر پر سر چي به راتللې

Henry Wadsworth Longfellow

Changed

From the outskirts of the town

Where of old the mile-stone stood.

Now a stranger, looking down

I behold the shadowy crown

Of the dark and haunted wood.

Is it changed, or am I changed?

Ah! the oaks are fresh and green,

But the friends with whom I ranged

Through their thickets are estranged

By the years that intervene

Bright as ever flows the sea!

Bright as ever shine the sun

But alas! They seem to me

Not the sun that used to be,

Not the tides that used to run.

د خيالونو معمار

Henry Wadsworth Londfellow

د ابا غېږ کي ماشوم هلك لگيا دى
پر تندي يې راخپاره وړېنمين وېښته دي
دوې ښايستې نصواري سترگي يې مشغولي
چي په سر کي څه ور گرځي زړه کي څه دي
جوړوي هسکه قلا د خيال په خښتو
او په منځ کي د لرگيو دېوالونه
هم قلا هم يې خيالي دي اسمانونه
تر اسمانه يې رسېږي لوړ برجونه
د خپل پلار پر زنگانه باندي زنگېږي
پهلوان پر نيولي سپور په زړه غښتلى
د جهان له حوادثو بېخبره
پر اوږدو خوږو کيسو يې غوږ نيولى
له نېزو له تورو سرې ويني را اوري
پر دښتونو دي خپاره د لښکر سيوري
سر پر سر قهرمانان دي چي يادېږي
د ابا له خولې را وزي کسې نوري
ته به نوري هم کړې جوړي قلاگاني
لا به نور هم پکښي جوړ کړې جگ برجونه

لا به نور هم پر جنگي آسونو سپور سې
در خالي به وي د تاختي ميدانونه
لا په ژوند کي درته پاته افسانې دي
لا پخوا د ميدانونو دي کيسې دي
لا تر دې به هم زړه ور نکلوته اورې
لا پخوا دي د خيالونو اوږدې شپې دي
جوړوه هسکي قلاوي لوړ برجونه
چي رسېږي پاس تر هسکو اسمانونو
چي تر هسکه پوري ورسېږي ولاړ سې
هلته واوره آوازونه په غوږونو
خطا نه کې قافله دي د افکارو
عقیده چي سسته نه کې پر اسراو

Henry Wadsworth Longfellow

The Castle-Builder

A gentle boy, with soft and silken locks
A dream boy, with brown and tender eyes,
A castle-builder, with his wooden blocks,
And towers that touch imaginary skies.

A fearless rider on his father's knee

An eager listener unto stories told

At the round Table of the nursery
Of heroes and adventures manifold.

There will be other towers for thee to build;
Where will be other steeds for thee to ride;
There will be other legends, and all filled,
With greater marvels and more glorified.

Build on, and make thy castles high and fair,
Rising and reaching upwards to the skies;
Listen to voices in the upper air,
Nor lose thy simple faith in mysteries.

گټه او تاوان

Henry Wadsworth Londfellow

چي يوازي مي يو ځان يو مي گرېوان وي
راسره فکر د گټي او تاوان وي
وايم څه شي مي بايللي څه گټلي
لږ به پاته ځای د فخر پر ميدان وي
زه پوهېږم څومره ورځي مي کړې تېري
په بېځايه پاڅېدلو گرځېدلو
لکه غشي چي په ښه نيت وي وار سوي
خطا سوي پر هدف له لگېدلو
مگر څوک به دومره زړه وکي چي تول کي
د ژوندون د لاري گټي تاوانونه
څوک خبر دی بری کوم دی ماته کومه
تل په جزر پسي راسي لوی موجونه

Henry Wadsworth Londfellow

Loss and Gain

WHEN I compare

What I have lost with what I have gained,

What I have missed with what I attained,

Little room do I find for pride.

I am aware

How many days have been idly spent,

How like an arrow the good intent

Has fallen short or been turned aside.

But who shall dare

To measure loss and gain in this wise?

Defeat may be victory in disguise;

The lowest ebb is the turn of the tide.

لمرينه ورځ

Henry Wadsworth Longfellow

خدايه څومره ښايسته ورځ ده چي نه کار وای نه خواري وای
 لاس تر غاړه له همزولو بې خبره بد مستي وای
 چي پر مخکۀ گرځېدلای بې پروا له هره غمه
 نن مي کار د هستۍ نه کړای خو په برخه مي مستی وای
 د ښکلا مستي نغمې دي په مغزو کي مي رغېږي
 ويني مستي د رگونو پسرلي پکښي بهېږي
 هر وېښته هره ذره مي د ژوندون له مستۍ ناڅي
 د ژوندون د نغمې سور دی د احساس په تال شرنګېږي
 زه يې اورم چي تېرېږي باد په منځ کي د ځنگلونو
 رغوي په شنو ښاخلو کي ترانې د اسمانونو
 زه يې وينم چي کږې دي د گلونو ډکي څانګي
 لکه چا وي چي اوډلي غوږ پردې د ربانونو
 پاس پر سر مي غوړېدلی بې پایانه بل جهان دی
 هغه ډک له ښکلي برمه هغه نوم چي يې اسمان دی
 د لاجوردو په درياب کي چي يې لمر هسي ښکارېږي
 لکه سپور چي د سرو زرو په کښتۍ کي جاله وان دی
 هلته ليري په مغرب کي سپيني وريځي راښکارېږي
 هغو ليري تبرکو جزيرو ته نيژدې کېږي

چي يې ښکاري هسکي څو کي د اسمان په کنگرو کي
توري تيري يې له سپينو پاغونديو سره لوبېږي
د سهار نسيم چلېږي هم پر غرونو هم دښتونو
اوروي له ښکليو ونو بارانونه د گلونو
شگوفو د شفتالو دي سرې غورځکي پورته کړي
راسپېږي يې ښاخونه تر گرېوانه تر لاسونو
واوړه ژونده واوړه ميني خوښ کارونه د فکرونو
چي دي ښ يوازي وزي له سندرو غزلونو
اې زړگيه د انسانه ته هم نه سې داسي کړلای
هم تازه لکه هوا وای هم آزاد له ځنځيرونو

Henry Wadsworth Longfellow

A Day of Sunshine

O gift of God! O perfect day:

Whereon shall no man work, but play;

Whereon it is enough for me

Not to be doing, but to be!

Through every fibre of my brain,

Through every nerve, through every vein,

I feel the electric trill, the touch

Of life, that seems almost too much.

I hear the wind among the trees
Playing celestial symphonies;
I see the branches downward bent,
Like keys of some great instrument.

And over me unrolls on high
The splendid scenery of the sky
Where though a sapphire sea the sun
Sails like a golden galleon,

Towards yonder cloud-land in the West.
Towards yonder islands of the Blest,
Whose steep sierra fat uplifts
Its craggy summits white with drifts.

Blow, winds! And waft through all the rooms
The slow-flakes of the cherry-blooms!
Blow, winds! And bend within my reach
The fiery blossoms of the peach!

O life and love! O happy throng
Of thoughts, whose only speech is song!
O heart of man! canst thou not be
Blithe as the air is, and as free?

ورځ تېره ده

Henry Wadsworth Longfellow

ورځ سوه تېره د تيارې اثر ښکاره سو
تاريکي اوري د شپې له وزرونو
د ښکي په څېر لاندي سوه روانه
لکه پرېوزي د گوربت له پروازونو
زه يې گورم چي د کلي څراغونه
په غبار او په دمه کي راښکارېږي
توان راپاته نه دی روح ته مي د وړلو
د غم پېټی مي پر زړه باندي درنېږي
خواشيني مي سي پر زړه باندي غالبه
نه په څېر ده د دردونو نه زخمونو
خواشيني مي تنها غم ته پاته کېږي
لکه لري وي په څېر د بارانونو
راته ووايه يو نظم له کتابه
څو ساده د زړه له کومي آوازونه
چي فکرونه کړي د ورځي رانه ليري
په سينه کي مي آرام وکړي دردونه
ما ته مه وایه شعرونه د شاهانو
راته مه کوه کيسې د جنرالانو

چي آواز يې د محکمو قدمدنو
 لا هنوز گرځي کوڅو کي د وختونو
 راته نظم د سپېڅلي شاعر وايه
 چي سندري يې له زړه وي راوتلي
 لکه اوږي کي باران له تورو وريځو
 او يا اوبښکي له ښو وي څڅېدلي
 چي په ورځ کي يې آرام نه وي ليدلی
 د اغزيو پر بستر کوي خوبونه
 لا يې هم له هره نظمه آهنگ پاڅي
 لا يې گډ وي په بيتونو کي سازونه
 دا سندري لري زور د بيدولو
 له توپانه تر ساحل پوري د وړلو
 داسي روح کراروي لکه څوک واوري
 تر لمانځه وروسته دعا د قبلېدلو
 نو راواخله د نظمونو خزانه دي
 راته ولوله شعرونه د لوستلو
 او له شعر سره آهنگ دي کړه ملگری
 ښايست ورکه د سندري د ويلو
 چي دا شپه مي سي د ساز له جوشه ډکه
 رانه هېر مي کړي د ورځي ټول غمونه
 هسي ټولي کي کيږدی راڅخه ولاړ سي

لکه وتري عرب کڍي بارونه

Henry Wadsworth Longfellow

The Day is Done

THE day is done, and the darkness,

Falls from the wings of Night,

As a feather is wafted downward

From an eagle in his flight.

I see the lights of the village

Gleam through the rain and the mist,

And a feeling of sadness comes o'er me

That my soul cannot resist.

A feeling of sadness and longing,

That is not akin pain;

And resemble sorrow only

As the mist resembles the rain

Come, read to me some poem,

Some simple and heartfelt lay,

That shall soothe this restless feeling,

And banish the thoughts of day.

Not from the grand old masters,

Not from the brads sublimes

Whose distant footsteps echo

Through the corridors of Time,

For, like strains of martial music,

Their mighty thoughts suggest

Life's endless toil and endeavor;

And tonight I long for rest.

Read from some humbler poet,

Whose songs gushed from his heart,

As showers from the clouds of summer,

Or tears from the eyelids start.

Who, through long days of labor,

And nights devoid of ease,

Still heard in his soul the music

Of wonderful melodies.

Such songs have a power to quiet

The restless pulse of care

And comes like the benediction

That follow after prayer

Then read from the treasured volume

The poem of the choice

And lend to the rhyme of the poet

The beauty of thy voice.

And the night shall be filled with music

And the cares, that infest the day,

Shall fold their tents, like the Arabs,

And as silently steal away.

درنه ونه

Paul Laurence Dunbar 1872 1906

زړې ونې د خېړۍ حال راته وايه
 پر لوی ښاخ دي پاني ولي نه شنې کېږي
 او چي کله دي تر سيوري لاندې تېر سم
 په سينه کي مي دا زړه ولي درېږي؟

پانې شنې وې همېشه زما د ښاخونو
 تل به مسته وه شيره زما د رگونو
 د سپوږمۍ شپه مي را ياده سي زورېږم
 کړېدې معصوم انسان چي له دردونو
 بې گناه يې په ناحقه تور نيولی
 د زندان تورو تيارو ته يې بېولی
 نه يې چا د حقيقت پوښتنه وکړه
 نه فرياد يې د چا غوږ ته رسېدلی
 که هر څو يې وه خوړلي سوگندونه
 په فرياد که يې کانه کړل اسمانونه
 لا يې وخورې پر مخ باندي خپېږي
 اورېدل يې لا پر خوله باندي سوکونه
 او په شپه کي ور روان وه څو اسونه

د سپوږمۍ وړانگو سپين کړي وه دښتونه
 د مقصد پر لور روان يو څو سپاره وه
 په هيبت يې پي کول تياره مزلونه
 لوی ځنځير يې د زندان وو شرنگولی
 بندېوان يې و له خوبه پاڅولی
 موږ دوستان يو د بندي دلته راغلي
 چي په کونج کي د خطر دی تا ساتلی
 غواړو خپل بندي گوښه کړو له دې ځايه
 چي لا نه وي د ناولو لاس راغلی
 دې بندي لره بېحده دښمنان دي
 ډېر د ده د وينو تېري غلیمان دي
 هغوی نه گوري د ده بېگناهی ته
 د وژلو په تکل يې ظالمان دي

پيره دار يې په لباس و غولېدلی
 د دروغو په وعدو يې تېر ايستلی
 ور پرانيستې دروازه يې د زندان وه
 په هغه شپه يې بندي و ور سپارلی
 را بهر چي بېگناه يې له زندان کړ
 په هغه شپه يې د مرگ پر لور روان کړ
 لاس تړلی يې تر ما و راوستلی

زما تر ښاخ لاندې مظلوم يې درولی
 قاضي تور کالي اغوستي هغه شپه وه
 د ډاکټر په ځان ښايسته سپينه جامه وه
 هم ملا او هم يې مشر زوی راغلي
 په فېشن کي دواړه يو تر بل ښاغلي
 بې گناه ته يې پستې کړلې خبرې
 لکه د مکر د شيطان ترخې شکري
 چي جاهله په سرو سترگو ولي ژاړې
 دې وروستي ساعت کي څه له خدايه غواړې
 څو شپې دي وروسته هر څه آسانېږي
 مرگ او ژوند دي په يوه لحظه هېرېږي
 پر خپل ښاخ باندې رسې راته يادېږي
 په تنه مي بېگناه مړی څرېږي
 زه يې وينمه د دار پر سر ټوپونه
 زه يې اورم بې فرياده آوازونه
 زه يې وينم چي يې غورځي اندامونه
 زه پوهېږم تېرول به يې دردونه
 څنگه زما پر ښاخ به پاني زرغونېږي؟
 د مظلوم هغه تنه چي يې يادېږي
 زه ښرايم د هغه مظلوم وهلې
 چي تنه يې زما پر ښاخ وه څرېدلې

چي قاضي وينم پر آس چي سپور تېرېږي
او په ښکار چي د هوسيو روانېږي
د مظلوم روح يې زه وينم په اوږو کي
او تر مرگه به يې روح ورنه بېرېږي
زما پر تن باندي هم سپور دی هغه مړی
بېگناه چي دلته قتل سو زوی مړی
يوه شپه مي له وجوده نه بېلېږي
هره شپه مي په وچ سوي ښاخ څرېږي
زما پر تن باندي ښراوي يې اورېږي
ځکه زما له تنې هم خلک ډارېږي
د مظلوم اه را سوځلی زما بدن دی
پاني نه سم شنې کولای وچ مي تن دی

Paul Laurence Dunbar (1872  1906)

The haunted Oak

Pray why are so bare, so bare,

Oh, bough of the old oak-tree,

And why, when I go through the shade you throw,

Runs a shudder over me?

My leaves were green as the best, I trow

And sap ran free in my veins,
But I say in the moonlight dim and weird
A guiltless victim's pains.

They'd charged him with the old, old crime,
And set him fast in jail:
Oh, why does the dog howl all night long,
And why does the night wind wail?

He prayed his prayer and he swore his oath,
And he raised his hand to the sky;
But the beat of hoofs smote on his ear,
And the steady tread drew night.

Who is it rides by night, by night,
Over the moonlit road?
And what is the spur that keeps the pace,
What is the galling goad?

And now they beat at the prison door,
◆ Ho, keeper, do not stay!

We are friends of him whom you hold within,

And we fain would take him away

◆ From those who ride fast on our heels

With mind to do him wrong,

They have no care for his innocence

And the rope they bear is long ◆

They have fooled the jailer with lying words,

They have fooled the man with lies,

The bolts unbar, the locker are drawn,

And the great door open flies.

Now they have taken him from the jail,

And hard and fast they ride,

And the leader laughs low down on his throat,

As they halt my trunk beside.

Oh, the judge he wore a mask of black,

And the doctor one of white,

And the minister, with his oldest son,

Was curiously bedight.

Oh, foolish man, why weep you now?

◆Tis but a little space,

And the time will come when these shall dread

The mem'ry of your face.

I feel the rope against my bark,

And the weight of him in my grain,

I feel in the throe of his final woe

The touch of my own last pain.

And never more shall leaves come forth

On the bough that bears the ban;

I am burned with dread, I am dried and dead,

From the curse of a guiltless man.

And ever the judge rides by, rides by,

And goes to hunt the deer,

And ever another rides his soul

In the guise of a mortal fear.

And ever the man he rides me hard,
And never a night stays he;
For I feel his curse as a haunted bough,
On the trunk of a haunted tree.

هغه ڪنٽي چي په شپه ڪي ٽبر ٻري

Paul Laurence Dunbar 1872 - 1906

ليري ليري د آسمان افق ٻٺڪار ٻري
توري وريخي يي لمنه ڪي غونڊ ٻري
پڪڻي وينم حامله د توپانونو
چي په غبره ڪي د شپي راپورته ڪري
د توپونو غرومبهار له ليري اورم
وڙانگه وينم په تياره ڪي چي ورڪري
راته وائي د بهري چي په تلائن يم
له ساحله خخه ليري ده ٽبر ٻري
روح زخمي دي سترگي ڏکي دي له اوبنڪو
تر بانو کاسي راڌڪي دي ڇلري
ما په تمه د بهري غبره پرانيستي
په ڪوگل ڪي بي اختياره چيغي زري
خدائيه چيغي مي ڇوڪ نه سي اوربدلي
لکه ڀڳ چي مي د شونڊو مخ ته لوڀري
د ڪالبد په شان آواز پر ڇپو سپور سي
او تش سيوري يي بهري ته ور رسڳري
واوري محڪي او آسمانه سمندره!
او زما زره چي له تيارې دي ڄاڻ ريڀري

لا را پاته څه اميد او څه آرزو ده
داسي لار داسي امکان در معلومېږي؟
چي يو وخت به هغه تېزه کښتۍ وينم
چي له ما په توپانونو کي پټېږي
داسي ورځ به خداى را وستې وي کنه وي؟
چي مي سترگي د بهرۍ په ديد مېږي

Paul Laurence Dunbar (1872-1906)

Ships that Pass in the Night

Out in the sky the great dark clouds art massing;
I look far out into the pregnant night,
Where I can hear the solemn booming gun
And catch the gleaming of random light,
That tells me that the ship I seek is passing, passing.

My tearful eyes my soul's deep hurt are glassing;
For I would hail and check that ship of ships,
I stretch my hands imploring, cry aloud,
My voice falls dead a foot from mine own lips,
And but its ghost doth reach that vessel, passing, passing.

O Earth, O Sky, O Ocean, both surpassing,

O heart of mine, O soul that dreads the dark!

Is there no hope for me? Is there no way

That I may sight and check that speeding bark

Which out of sight and sound is passing, passing?

خولگی راکه شل کلني

Paul Laurence Dunbar

د بهار موسم راغلی د سپرلي وږمه چلېږي
پر نازک بدن دي گراني شگوفې د سبب توبېږي
د لېندۍ په شاني غبرگي په گلونو دي پوښلي
د گلونو مېلمنه يې ښاخلې ستا پر لور کږېږي
آوازونه د بلبلو هر گلبوتی ترانه ده
د گلونو پر ښاخونو مرغۍ دي چي زنگېږي
دا څه سوز يې دی اواز کي څه شرنگی يې دی په ساز کي
چي خوله پوري په نغمه کي زما زړه هم ورته گډېږي
راسه راسه شل کلني خوله پر خوله باندي راکښېږده
چي د گلو په موسم کي اور د ميني هم توندېږي
در نيژدې مي که په مينه بې سببه بې پوښتني
خولگی راکه شل کلني پسرلی رانه تېرېږي
سپين بارخو دي لکه گل دی سر تر پايه د گل څانگه
هر نفس دي لکه عطر د سره گل په شان لگېږي
تر چارچوبه دي راغلې لېونۍ د ځوانۍ مينه
که مي غوږ پر نغمه کښېږدې ټوله ژوند پسرلی کېږي
چي دا محکه دا آسمان وي زما د ميني به داستان وي
نور به هر څه خاوري کېږي خو زما مينه به پاتېږي

زما د ميني شور به تل وي زما د ميني اور به بل وي
زما سندرہ تر قيامته له جهان سره پايږي
راسه راسه شل کلني خوله پر خوله باندي راکنښږده
چي د گلو په موسم کي اور د ميني هم توندږي
در نيژدي مي که په مينه بې سببه بگې پوښتني
خولگۍ راکه شل کلني پسرلی رانه تېرږي

Paul Laurence Dunbar

Come and Kiss me Sweet and Twenty

APPLE blossoms falling o'er thee,

And the month is May

Laden bows bend low before thee,

With their gentle sway;

Look you where the thrush is swinging

How his melody is ringing

As he sings my heart is singing

Come and kiss me sweet and twenty

Love blooms out with flowers a plenty

Love me, love me without reason

Kiss me, now's the kissing season,

White your cheek is as the blooms are,

Sweet your breath as perfumes are,

Is this dolce far niente
Come and kiss me sweet and twenty

Love is at thy window suing,
All the  long day,
Stay and listen to my wooing,
Life shall all be May.

Love like mine can falter never
Naught from thee my heart can sever
And my song shall be forever
Come and kiss me sweet and twenty,
Love blooms out with flowers a - plenty,
Love me, love me without reason,
Kiss me, now's the kissing season,
White your cheek is as the blooms are,
Sweet your breath as perfumes are,
Is this dolce far niente,
Come and kiss me sweet and twenty.

کتیبه د مړي پر سر

Amy levy

د ژوندون وروستي پړاو ته رسېدلی
سترگي ډکي له چنچو ستونۍ له خاورو
نور يې توان د حرکت په ځان کي نسته
پرې لوېدلي خړي خاوري دي د لارو
نور به نه ونيسي روڼي په تيارو کي
تر سبا بې اوښکي سترگي په کاسو کي
بيا به نه کي موسکي شونډي د چا خواته
چي له زړه به يې ځک ځک ويني بهېږي
په نېستي کي به اوږده نه کي لاسونه
نه ناحقه به تياره کي ټپرېږي
نه له چا به د ډوډۍ غوښتنه وکړي
نه پر ځای به د ډوډۍ کاني څوک ورکي
نه قبول به د ډوډۍ په نوم کي تېږي
نه زخمونه به يې څوک ورکي په سر کي
نه په منځ کي د ريشتيا او د دروغو
تېروي به د ژوندون مياشتي کلونه
نه به بار د ژوندانه پر اوږو يوسي
نه به شمېري اوږده ستړي ساعتونه

نه زیندی به کی دردونو کی آهونه

نه له درده به یې وچوي زخمونه

د ژوندون وروستي پړاو ته دی راغلی

مرگ یې څنگ ته په بستر کی غځېدلی

Amy levy (1861 ❖ 1889)

Epitaph (on a commonplace Person Who Died in Bed)

This is the end of him, here he lies,

The dust is his throat, the worm is his eyes,

The mould in his mouth, the turf on his breast;

This is the end of him, this is best

He will never lie on his couch away,

Wide-eyed, tearless, till dim daybreak,

Never again will he smile and smile

When his heart is breaking all the while

He will never stretch out his hands in vain

Groping and groping ❖ never again

Never ask for bread, get a stone instead

Never pretend that the stone is bread

Never sway and sway 'twixt the false and true,

Weighing and noting the long hours through

Never ache and ache with chok'd-up sighs;

This is the end of him, here he lies.

مار

David Herbert Lawrance 1885-1930

د اهار په سره غرمه کي زما له کور څخه دباندې
 د اوبو ډنډ ته راغلی یو لوی مار له ما د وړاندې
 لوی منگی مې پر اوږه و چي اوبه مې کور ته یوسم
 په قدم قدم راتلمه تر سایې د ونې لاندې
 خو باید تر سیوري لاندې یو گړی وای درېدلی
 مار چنبلو د اوبو ته له ما مخکې و راغلی
 له خټین دېواله لاندې له تیاره غاره وتلی
 ژړ ځیگر یې و پر کانو په ارامه غوړولی
 ستونی ایښی پر ډبره چي اوبه ترې خڅېدلې
 د اوږده بدن پر خوا یې اوبه ورو ورو تېرولې
 له ما مخکې رسېدلی ډبرین حوض ته مار و
 منتظر سومه نوبت ته زما په برخه انتظار و
 د څاروي په څېر یې سر کړ له اوبو څخه را پورته
 په حیرت یې راکتله د څاروي په څېر زما لور ته
 له دوو شونډو یې بهر کړه توره ژبه رېږدېدلې
 سر یې بیرته پر اوبو کړ لا یې نوري هم چنبلې
 د اهار په سره غرمه کي مې د مار پر لور کتله
 نصواري زرینه ملا مې تر نظره تېروله

عقل سمدستي را ږغ کړه چي يې وژنه دا دي وار دی
 دا څه تور بې زهرو نه دی نصواري وژونکی مار دی
 ما وې ژر لرگی راواخلم انتظار دلته د چا يم
 ځای پر ځای باندي يې مړ کم نارينه که په ريشتيا يم
 خو په زړه کي مي ناڅاپه دا خبره سوه راتېره
 چي مېلمه څرنگه مړ کم مېلمستيا کم څنگه هېره
 ما وې پرېږده چي اوبه سي بيرته خپل کور ته روان سي
 نه نېکي مي ور په زړه سي نه مي لاندي تر احسان سي
 دا بې زړه وم بې غيرته چي قاتل مي ژوندی پرېښود
 يا فاسد عقل مي غوښتل چي له مار سره گويان سي
 يا مي غوره تواضع کړه د مغرور احساس په زړه کي
 خو کېدل مي دا ږغونه په رگو کي په سينه کي
 که بې زړه نه وای نامرده تا به ځای پر ځای وژلای
 خپل قاتل ته به دي څنگه په آرام آرام کتلای
 پوهېدمه چي بېرېگرم خو بيا هم غره په ځان وم
 د غرور احساس په زړه کي دی مېلمه زه يې مېزبان وم
 پرېږده راسي مېلمستيا ته له گوښه له تياره غاره
 پرېږده زما پر کور اوبه سي بيرته واخلي خپله لاره
 مار اوبه کړلې تر ستوني سر يې پورته کړ اوبه سو
 لکه وړی وي خوبونو او يا مست غوندي نشه سو
 بيا يې ژبه را بهر کړه له شونډانو تکه توره

د پاچا په څېر مغروره او خبر له خپله زوره
 د خپل غار پر لور رهي سو لکه ډوب وي په خوبونو
 اوږد بدن ارام روان سو په کړو وړو گامونو
 سر يې غار ته کړ دننه نور هم وړاندي په ورو ورو سو
 چي تور غار ته مي ور پام سو زړه مي سم په درېدو سو
 چي مي څنگه ارام پرېښود چي دشمن ولاړ سي تر کوره
 دا وحشي دا ډک له زهرو زما په ځان دا بلا توره
 له اوږو مي منگي کښته يو لرگي مي پسي وار کړ
 هغه ولوبدي اوبو کي او خطا مي وحشي مار کړ
 مار خبر سو زما له واري ځان يې کوږ ووږ په تلوار کړ
 دی دننه سو خپل کور ته ما خطا وروستی گوزار کړ
 د اهار په سره غرمه کي د برېښنا په دود روان سو
 په يوه گړي کي وړک سو زما پر زړه پاته ارمان سو
 زه حيران پاته دباندې کاشکي کاشکي مي په زړه کي
 زه پر خپلو کړو پښېمان وم د افسوس نارې په خوله کي
 څومره تيب څومره ذليل وم څه کانه راباندې وسوه
 پر خپل ځان مي لعنت ووې له تعليمه مي توبه سوه
 ما وې خدايه کشکي راسي هغه مار بيرته اوبو ته
 د عنقا په څېر وتلی زما له لاسه اسمانو ته
 پوهېدمه چي دشمن مي بيا مغرور لکه سلطان دی
 زما له لاسه دی وتلی اوس مي بيا بلا د ځان دی

په تبعید کي چي يې تاج و ککړۍ څخه لوېدلی
نن به بیرته تاج پر سر کي په خپل کور کي دی ښاغلی
زما تر لاسه خدای دشمن و څه اسانه راوستلی
څه وړیا راڅخه ولاړی څه نیژدې راته راغلی
اوس راپاته پښېماني ده سره موږمه لاسونه
څه فرصت له لاسه ولاړی ستندېدای نه سي وختونه

David Herbert Lawrence (1885-1930)

Snake

A snake came to my water-trough

On a hot, hot day, and I in pyjamas for the heat

To drink there.

In the deep, strange-scented shade of the great dark

I came down the steps with my pitcher

And must wait, must stand and wait, for there he was at the trough before me.

He reached down from a fissure in the earth-wall in the gloom

And trailed his yellow-brown slackness soft-bellied down, over the edge of the stone trough

And rested his throat upon the stone bottom

And where the water had dripped from the tap, in a small clearness,

Silently.

Someone was before me at my water-trough,
And I, like a second comer, waiting
He lifted his head from his drinking as cattle do,
And looked at me vaguely, as drinking cattle do,
And flickered his two-forked tongue from his lips, and mused a moment.
And stooped and drunk an little more,
Being earth-brown, earth-golden from the burning bowels of the earth
On the day of Sicilian July, with Etna smoking.

The voice of my education said to me
He must be killed,
For in Sicily the black, black snakes are innocent, the gold are venomous.

And voices in me said, if you were a man
You would take a stick and break him now, and finish him off.

But must I confess how I liked him,
How glad I was he had come like a guest in quiet, to drink at my water-trough
And depart peaceful, pacified and thankless,

Into the burning bowels of this eargh?

Was it cowardice, that I dared not kill him?

Was it perversity, that I longed to talk to him?

Was it humility, to feel so honoured?

I felt so honoured.

And yet those voices:

If you were not afraid you would kill him!

And truly I was afraid, I was most afraid,

But even so, honoured still more

That he should seek my hospitality

From out the dark door of the secret earth

He drank enough

And lifted his head, dreamily, dreamily, as one who has drunken,

And flickered his tongue like a forked night the air, so black,

Seeming to lick his lips

And looked around like a god, unseeing, into the air,

And slowly turned his head,

And slowly very slowly as if thrice adream,
Proceeded to draw his slow length curving round
And climb again the broken bank of my wall-face.

And as he put his head into that dreadful hole
And as he slowly drew up, snake-easing his shoulders, and entered farther,
A sort of horror, a sort of protest his withdrawing into that horrid black hole,
Deliberately going into the blackness, and slowly drawing himself after,
Overcame me now his back was turned.

L look round, I put down my pitcher,
I picked up a clumsy log
And threw it at the water-trough with a clatter.

I think it did not hit him,
But suddenly that part of him that was left behind convulsed in undignified haste,
Writhed like lightning, and was gone
Into the black hole, the earth-lipped fissure in the wall-front,
At which in the intense still noon, I stared with fascination.

And immediately I regretted it.

I thought how paltry, how vulgar, what a mean act!
I despised myself and the voices of my accused human education.

And I thought of the albatross
And I wished he would come back, my snake.

For he seemed to me again like a king,
Like a king in exile, uncrowned in the underworld,
Now due to be crowed again.

And so, I missed my chance my chance with one the lords Of life
And I have something to expiate; A pettiness.

د شاتو مچۍ ته

Philip Freneau

مچمچۍ زما تر پيالې څنگه راغلې
اوس به ډنډونو يا چينو ته تللای
يا به دي سپيني مرغلي اوبه
په شنو وښو کي د ويالو چښلای
څنگه دي مخ دی پر دې خوا نيولی
څرنگه دلته وزرونه وهې
ته وا باکوس يې زما پر خوا راوړې
چي پر پياله باندي شخوندونه وهې
درته هغه دا لاره وښودله
درته تياره پيمانه يې کړله
چي دي شريکه په سرو ميو کړمه
درته په گوته اشيا نه يې کړله
دلته سوې پټه له دښمنه څخه
که توپانونو وېرولې راغلې
يا سرو غالبوزو ناکراره کړلې
يا له مرغانو ډارېدلې راغلې
يا له جنگونو څخه سترې سولې
يا دي کارونو دی زړگی شين کړی

يا دي د کور لاره غلظه کړله
 پر ورکو لارو دي وزر وهلی
 د ناستي ځای درته بل نه سو څرگند
 چي دي دا ډنډ درته پیدا کړ د خوند
 ښه راغلې راسه زما پیالې ته راځه
 راځه دې خپلي اشیانې ته راځه
 دلته دي هېر که کړاوونه د ژوند
 دلته دي هېري کړه غمگیني شېبې
 دلته ارام ته وزرونه ورکه
 یو ځلي شا ته که ویرجني شېبې
 د دې پیالې مزه چي وڅکي څوک
 له زړه یې کوچ وکړي د ژوند غمونه
 لښکر د غم ورباندي نه سي راتلای
 نه د مچۍ نه د انسان پر خونه
 له کومه زوره یې راغلې دلته
 په دې خبره هیڅوک نه پوهېږي
 او که له تا سره خواله وکمه
 مچمچۍ ستا هم فکر نه رسېږي
 خو چي له دې ځایه روانه سولې
 زړه به دي ډک وي له خوښیو څخه
 په خوشحالي به مخه ښه ووايو

لمنه ډکه له ښاديو څخه
سپک وزرونه به دي وغورږي
د کور پر لور په پروازونه کوې
نېنې به دي تېز لکه نېزه وي مچۍ
پر غلیمانو به ورونه کوې
خو چي په څاڅکو ځان نشه کې ډېر
چي په پيالې کي ځان غوټه نه کې ډېر
هسي نه مرگ دي سمندر کي يوسي
ځان دي سيالانو ته جوته نه کې ډېر
دلته لا لويي مچمچۍ غرقېږي
او په قد جگي مچمچۍ ډوبېږي
ته به هم ډوبه سې فرعون غوندي
پر وطنو به دي خبري کېږي
ته به هم شومه سې د سره سمندر
بيا به دي قبر چا ته نه يادېږي
اوس چي دي زړه غواړي هغسي کوه
چي خوښه ستا وي هغه خوښه ده زما
څه نوشوه يې له چا مه بېرېږه
پروا ونه ساتې په ژوند کي د چا
په دې پيالې کي هديره جوړه که
ځان ته دي قبر ميخانه جوړه که

چي کله ولاړې د مرگي غېږي ته
درته له اوښکي کتيبه جوړه که
خه د مرگي سره بهرۍ کي کښېنه
ور ووزه غېږي ته د مستو څپو
موږ به دي ورکو شېرگيني ته احوال
مړی دي گرځېدی پر سر د اوبو

Philip Freneau

To a Honey Bee

THOU, born to sip the lake or spring,
Or quaff the waters of the stream,
Why hither come, on vagrant wing?
Does Bacchus tempting seem--
Did he for you this glass prepare?
Will I admit you to share?

Did storms harass or foes perplex,
Did wasps or king-birds bring dismay
Did wars distress, or labors vex,
Or did you miss your way?
A better seat you could not take.

Welcome ! I hail you to my glass:

All welcome here you find

Here let the cloud of trouble pass

Here be all care resigned

This fluid never fails to please

And drown the griefs of men or bees

What force you her we cannot know,

And you will scarcely tell,

But cheery we would have you go

And bid a glad farewell:

On lighter wings we bid fly,

Your dart will now all foes defy

Yet take not, oh! To deep a drink

And in this ocean die;

Here bigger bees than you might sink

Even bees full six feet high

Like Pharaoh, then, you would be said

To perish in a sea of red.

Do as you please, your will is mine

Enjoy it without fear,

And your grave will be this glass of wine,

Your epitaph-a tear,

Go, take your seat in Charon's boat

We'll tell the tale, you died afloat.

مرگ

John Donne

اي مرگيه چي په ځان مغروره نه سې
که دي هر څه انسانان زورور بولي
دومره نه يې لا غښتلی هېيتناکه
که وگړي دي زمري او زړه ور بولي
بېچاره مرگيه ځانته غره نه سې
تا له برمه هيڅوک نه دي پرې ايستلي
نه به ستا له لاسه زه مړ سم نه بل څوک
نه زرگونه عالمونه تا وژلي
ستا تصوير دی که آرام دی که خوبونه
دې تصوير کي کراري ده چي ښکارېږي
او که ستا منگولي زموږ تر مړۍ راسي
لا به نوري ښادی هم ورنه اورېږي
ژر به زموږ پهلوانان ښکلي مېړونه
ستا پر لار درسره پيل کړي سفرونه
ته خوښېږه ستا به غېږه کي در ډکه
در سپاري به ارواحونه او هډونه
ته پخپله يو غلام د سرنوشت يې
که خانان که پاچهان که غريبان وي

ستا په لاس د مرگي زېږی ور رسېږي
چا ته زهر، چا ته جنگ، څوک ناروغان وي
که تر ياک دي که ښکلاوي نعمتونه
په خوږو خوبو موږ نه سي بيدولای
ته پر څه يې په خپل زور دونه مغروره
که تر ياک مو سي تر تا کرارولای
يو لنډی خوب تېروو بيا به راپاخو
تر اېده به خوب نه وي چي وينېږو
مرگ به نه وي ژوند به تل خوښي به تل وي
څه مرگيه ته به مړې موږ به هستېږو

John Donne (1573-1631)

Death

DEATH, be not proud, though some have called thee
Mighty and dreadful, for thou are not so
For those whom thou think'st thou dost overthrow
Die not, poor Death, nor yet canst thou kill me.
From rest and sleep, which but the picture be
Much pleasure than from thee much more most flow;
And soonest our best men with thee do go
Rest of their bones and soul's delivery!
Thou'rt slave to fate, chance, kings, and desperate men;

And dost with poison, war, and sickness dwell

And poppy or charms can make us sleep as well

And better than the stroke, why swell'st thou then?

One short sleep past, we wake eternally,

And Death shall be no more: Death thou shalt die!

د لمر وړانګي

John Donne

ګراني له ځايه څخه پورته نه سې
چي لا د ورځي وړانګي نه ښکارېږي
چي يې شغلې د ورځي و نه گڼې
ستا له روښانو سترگو نور ځلېږي
چي بېلوي دي زما له غېږي ګراني
هغه ورځ نه ده دا زما زړه ماتېږي
پاته سه ګراني کنه ټولي خوښۍ
د مرګ په غېږي کي وار په وار ښخېږي
ماشومي هيلي به مي وځوري سلګۍ
زلميو شپو ته به ونه رسېږي

John Donne (1573-1631)

Daybreak

STAY, O sweet and do not rise!

The light that shines comes from thine eyes;

The day breaks not: it is my heart,

Because you and I must part.

Stay! Or else my joys will die

And perish in their infancy.

مرگ په خواني کي

Hartley Coleridge

لکه پرڅه د سهار هسي پناه سوه
چي لا لمر پر اسمان نه و راختلی
دونه لنډه يې د ژوند برخه راوړې
چي يو آه يې تر خوله نه و را ايستلی
لکه گرځي پر گلاب د عطرو وږم
خوږه مينه تر دې هسي تاوېدله
په همزولو کي سرداره وه روانه
لکه څانگه د سرو گلو گرځېدله
نابېره مرگي ورکړله خپېره
د ښکلا چي ملکه خلکو بلله
خپاره کړي باندي ميني وزرونه
فرشتې غوندي له مرگه يې ساتله
خو چي غشي د نصيب له گوتو وار سو
همدا مينه وه چي مرگ ته يې سپارله
که هر څو مينه خوږه ده روانېږو
له منگولو د مرگي ولي بېرېږو

Hartley Coleridge (1796 -1849)

Early Death

SHE pass'd away like morning dew

Before the sun was high

So brief her time, she scarcely knew

The meaning of a sigh

As round the rose is soft perfume

Sweet love around her floated

Admired she grew-while mortal doom

Crept on, unfear'd, unnoted

Love was her guardian Angel here;

But love to death resign'd her;

Tho' Love was kind, why should we fear

But holy Death is kinder?

خوب

John Fletcher 1579 ❖ 1625

خوبه راسه غولوه مي په خوړو خوړو خيالونو
ما يوه شېبه ايسار كړه د خوښيو په جالونو
چي يو څه خواږه خيالونه مي پر سترگو مېلمانې سي
او اوږده لړۍ مي پيل سي د رنگينو ارمانونو
پر بند بند به مي خپرېږي ستا منگولي جادوگري
او زگېږوى به پورته كېږي له واكمنو اندامونو
كه هر څه په چم د سيوري او يوه شېبه مېلمه سې
دا يوه لحظه مي پرېږده په بهير كي د خوندونو
په يوه شېبه هم خوښ يم په دا لږ گړي راضي يو
چي ټول ژوند مو چلولي دي بارونه د غمونو
پرېږده موږ هم مېلمانې سو د خيالي گلونو باغ كي
يو گړى دى تېروو يې د خوښيو پر ټالونو

John Fletcher 1579 ❖ 1625

Sleep

COME, Sleep, and with the sweet deceiving

Lock me in delight awhile

Let some pleasing dreams beguile

All my fancies; than from thence

I may feel an influence

All my powers of care bereaving!

Though but a shadow, but a sliding

Let me know some little joy!

We that suffer long annoy

Are contented with thought

Through an idle fancy wrought:

O let my joys have some abiding!

يوه ورځ مي د هغې نوم وليکي

Edmond Spenser

يوه ورځ مي و د گراني نوم ليکلی
د ساحل پر لندو شگو پر رېگونو
نابېره سوې څپې باندي راپورته
راته ورانه يې نړۍ کره د خيالونو
بيا مي وليکي په لاس پر هغو رېگو
نوم د خپلي ناوکۍ د خپلي ښکلي
بېرته ښکار سوله خواري مي د موجونو
سمندر مي يووړ نوم د نازولي
په خندا يې راته وويله گرانه
ځان دي ولي ستړی کړی سرگردانه
ټول رنگونه ټول نومونه خاوري کېږي
هيڅ فاني لره بقا نسته جانانه
يوه ورځ به زه هم خاوري يم د خاورو
لکه نوم هسي وجود مي خاوري کېږي
د نېستۍ څپه به ما هم درنه يوسي
چي ژوندي پر محکه گرځي نه پاتېږي
ما وې گراني ته د نورو په څېر نه يې
چي راغلي دي هغوی به روانېږي

دا منم چي ته به خاوري سپې د خاورو
خو ستا نوم به تر قيامت پوري پايېږي
له خپل نظم به هستي ابدې درکړم
چي څه ښکلي دي په نوم به دي نازېږي
د اسمان تر کنگرو به دي نوم يوسم
جنتونو کي به ستا تصوير ځلېږي
د مرگي څپې چي ټوله نړۍ يوسي
چي نور نه وي پر دنيا آواز د ژوي
زما او ستا مينه به پايي په جهان کي
او ژوندون به ورته راسي سر له نوي

Edmond Spenser

One Day I Wrote Her Name

One day I wrote her name upon the strand

But came the waves and washed it away

Again I wrote it with a second hand,

But came the tide and made my pains his prey.

❖ Vain man, ❖ said she: ❖ that dost in vain essay

A mortal thing so to immortalize

For I myself shall like to this decay,

And eke my name be wiped out likewise❖

❖ not so, ❖ quoth I, ❖ let baser things devise

To lie in dust, but you shall live by fame
My verse your virtues rare shall eternize
And in the heaven write you glorious name,
Where whenas Death shall all the world subdue
Our love shall live, and later life renew. ◆

خوبولي سترگي

William Allingham

يو گړی د ماشومتوب يووړم فکرونو
خپل وړوکی بستر راغی تر خيالونو
پر هغه بستر چي پروت وم په کلونو
خاطرې چي يې لرمه د خوبونو
چي له سر سره پرده يې خړېدله
په رنگ سپينه ښايسته چي ښکارېدله
پر بالښت مي خړېدلي دوې قې وې
ويني سترگي مي له خوب څخه درنې وې
په نغري کي مو نړۍ لمبه بلېږي
مور مي ناسته ده او هيڅ نه سترې کېږي
تنها ناسته په کراره لولي توري
په ورو ورو د کتاب کرښي پاني گوري
چي زه اوړم په بستر کي پر اړخونو
گواکي وين یم وړی نه یمه خوبونو
مور مي زما پر خوا په ورو پورته قدم کي
په ارامه مي بړستن راباندي سم کي
ووړ بالښت مي راته سم کي په کراره
او پر مخ باندي مي مچ کي په څو واره

تر هغو سندرې بولي په لڼو کي
چي ډوبېرم د خوبونو په ټالو کي
مگر نه هغه بستر سته نه خوبونه
نه هغه د ماشومتوب لرم خيالونه
هغه وخت راڅخه ليري په عمرو دى
د اوو غرونو و شاته په مزلو دى
اوس په منځ د بېگانه وو کي اوسېرم
زړه مي تنگ دى هره ورځ سوځم ويلېري

William Allingham (1824  1889)

Half-waking

I thought it was the little bed

I slept in long ago

A straight white curtain at the head

And two smooth knobs below.

I thought I saw the nursery fire

And in a chair well-known

My mother sat and did not tire

With reading all alone.

If I should make the slightest sound

To show that I am awake,

She'd rics, and lap the blankets round

My pillow softly shake;
Kiss me, and turn my face to see
The shadow on the wall,
And then sing Rousseau's Dream to me
Till fast asleep I fall
But this is not my little bed,
That time is far away
With strangers now I live instead,
From dreary day to day.

ټول هغه دی

Alfred Lord Tennyson

لمر ، سپوږمۍ ، ستوري ، غونډۍ او دا دښتونه

دا د مخکي د مخ لوی سمندرونه

دا د هغه چا تصویر نه درته ښکاري

چلوي چي پر جهان باندي حکمونه؟

دا تصویر د هغه نه در معلومېږي؟

که څه دي داسي به نه وي چي ښکارېږي

چي خوبونه سي اوږده حقيقت ښکاري

دا نړۍ ټوله په خوب کي نه اوسېږي؟

دغه مخکې دغه ستوري اسمانونه

دا بې شمېره انسانان او بېل رنگونه

ټولي نښي هسي نه درته ښکارېږي

چي له ده يې ته بېل سوی نور بېلېږي

چي نړۍ ټوله تياره په مخ کي ستا ده

ته علت يې او دا ټوله ستا خطا ده

دا هم ته يې د هغه اراده نه ده

ځانته ځان وايې او وايې چي دا زما ده

دا په خپله لويي څومره ډېر خوښېږي

موجود نه يې او په خپل وجود نازېږي

د همدې لويي له لاسه تباہ کپرې
 بې خبره به تياره کندي ته لوپرې
 په بل رنگ دي د هغه نور دی ليدلی
 د هغه رنگين جمال دي تور ښودلی
 خفه کړی دي جلال د هغه ذات دی
 د ده نور دي تاريخيو ته بېولی
 ورته وايه هغه ښځه سي اورېدلای
 روح له روح سره خبري سي کولای
 در نيژدې دي ستا تر خپلو نفسونو
 درته څرمه دي تر پښو او تر لاسونو
 خدای قانون دی دا وينا د هوښيارانو
 دا خبر په خوښي ارزي انسانانو
 که نازل درباندي تندر په قانون کي
 تندر هم د ده آواز دی په مضمون کي
 خدای قانون بولي هغوی چي هوښياران دي
 خدای له سره نه مني چي احمقان دي
 ځکه څه چي زموږ قدرت دی د ليدلو
 په جهان کي چي هر څه دي د کتلو
 تصويرونه دي چي ښکاري په اوبو کي
 مخامخ عکس راځي په آيينو کي
 نه غوړونه د انسان سي اورېدلای

نه يې سترگي پر نړۍ سي څه ليدلای

څه چي اورو څه چي وينو ټول له ده دي

ټوله دی دی که لیده که اورېده دي

Alfred Lord Tennyson (1809 - 1892)

The Higher Pantheism

The sun, the moon, the stars, the seas, the hills, and the plains,

Are not these, O Soul, the vision of Him who reigns?

Is not the vision He? Tho He be not that which He seems?

Dreams are true while they last, and do we not live in dreams?

Earth, these solid stars, this weight of body and limb,

Are they not sign and symbol of thy division from Him?

Dark is the world to thee: thyself art the reason why❖

For is he not all but thou, that hast power to feel ❖I am I❖?

Glory about thee, without thee, and thou fulfillest thy doom,

Making Him broken gleams, and a stifled splendour and gloom.

Speak to Him thou for He hears, and Spirit with Spirit can meet-

Closer is He than breathing, and nearer than hands and feet.

God is law, say the wise, O Soul, and let us rejoice

For if He thunder by law the thunder is yet His voice.

Law is God, say some: no God at all, say the fool,

For all we have power to see is a straight staff bent in a pool,

And the ear of man cannot hear, and the eye of man cannot see;

But if we could see and hear, this Vision  were it not he?

د ملايکو قدمونه

Henry Wadsworth Longfellow

چي د ورځي ساعتونه په ورو ورو پای ته رسېږي
 او د شپې له تیاره غېږي اوازونه پورته کېږي
 وینښوي له درانه خوبه هغه پاک غوره وگړي
 چي د شپې په خاموش ټال کي له خوښۍ سره زنگېږي
 چي لا نه وي لگېدلي د تیارې شپې څراغونه
 چي د اور له لمبو سیوري شاوخوا کي څرگندېږي
 جگي توري تنې گرځي لکه وني د دېوانو
 پښې لاسونه یې بې واکه پر دېوال باندي نڅېږي
 وروسته یو یو را ښکاره سي تصویرونه مي د تللیو
 د کوټې وړ مي پرانیستی په خپل وار را داخلېږي
 تصویرونو مي د گرانو د ریښتونو د پاک زړو
 یو ځل بیا راته راغلي په انگر کي مي تاوېږي
 چي آرزو یې د میدان وه هغه ځوان په زړه غښتلی
 د سړک پر غاړه مړ سو د ژوندون له مزله سترې
 او هغوی چي ملایان وه مقدس کمزوري زړونه
 څرېدل چي یې په غاړه صلیبونه املهونه
 پر دې محککه یې ونه کړې نور زموږ سره خبري
 پر سینو یې وه نیولي خپل کمزوري ژر لاسونه

او له دوی سره ملگرې هغه ځوانه هغه ښکلې
 پر ځوانۍ چې مي اسمان وه پېرزو کړې را بخښلې
 چې راتېره تر هر چا وه زړه يې ډک و زما له مينې
 د ولي په څېر اوسېږي په جنت کي نازولې
 فرشته په بې آوازه په آرامو قدمونو
 سي را کښته خوله يې ډکه د خالق له پيغامونو
 زما له څنگه سره کښېني په ورو ورو راته مسېږي
 په کراره مي لاس کښېږدي پر اوږو بيا پر لاسونو
 په ځير ځير مي خوا ته گوري راته دوې سترگي نيولي
 لکه ستوري د اسمان وي مخ پر مخکه ځلېدلي
 دوې يې سترگي لکه ستوري مقدسي او خاموشي
 د آسمان له نوره ډکي هم ښايستې وي هم سپېڅلي
 زه په هر څه باندي پوه سم څه يې نه وي لا ويلي
 بې آوازه يې له شونډو وي دعاوي را ايستلي
 يو تړل را کي له نازه بيرته لاس پر سر راتېر کي
 د نسيم په څېر لطيفي دوې يې شونډي نازولي
 وايي څرنگه تنها يې ژوندون څرنگه تېرېږي؟
 او د زړه مي ټولي وېرې له دې ږغ سره هېرېږي
 کشکي مخکي خو خبر واي کشکي دونه پوهېدلای
 چې يې ژوند کړی همداسي له دنيا څخه تېرېږي

Henry Wadsworth Longfellow

Footsteps of Angels

When the hours of Day are numbered,

And the voices of the Nights

Wake the better soul, that slumbered

To a holy, calm delight.

Ere the evening lamps are lighted,

And, like phantoms grim and tall

shadows from the fitful firelight

Dance upon the parlor wall

Then the forms of the departed

Enter at the open door

The beloved, the true-hearted,

Come to visit me once more;

He, the young and strong, who cherished

Noble longing for the strife,

By the roadside fell and perished,

Weary with the march of life!

They, the holy ones and weakly
Who the cross of suffering bore
Folded their pale hands so meekly
Spake with us on earth no more!

And with them the being beauteous
Who unto my youth was given
More than all things else to love me
And is now a saint in heaven

With a slow and noiseless footstep
Comes that messenger divine,
Takes the vacant chair beside me,
Lays her gentle hand in mine

And she sits and gazes at me
With those deep and tender eyes,
Like the stars, so still and saint-like,
Looking downward from the skies

Uttered not, yet comprehended,

Is the spirit's voiceless prayer

Soft rebukes, in blessings ended

Breathing from her lips of air,

Oh, though oft depressed and lonely

All my fears are laid aside,

If I but remember only

Such as these have lived and died!

يوه ورځ په کرونده کي

A.E Houseman 1859 ❖ 1936

زه او گرانه يو کال مخکي کرونده کي تېرېدلو
د شنو ونو په سايو کي لاس په لاس ملگري تلو
د غونډۍ په څنگ کي شنه وه د سپېدار ونه ولاړه
د خپل ځان سره لگيا وه په کيسو په جگه غاړه
چي دا څوک دي لاس تر غاړه مچوي دلته تېرېږي
اطرافي زلمی روان دی خپلي گراني ته پسخېږي
دوه مين دي داسي ښکاري يوه شپه خو به ودېږي
يوه کور کي به اوسېږي پر يوه کټ به ويدېږي
مگر گرانه به يې ومري په لحد کي به ښخېږي
او زلمی به لاس تر غاړه بلي ښکلي ته خندېږي
يوه ورځ د هغې ونې تر ساپې لاندي روان يم
راسره ده بله گرانه بې خبره له جهان يم
او هغه سپېدار ولاړ دی را الوتي دي بادونه
په نخرو په ناز کېږي رپوي لاندې برگونه
چي لنډې پاني يې ښوري زه پوهېږم چي څه وايي
دا ځل گډ دی زما ليلا ته او ښکلا د هغې ستايي
وايي گوره هغه ښکلې چي له يار سره تېرېږي
دا چي لاس په لاس روان دي په کيسو چي نه مېږي

دی به ځي پر خپله لاره مخ به نیسي گورستان ته

دا به بل جانان پیدا کي او ودېږي به بل ځوان ته

A. E. Houseman (1859 - 1936)

Along the field as we came by

Along the field as we came by

A year ago, my love and I,

The aspen over stile and stone

Was talking to itself alone

◆ Oh who are these that kiss and pass?

A country lover and his lass;

Tow lovers looking to be wed;

And time shall put them both to bed,

But she shall lie with earth above

And he beside another love◆.

And sure enough beneath the tree

There walks another love with me

And overhead the aspen heaves

Its rainy-sounding silver leaves;

And I spell nothing in their stir,

But now perhaps they speak to her

And plain for her to understand

They talk about a time at hand

When I shall sleep with clover clad,

And she beside another lad.

انسان

Sir John Davis

زه پوهېږم زما په روح کي دونه زور دی
 چي په ژوند کي په هر څه دی پوهېدلی
 خو بيا گورم دونه ږوند دونه ناپوه دی
 لکه عمر چي يې هيڅ نه وي ليدلی
 زه پوهېږم چي زه هم په دې جهان کي
 يو پاچا يم له کوچنيو پاچاهانو
 خو تابع يم د داسي پستو هيلو
 لکه يم چي غلام د غلامانو
 زه پوهېږم چي مي ټول ژوند دی دردونه
 بېهوده وږمه پر زړه باندي زخمونه
 هر احساس مر د دروغو ننداره ده
 له هر څه سره مي سست دي پيوندونه
 خو چي سر پر زنگانه يا په گرېوان کړم
 زه پوهېږم بل څه نه يم انسان يم
 زه تر هر څه يم بدبخته او پرېوتی
 خو مغرور په خپل نامه او په خپل ځان يم

Sir John Davies (1569  1626)

Man

I KNOW my soul hath power to know all things

Yet she is blind and ignorant in all;

I know I'm one of Nature's little kings

Yet to the least and vilest things am thrall

I know my life's pain and but a span

I know my sense is mock'd in everything

And, to conclude, I know myself a Man

Which is a proud and yet wretched thing.

چي په مرگ پوه سوی یم

Helen Hoyt

له هغه چي په مرگ یم پوهېدلی
چي یې بهري چي یې وهم یم وهلی
راته گرانه د ژوندون هره شېبه ده
چي له نومه د مرگي یم بهرېدلی
په دنیا کي ډېر غمونه لږ دوستان دي
لږ وگړي غمشريک دي لږ خپلوان دي
څه یارانو رانه سترگي کړلې پټي
نازېدلې پرې سبزې د گورستان دي
له هغه چي په مرگي یم پوهېدلی
چي مرگي می دی پر څنگ باندي راغلی
نړۍ ځونه بڼایسته راته ښکارېږي
چي تور کومي د مرگي ځان رانېودلی
مرغلري می شېبې راته ښکارېږي
چي وروستی ورځي او شپې را څرگندېږي
له هغه چي په مرگي یم پوهېدلی
چي د شپې په څېر تور مخ می یې لیدلی
زما د زړه تیاره کونجونه یې روښان کړل
چي احساس می د مرگي پر ځلېدلی

زما هغې تيارې بينا كړې دواړي سترگي

دا ژوندون ماته مرگي دى رابخښلى

Helen Hoyt

Since I Have Felt the Sense of Death

SINCE I have felt the sense of death

Since I have borne its dread, its fear

Oh, how my life has grown more dear

Since I have felt the sense of death

Sorrows are good, and cares are small,

Since I have known the loss of all.

Since I have felt the sense of death

And death forever at my side

Oh, how the world has opened wide

Since I have felt the sense of death!

My hours are jewels that I spend,

For I have seen the hours end.

Since I have felt the sense of death,

Since I have looked on that black night

My inmost brain is fierce with light

Since I have felt the sense of death

O dark, that made my eyes to see

O death, that gave my life to me!

پيسې

Barnabe Googe

ما ته پيسې راكړه در واخله خپلوان
چي بده ورځ راسي بيا نه وي دوستان
په هغه ورځ چي دي جېبونه ډك وي
چي له پيسو دي صندوقونه ډك وي
نه به رنځونه تاوانونه وينې
نه په اغزو كي به مزلونه وينې
چي دي طلاوي پر كور اوري هلته
دوستان په ورين تندي درگوري هلته
چي زر نيستي سي د دوستۍ نېستي سي
نه به ياران وي نه يې سيوري هلته
كه پسي مځكه اسمانونه گورې
كه پسي كلي او ښارونه گورې
نه به ياران نه به دوستان كې پيدا
نه به د ميني مجلسونه گورې
او چي طلا وي زر دوستان به لرې
په ډلو ډلو اشنايان به لرې
نه به دي زړه وي د غم پېتي ته جوړ
نه په سينه كي يو ارمان به لرې

Barnabe Googe

Of Money

Give money me, take friendship whoso list

For friends are gone, come once adversity,

When money yet remaineth safe in chest

That quickly can thee bring from misery

Fair face show friends when riches do abound;

Come time of proof, farewell, they must away

Believe me well, they are not to be found

If God but send thee once a lowering day.

Gold never starts aside, but in distress,

Finds away enough to ease thine heaviness.

نیروانا

Edmond Gore Alexander Holmes 185 - 1906

خدای چي خپل خلقت ته گوري له دننه
زه یې هم په هغو سترگو سم لیدلای
د ښایست شا ته یې پټ دي کمالونه
د زور شا ته اراده یې سم کتلای؟
زه لیدلای سم په موسم د پسرلي کي
چي د ژوند لمبه له مخکي پورته کېږي؟
زه کتلای سم چي موج د ژوندون څنگه
له صفا او دایمي چینې نه زېږي؟
زه کتلای سم د دوبي په موسم کي
خدای په خپل قدرت کي لمر پر اسمان پورته
د سپوږمۍ روښانه شپه کي سم لیدلای
چي آرامي خپې څنگه ځي هر لور ته؟
لا هم دی ځانته نژدې سمه لیدلای
تپوم په تاریکه کي چي لاسونه؟
او د ده د نور خوښي ده چي مي غورځي
په سینه کي د زړگي تاوده رگونه
د ساره ژمي په شپو کي یې بلېږي
د تودې مینې روښانه سره اورونه

چي ظاهر دی په جهان کي زه یې وینم
 څه چي خدای ویني هغه نه سم لیدلای
 چي باطن دی هغه ذات د ستر خالق دی
 د ظاهر نړۍ پر هیڅ نه سم شمېرلای
 څه بېځایه ده آرزو د پوهېدلو
 سترگي نه دي د باطن د پېژندلو
 خدای د خپل ذات په لويي سي پوهېدلای
 خدای ته مینه د خدایي سي ښکارېدلای
 له ما پټ دي زړه او روح د کایناتو
 زه په خپلو سترگو هیڅ نه سم لیدلای
 زه یوازي تر پښو لاندې مځکه گورم
 زه یوازي پاس اسمان سمه لیدلای
 څه بېځایه ده آرزو د پوهېدلو
 زه د روح په اسرار کله پوهېدلای سم
 نه د عقل له زندانه سم وتلای
 نه د خپل غرور له بنده خلاصېدلای سم
 زه د خپلي خودۍ فکر یم بېل کړی
 د دې بشپړ ژوندانه له پراخ جهان
 زما نړۍ هم رانیژدې ده هم باریکه
 او د خدای نړۍ هم ستره هم پرېمانه
 څه به پوه سم د وختي سهار له رازه

له ختيځه چي سرې وړانگي راښکارېږي
چي شبنم د گل په غېږه کي ځلېږي
چي بلبلې باندي الوزې چغېږي
زما دننه د کوگل په مړو اړو کي
يو ناڅاپه يوه سره لمبه بلېږي
او ښايست مي د خالق په سترگو وينم
نقابونه راته يو په يو څيرېږي
څېړل کېږي نقابونه رڼا کېږي
زه تېرېږمه له وېري له گومانه
زه ورکېږم د خالق په عظمت کي
يو ځای کېږمه له ذاته د يزدانه
زه راکاږمه نړۍ خپلي سينې ته
استومه مي خپل روح له خپله ځانه
نور مي زړه ته هر تپش راځي له خدايه
زه د خداي په نور کي پروت يم بې گومانه
آرزو ومري په شېبه د زېږېدلو
د مستيو ښکمرغيو د خوښيو
داسي ومري چي ثمر يې راته ښيي
د ژوندون له تورو شپو د خوشحاليو
داسي مرگ دی چي د ژوند له تورو ورځو
د اميد او د بري وړانگي ځلېږي

د زگهروي او د فرياد له خوږمن غېږه
 زمزمې د مناجات اورېدل کېږي
 پر زړگي مي سي د مرگ آرزو غالبه
 چي مي ژر د ژوندانه ورځي ختمېږي
 هغي پتي دايرې ته ور کشېږم
 تر ابده چي حيات پکښي هستېږي
 د اسرارو دايرې ته ځم د ميني
 چي پخپله د خداي روح پکښي جوړېږي
 چي هم مينه جوړوي هم مينه غواړي
 چي په مينه کي طالب مطلوب يو کېږي
 اې د ټول جهان خالقه ستره خدايه
 غواړم خپل وجود مي محوه کړم په تا کي
 پرېږده بيرته هغه څه سم چي دي جوړ کړم
 يو شغله ستا د لمبې سم په بقا کي
 چي د نفس له ناپاکيو وجود پاک کړم
 او د خپل خالق په ذات کي مي لمبه سم
 تر هغو پوري سوځېږمه بلېږم
 چي د اور د سرچينې ورکه ذره سم
 چي راغلی وم هغه جهان ته ورسم
 په ازل کي تر ابد پوري دېره سم

Edmond Gore Alexander Holmes (1850- 1906)

Nirvana

COULD my heart but see Creation as God sees it,- from within;

See His grace behind its beauty, see his well behind its force;

See the flame of life shoot upward when the April days begin;

See the wave of life rush outward from its pure eternal source;

Could I see the summer sunrise glow God's transcendent hope;

See His peace upon the waters in the moonlit summer night;

See Him nearer still when, behind, in the depths of gloom I grope

See the darkness flash and quiver with the gladness of His light

Could I see the red-hot passion of His love resistless burn

Through the dumb despair of winter, through the frozen lifeless cold;

Could I see what lies around me as God sees it, I should learn

That its outward life is nothing, that its inward life is God

Vain the dream! To spirit only is the spirit-life revealed:

God alone can see God's glory: God alone can feel God's love.

By myself the soul of Nature from myself is still concealed;

And the earth is still around me, and the skies are still above.

Vain the dream! I cannot mingle with the all ♦ sustaining soul;
I am prisoned in my senses; I am pinioned my pride;
I am severed by my selfhood from the world-life of the Whole,
And my world is near and narrow, and God ♦'s world is waste and wide.

Vain the dream! Yet in the morning, when the eastern skies are red,
When the dew is on the meadows, when the lark soars up and sings,
Leaps a sudden flame within me from its ashes pale and dead,
And I see God ♦'s beauty burning through the veil of outward things.

Brighter grows the veil and cleaner, till, beyond all fear and doubt,
I am ravished by God ♦'s splendour into oneness with His rest;
And I draw the world within me, and I send my soul without;
And God ♦'s pulse is in my bosom, and lie upon God ♦'s breast.

Dies the beatific vision in the moment of its birth;
dies, but in its death transfigures all the sequence of my days,
Dies, but dying crowns with triumph all the travail of the earth,
Till its harsh discordant murmurs swell into a psalm of praise.

Then a yearning comes upon me to be drawn at last by death
Drawn into the mystic circle in which all things live and move,
Drawn into the mystic circle of the love which is God's breath
Love creative, love receptive love of loving, love of love.

God! The one, the All of Being! Let lose my life in thine;
Let me be what Thou hast made me, be a quiver of Thy flame.
Purge my self from self's pollution; burn it into life divine;
Burn it till it dies triumphant in the firespring whence it came.

انزوا

Solitude Alexander (1688 1744)

څومره ښه ده چې سړي ته يو څه مخکې وي ور پاته
 آرزوگاني يې پوره وي احتياج نه لري و چاته
 په تازه هوا کي گرځي د پلرونو د پتيو
 زړه فارغه له غمونو ورته مخ وي د خوشيو
 ډوډۍ وړي له خپلي مخکي شيدې اخلي له څارويو
 او د تن جامه يې جوړه د پسونو له وړيو
 په يخ سيوري کي د ونو تېري ټکنده غرمې کړي
 او له بوتو يې اور بل کړي پرې د ژمي شپې تودې کړي
 څه نېکمرغه وي دا خلک بې خبره له غمونوگ
 نه گړۍ نه ورځي شماري نه حساب يې د کلونو
 په تن پټ وي په ځان روغ وي نا آشنا وي له دردونو
 نه زړه کور د اندېښنو وي نه ماغزه ځای د چرتونو
 ورځ آرام وي او په شپو کي په درنو خوبو ويدېري
 په مېلو په سات تېري يې د ژوندون شېبې تېرېري
 کله ډوب وي په کتاب کي تېروي باندي وختونه
 کله پروت وي په آرامه د خوښۍ کوي فکرونه
 خدايه ما ته رانصيب که داسي عمر نازولی
 چې نه چا يمه ليدلی چې نه چا يم پېژندلی

چي زه مړ سم نه په اوښكو نه په ساندو چا ته ياد يم
داسي هېر سمه له خلكو لكه وړي چي توند باد يم
مرگ مي غلا كړي له جهانه لكه نه يم چا ليدلى
نه د قبر پر ډبره راته نوم وي چا ليكلى

Alexander Pope (1688  1744)

Solitude

Happy the man, whose wish and care

A few paternal acres bound,

Content to breath his native air

In his own ground.

Whose herds with milk, whose fields with bread,

Whose flocks supply him with attire,

Whose trees in summer yield him shade,

In winter, fire.

Blest, who can unconcernedly find

hours, days, and years slide soft away

in health of body, peace of mind,

Quiet by day

sound sleep by night, study and ease
together mixed, sweet recreation
and innocence which most does please
With meditation

Thus let me live unseen, unknown;
Thus unlamented let me die
Steal from the world, and not a stone
Tell where I lie.

بالآخړه څه؟

Thomas Carlyle 1795 1881

هيله څه شي ده يارانو د بودۍ ټال دى مسپري
ماشومان ورپسي ځغلي پر مخ لوپري پورته كېري
چي هر څه ورپسي ځغلي ليري كېري لا هغومره
ماشوم لاس او مخ لړلي تر هدفه نه رسپري
ژوند به څه شي وي دوستانو د اوبو پر مخ يخى دى
پر ساحل باندي لوېدلى او توند لمر باندي ځلېري
موږ خوشاله سمندر كي په موجونو كي روان يو
يخى ويلي سي غرقېري نښانه مو نه ښكارېري
انسان ماته داسي ښكاري چي ساده غوندي ماشوم دى
هر تلابى يې دى بېځايه كه جنگېري كه كړېري
وايي ټول جهان دي زما وي مگر دى لايق د هيڅ دى
يو وړوكى تياره قبر هر انسان ته ور رسپري

Thomas Carlyle (1795 1881)

Cui Bono

What is hope? A smiling rainbow

Children follow through the wet

Tis not here, still yonder, yonder:

Never urchin found it yet.

What is life? A thawing iceboard

On a sea with sunny shore

Gay we sail; it melts beneath us

We are sunk, and seen no more.

What is man? A foolish baby

Vainly strives, and fights, and frets;

Demanding all, deserving nothing

One small grave is what he gets.

موږ به نور په شپو کي نه گرځو

جورج گوردون بايرن

نور به نه گرځو په شپه کي رانه پاته دي خيالونه
د تياري شپې په گرېوان کي به نور نه ايردو گامونه
ملا مال به وي له ميني له زلمي لهوني زړونه
له نښايستي سپوږمۍ به اوري لا د وړانگو خرمونه
خو د روح کورگي وران سوي په سينه کي يې ځای نسته
او د توري تېکي زوړ دی پکښي نه راځي تېغونه
ستړي زړه غواړي هوسا سي له اوږدو سختو مزلونو
مينه هم لا ستړې سوي د آرام غواړي خوبونه
که څه شپې خو لا باقي دي او لا ميني ته جوړېږي
او رڼا د سپينو ورځو لا سپري د شپو رازونه
خو له موږ څخه دي پاته گرځېدل د شپې په زړه کي
نه به بيا هغه سپوږمۍ وي نه ستانه به سي وختونه

George Gordon Byron

So, we'll go no more a roving

So, we'll go no more a roving

so late into the night

Though the heart be still a loving

And the moon be still as bright

For the sword outwears its sheath,

And the soul wears out the breast,
And the hearth must pause to breath,
And love itself have rest.
Though the night was made for loving
And the day returns too soon
Yet 'll go no more roving
By the light of the moon.

دایمي ښکلا

Thomas Carew

چي پر سرو سرو انځيو خلکو زړونه وي بايللي
يا پر سرو مرجاني شونډو وي مين په زړو نټلي
يا د تورو غټو سترگو لېوني ورپسي ورك وي
او د ميني په لمبو پې خپل اورونه لگولي
او چي واورې پرې گلونه ښکلا مړاوي سي زړېږي
نو د ميني سرې سکروټي په ورو ورو پسي سړېږي
خو چي ټينگي ارادې وي د مغزونو او د زړونو
وعدې تش نغري نه وي د لمبو د شهوتونو
زړونه يو له بله ورکړي د وفا د ميني ويني
تر قيامته به بلېږي اور د ميني د اورونو
خو چي داسي وعدې نه وي زه له ټولو يم بېزاره
له سرو شونډو انځيو هم د سترگو له خماره

Thomas Carew (1595? _ 1639?)

The Unfading Beauty

He that loves a rosy cheek

Or a coral lip admires,

Of from star-like eyes doth seek

Fuel to maintain his fires

As old Time makes these decay,

So his flames must waste away.

But a smooth and steadfast mind

Gentle though and calm desire

Hearts with equal love combined,

Kindle never-dying fires.

Where these are not, I despise

Lovely cheeks of lips or eyes.

دوه داړه ماران

Wilfred Scawen

زه له وخت سره په جنگ يم له عمرونو
دا جگړه مو ده روانه له کلونو
زما له ژونده يې غلا کړې ورځي شپې دي
رانه وړي يې شېبې دي په جنگونو
لمر لوېدل مي پر افق نه دي ليدلي
چي پر زړه باندي مي بار نه وي غمونه
نه مي مخ ته رږېدلي ژرې پاني
چي د اوشکو مي روان نه وي سېلونه
ما له وخته سره سوله نه ده کړې
نه د وخت ملگري، مرگ سره پر لار يم
جنايت يې دی د نوم سره تړلی
زه يې هره شېبه مرگ لره په کار يم
د فاني دنيا پر مخ چي ژوندي پايي
خوار نفس او ژوندون هر چا ته شېرين دی
مرگ او وخت دي غليمان له ټولو ژوو
د هر چا زړه يې له نومه څخه خوړين دی
لاروي ورنه بېرېري په لږزه سي
د دې دواړو داړه مارو له ږغونو

چي يې هره شېبه رغ د چا تر غوږ سي

د ژوندون لمبه يې تښتي له رگونو

وايه اي ظالمه وخته راته وايه

زما له ژوند سره دي ولي مدعا ده

مرگه ولي خامخا غېږي ته درسم

څه تاوان دي زما ليدلي څه خطا ده

Wilfrid Scawen blunt. b. 1840

The Tow highwaymen

I long have had a quarrel set with Time

Because he robb'd me. Every day of life

Was wrested from me after bitter strife;

I never yet could see the sun go down

But I was angry in my heart, nor hear

The leaves fall in the wind without a tear

Over the dying summer. H have known

No truce with time not Time's accomplice, Death.

The fair world is the witness of a crime

Repeated every hour. For life and breath

Are sweet to all who live; and bitterly

The voice of these robbers of the heath

Sound in each ear and chill the passer-by

What have we done to thee, thou monstrous Time?

What have we done to Death that we must die?

جنگ

Wilfrid Wilson Gibson

رانه خلك پر هر مور کوي پوښتني
چي زه چيري کومي خاوري ته وم تللی
څه مي کړي څه ليدلي اورېدلي
زه له کوم ولاته سترې يم راغلی
مگر څنگه به د خلکو جواب ورکړم
زه به څه وایم له خپلو داستانونو
چي زه نه وم، بل سړی په سفر تللی
څه خبر يم زه د بل په سفرونو
خو هغه چي په سفر و روان سوی
زما په رنگ و کټ مټ زما په شان سړی و
يه کښتۍ کي سو نيهام تر دريابونو
د جنگونو په ميدان کي توريالی و
زما په سر زما په وجود زما په لاسونو
ډېر يې قتل کړل سړي د هيوادونو
زه يې ځکه ملامت پر تندي وږمه
زما په نوم يې ميدان تود کړ د جنگونو

Wilfrid Wilson Gibson

Battle

THEY ask me where I ve been,

And what I ve done and seen

But what can I reply

Who know it wasn't I

But someone, just like me,

Who went across the sea

And with my head and hands

Slew men in foreign lands 

Though I must bear the blame

Because he bore my name.

باد او د کړکۍ شاته گل

Robert Frost

مینه والو مینه وباسئ له زړونو
دا د مینې داستان واورئ په غوږونو
دا یو گل وو په کړکۍ وه ولاړه
دی سوږ ژمی ورسره پوځ د بادونو
سوږ نقاب چي د کړکۍ پرېووت د ورځي
او یخی ورباندي ویلي سو غرمه سوه
په قفس کي قنری پر مستي راغله
د گل څنگ ته یې آواز نغمه نغمه سو
ده له لیري گل په نښه کړ ښیښه کي
د اجل غشی یې کښېښود په دسته کي
د گل څنگ ته په مستۍ په غرور تېر سو
چي راځي ورته په شپه کي په تیاره کي

دی د ژمي ظالم باد وو را الوتی
ورسره وو پوځ د واورو د یخونو
ده وژل کړل د مرغانو د تخمونو
دی خبر نه وو د مینې په رازونو
مگر ده اه له چارچوبه سره وایست

ټك يې وركړ څو كړكيو د گل كور ته
هغوى ټوله شاهدان د ده د زور وه
وينې چې پاته هغه شپه وه څنگ د اور ته
دى نيژدې وو خپل هدف ته رسېدلى
چې په تېښته گل ملگرى د خپل ځان كې
له كړكۍ له تودې خونې يې را بېل كړي
ور په برخه يې سوړ ژمى گورستان كې

خو گل ځان د كړكۍ څنگ ته نيهام كړى
په اختيار يې سپون له خولې نه وو ايستلى
چې سهار كړې لمر خپرې زرينې وړانگې
باد تر ليرې وطنونو وو تېر سوى

Robert Frost

Wind and Window Flower

lovers, forget your love,

And list to the love of these

She a window flower

And he a winter breeze.

When the frosty window veil

Was melted down at noon

And the caged yellow bird

Hung over her in tune.

He marked her through the pane,

He could not help but mark

And only passed her by

To come again at dark.

He was a winter wind

Concerned with ice and snow

Dead weeds and unmated birds,

And little of love could know.

But he sighed upon the still,

He gave the sash a shake,

As witness all within

Who lay that night awake.

Perchance he half prevailed

To win her for the flight

From the firelit looking-glass

And warm stove-window light

But the flower leaned aside

And thought of naught to say,

And morning found the breeze

A hundred miles away.

ليري په دښت کي

تامس پرينگل

چېري ليري په صحرا کي پر آس سپور وای گرځېدلای
او تر څنگ مي يو شپونکی وای او هغه هم ځغېدلای
چي پر روح مي راخپاره سي د ژوندون تياره غمونه
چي له نن څخه سم سترې يادوم زاړه وختونه
چي مي سرې سترگي سي ډکي چي د اوښکو فوارې سي
را په ياد مي تېر وختونه او شيريني خاطرې سي
لکه سيوري زما د ورځو تښتېدلی له وختونو
د ارواح په شان راپرېوزي زما د مغز پر کونجونو
په يوه رپ کي د سترگو سول نېهام رنگين خيالونه
د ځوانۍ د غرمې تېر سول طلايي خواږه خوبونه
په قسمت يا په دروغو چي ملگري وه روان سول
يا يې پرېښودم يا وړک مي د زړو وختو ياران سول
زما په ژوند يې جادو کړی د وطن نوم چي په زړه کم
په سينه کي مي اور بل سي لکه زړه ته چي لمبه کم
هغه کور د ماشومتوب مي هغه مېنه د ځوانۍ مي
ها ټاټوبي د يادونو ها جونگره د مستۍ مي
چي زلمي مي احساسات وه چي لا نوې وه نړۍ مي
لکه ځانگي په جنت کي راته وسپري غوټۍ مي

ټول هېر سوي، پاته سوي، له يادونو دي وتلي

په پردي وطن کي پروت يم د هستۍ مزې مي تللي

هر هدف مي سو نيمگړی د ژوند ټول کارونه وران دي

په زړه شين يم له جهانه څه چي لاندي تر اسمان دي

زه له دغي خواشينيه ليري ځمه تر دښتونو

چي اواز پکښي وانه ورم د آدم د اولادونو

☒☒☒

چيرته ليري په صحرا کي پر آس سپور وای گرځېدلای

او تر څنگ مي يو شپونکی وای چي شپېلۍ يې رغولای

د دې ستري ژوند په غېږ کي هم وحشت هم غلبې دي

هم فساد دی هم تېری دی هم د جنگ پورته لمبې دي

سرکښان ورته په قار دي بېرېدونکي ترې ډارېږي

د ظالم د قاه قاه رغ دی د مظلوم اوښکي تويېږي

بدنيتي ده، شرارت دی، ټول دروغ دي تېر ايستل دي

دې نړۍ ته حيرانېږم کوم پردي دي کوم يې خپل دي

چي پخپله يم نېکمرغه چي په زرو کي زنگېږم

د نېستمې پوروړو مجبورۍ ته چي ژړېږم

دا خوښي ده آزادي ده زه دي تل په نازېدلای

چېرته ليري په صحرا کي پر آس سپور وای گرځېدلای

په مستۍ په بېخودی کي پر يو ښکلي نيلي سپور وای

د گوربت په وزر تللای هر بازو مي ډک له زور وای

ډك توپك مي پر اوږه وای چي مرگی پکښي اوسېږي
د دښتونو په لمن کي همدا یو قانون چلېږي

☒☒☒

چيرته ليري په صحرا کي پر آس سپور وای گرځېدلای
او تر څنگ مي يو شپونکی وای چي شپېلۍ يې ږغولای
ليري ليري له دې خلکو له ټولۍ د انسانانو
په وطن کي د څارويو په کاله کي د هوسيانو
په لمنو کي د غرونو چي غرڅه پکښي لوبېږي
په دښتو کي په ځنگلو کي چي هوسۍ پکښي څرېږي
چي نارې وي د پيلانو پاچهي کړي پر ځنگلونو
چي شيشنۍ وي د آسونو بېره نه وي له سپلونو

☒☒☒

چيرته ليري په صحرا کي پر آس سپور وای گرځېدلای
او تر څنگ مي يو شپونکی وای چي شپېلۍ يې ږغولای
ليري ليري په دښتو کي په وطن کي د زوزانو
چي يو پل ور باندي نه وي هلته ايښي سپين پوستانو
وچ بياaban وي انگولوي تر غوږ کېږي د سپليو
ترې وتلي انسانان وي له وحشته د قحطيو
چي يوازي د کربورو د مارانو ځالگۍ وي
لرمان پکښي اوسېږي مخکه سره لکه تېۍ وي
چي نه وني نه وابښه وي نه گلونه زرغونېږي

خالي کور وي د اغزيو چي له پنبو سره جوړېږي
 مړغوني وي پرېمانه د چنبلو د خوړلو
 بل څه نه وي مساپر ته د روژې د ماتولو
 نه ډنډونه د اوبو وي نه روان پکښي سيندونه
 نه پر غاړو يې ولاړي جگي وني شنه ځنگلونه
 سترگي سوځي له کتلو اور له دښته پورته کېږي
 تش سراب وي چي ښکارېږي او سور لمر وي چي ځلېږي
 د ژوندون چينه وي وچه انسان نه باندي اوسېږي
 شاوخوا توره تياره وي او لا هم پسي خپېږي
 هلته شپه وي خاموشي وي باد الوتې وي بيابان کي
 سترگونه وهي ستوري او ځلېږي په آسمان کي
 له وطن د انسانانو داسي ځای ته يم راغلی
 د ايلياس په څېر گوښه يم د هوريب په غار کي غلی
 په هغه گوښه کي اورم يو آواز غوږ ته راغلی
 لکه پلار په نرم ږغ وي مرور زوی نازولی
 خواشيني، وېره، وحشت مي رانه ځي په فرسخونو
 راته وايي انسان ليري خدای نيژدې تر ښارگونو

Thomas Pringle (1789  1834)

Afar in the Desert

Afar in the desert I love to ride,

With the silent Bush-boy alone by my side:

When the sorrows of life the soul o'ercast
And sick of the Present, I cling to the Past
When the eye is suffused with regretful tears
From the fond recollections of former years
And shadows of things that have long since fled
Flit over the brain like the ghosts of the dead:
Bright visions of glory that vanish too soon
Day-dreams -- that departed ere manhood's noon
Attachments -- by fate or by falsehood reft
Companions of early days lost or left:
And my Native Land ❖ whose magical name
Thrills to the heart like electric flame:
The home of my childhood the haunt of my prime
All the passions and scenes of that rapturous time
When the feeling were young and the world was new.
Like the fresh bowers of Eden unfolding to view
All -- all now forsaken ❖ forgotten ❖ forgotten
And I ❖ an lone exile remembered of none
My high aims abandoned my good acts undone
Aweary of all that is under the sun
With that sadness of heart which no stranger may scan

A fly to the Desert after from man!

Afar in the desert I love to ride,

With the silent Bush-boy alone by my side:

When the wild turmoil of this wearisome life

With its scenes of oppression, corruption and strife

The proud man's frown, and the base man's fear

The scorner's laugh and the sufferer's tear

And malice and meanness and falsehood, and folly,

Dispose me to musing and dark melancholy;

When my bosom is full and my thoughts are high

And my soul is sick with the bondman's sigh

Oh ! then there is freedom and joy, and pride

Afar the Desert alone to ride!

There is rapture to vault on the champing steed

And to bound away with the eagle's speed

With the death-fraught firelock in my hand

The only law of the Desert Land!

Afar in the desert I love to ride,

With the silent Bush-boy alone by my side:

Away away from the dwellings of men
By the wild deer's haunt, by the buffalo's glen
By valleys remote where the oribi plays
Where the gnu the gazelle and the hartebeest graze
And the kudu and eland unhunted recline
By the skirts of grey forests overhung with wild-vine;
Where the elephant browses at peace in his wood
And the river-horse gambols unscared in the flood,
And the mighty rhinoceros wallows at will
In the fen where the wilds-ass is drinking his fill.

Afar in the desert I love to ride,
With the silent Bush-boy alone by my side:
Over the brown Karroo, where the bleating cry
Of the springbok's fawn sounds plaintively;
And the timorous quagga's shrill whistling neigh
Is heard by the fountain at twilight grey,
Where the zebra wantonly tosses his mane.
With wild hoof scouring the desolate plain
And the fleet-footed ostrich over the waste
Hying away to the home of her rest

Where she and her mate have scooped their nest
For hid from the pitiless plunderer's view
In the pathless depths of the parched Karroo.

Afar in the desert I love to ride,
With the silent Bush-boy alone by my side:
Away away in the Wilderness vast:
Where the White Man's foot hath never passed
And the quivered Coranna or Bechuan
Hath rarely crossed with his roving clan
A region of emptiness, howling and drear
Which the snake and the lizard inhabit alone
With the twilight bat from the yawning stone
Where grass nor herb nor shrub takes root
Save poisonous thorns that pierce the foot,
And the bitter-melon, for food and drink
Is the pilgrim's fare by the salt lake's brink
A region of drought, where no river glides
Nor rippling brook with osiered sides:
Where sedgy pool, nor bubbling fount,
Nor tree, nor cloud, nor misty mount.

Appears to refresh the aching eye:

But the barren earth, and the burning sky

And the black horizon, round and round

Spread ❖ void of living sight or sound.

And here, while the night-winds wound me sigh

And the stars burn bright in the midnight sky

As I sit apart by the desert stone

Like Elijah at Horeb ❖s cave alone

A still small voice comes through the wild

(like a father consoling his fretful Child)

which banishes bitterness, wrath, and fear,

saying ❖ MAN IS DISTANT, BUT GOD IS NEAR!

آه ته زما قبر کينې

Thomas Hardy

گرانه ته مي هديرې ته يې راغلی
 چي گل بوټي مي د قبر سر ته کښېږدې
 په دوو لاسو مي کينې د قبر خاوري
 نښانه د لېونۍ ميني دي پرېږدې
 نه ! هغه پرون واده کړه يوه ښکلې
 د دې ټوله ښار شته منه نازولې
 ويل څه به ځان صادق ورته ساتمه
 دا چي مړه ده نور يې نه آزارومه
 څوک مي قبر ته کينلو ته راغلی
 زما تر ټولو نيژدې خپل را رسېدلی
 نه ! خبره يم هغوی به سره وايي
 گل د مړو په ښه کله ورغلی
 چي هر څه يې په سينگار قبر ور جوړ کو
 مرگ به کله د هغې له قبره سوړ کو
 نو به څوک وي چي راغلی دې غرمه کي
 زما دښمنه سيخ وهي په هديره کي؟
 نه ! هغې چي اورېدلي چي زه مړه يم
 هديرې ته ور وتلې پر کوڅه يم

نه ارزېږم په نفرت په دښمنيو
 نه مي قبر دی مهم چي زه پرته يم
 نو دا څوک دی چي کيني مي د گور خاوري؟
 گوندي ږغ مي څوک د زړه په غوږو واوري
 زما بي بي وړوکی سپی دي يم راغلی!
 هديرې ته دي نيژدې يم هستېدلې
 خدايه مه کړه چي آرام دي نا آرام کړم
 او په گور کي دي هم خوب درته حرام کړم
 آه! دا ته يې دا زه پوه نه سومه ولي
 چي وفا مينه دوستۍ دي چا ساتلي
 څنگه راغلې هديرې ته زما تر گوره؟
 زما پوښتني ته زما د سترگو توره
 وفادار يې په ريشتيا تر انسانانو
 هيڅوک نه لري وفا لکه د سپيانو
 زما بي بي زه چي راغلی يم ستا گور ته!
 چي مي مخ و رانيولی و دې لور ته
 غواړم پټ کړم يو هډوکی ستا په خوا کي
 چي له لوږي مي کي خلاص درد مي دوا کي
 تېرېدم هسي پر لاري ناخبره
 چي مي لار سوه ستا پر قبر برابره
 بخښه غواړم که مي ته يې رېږولې

يا مي قبر كي له خوبه يي ايستلي

Thomas Hardy

Ah, Are You Digging on My Grave?

◆ Ah, are you digging on my grave

my loved one? ◆ planting rue? ◆

◆ No, yesterday he went to wed

one of the brightest wealth has bred.

It cannot hurt her now, ◆ he said,

That I should not be true. ◆

◆ Than who is digging on my grave?

My nearest dearest Kin? ◆

◆ Ah, no they sit and think, what use!

What good will planting flowers produce?

No tendance of her mound can loose

Her spirit from Death ◆'s gin. ◆

◆ But some one digs upon my grave?

My enemy? Prodding sly? ◆

◆ Nay: when she heard you had passed the Gate

That shuts on all flesh soon or late,

She thought you no more worth her hate,

And cares not where you lie.❖

❖Then who is digging on my grave?

Say ❖ since I have not guessed!❖

❖O it is I, mistress dear,

your little dog, who still lives near

and much I hope my movement here

have not disturbed your rest?❖

❖Ah yes! You dig upon my grave❖

why flashed it not on me

that one true heart was left behind!

What feeling do we ever find

To equal among human kind

A dog❖s fidelity!❖

❖Mistress, I dug upon your grave

To bury a bone, in case

I should be hungry near this spot

When passing on my daily trot.

I am sorry, but I quite forgot

It was your resting-place.

له تيارې څخه رڼا راوړي

William Coper

خدای چي کارونه کوي څوک ورباندې نه پوهېږي

په سمندر کي گام ایږدي او پر توپان تېرېږي

په مهارت یې جمع کړي د کانونو ډېری

له خزانو یې ډکه کړې ده دا لویه نړۍ

په خپله پاکه اراده له خپل کماله سره

هغه کوي چي یې ښایېږي له جلاله سره

زړونه پوره لرئ شیخانو چي ونه بهرېږئ

د تورو وریځو له هیبته څخه مه پټېږئ

که توري وریځي دي د رحم بارانونه کوي

لمن یې ډکه ده ځولۍ د نعمتونو لري

خدای ته به نه ایږدئ د خپل کمزوري عقل مېزان

پر عظمت اعتماد وکړئ د خالق د جهان

که یې بهرېږئ له جلال او له قدرته څخه

طمع یې سل چنده په کار ده له رحمته څخه

په هر ساعت کي به څرگند کي خپل مطلب د عمل

ښايي ترڅه به وي غوټۍ گل به وي ډک له غسل

هغه ږاندي چي پر خدای باندي ایمان نه لري

هغه گمراه دی هغه برخه د یزدان نه لري

خالق په خپلو کړو پوهېږي ترجمان نه لري

هغه قادر دی ضرورت د امتحان نه لري

William Coper

Light Shining out of Darkness

God moves in a mysterious way

His wonders to perform;

He plants His footsteps in the sea,

And rides upon the storm

Deep in unfathomable mines

Of never  failing skill,

He treasures up His bright designs,

And works His sovereign will.

Ye fearful saints, fresh courage take

The clouds ye so much dread

Are big with mercy, and shall break

In blessings on your head.

Judge not the Lord by feeble sense

But trust Him for His grace;

Behind a frowning providence

He hides a smiling face.

His purpose will ripen fast

Unfolding every hour

The bud may have a bitter taste

But sweet will be the flower

Blind unbelief is sure to err,

And scan His work in vain:

God His own interpreter,

And he will make it plain.

دايمي ژوندون

Matthew Arnold 1822 ❖ 1888

چي له خپلو انسانانو مو زړه شين سي
 چي د ژوند مو هر گړی راته ناورين سي
 نو مو لاس وي له وحشي نړۍ پرېولی
 چي هر لوري ته يې مخ سي موږ منلی
 هوسپرو ژوندانه د بل جهان ته
 زړونه صبر فيصلو د شنه اسمان ته
 چي هر څوک به په سزا هلته رسېږي
 څوک چي دلته ښه دي هلته به لوړېږي
 خو په بل جهان کي ستر قوي پوځونه
 چي تل پايي باک يې نسته له ژوندونه
 په څه سپک نظر به گوري زموږ پر لوري
 چي مات سوي يو زړه ماتي او کمزوري
 که به دوی هم مهربان هغه زمان سي
 په زړه سوي به يې ښکمرغه مظلومان سي
 چي په ژوند کي مو ليدلي دي اورونه
 اوس در واخلي سارې سيوري جنتونه
 نه، نه ! اور د ژوندانه سي موږ ساتلای
 په دې اور سو موږ تازه پاته کېدلای

په دې زور سو له لحده پاڅېدلای
خو له سره ژوندون نه سو پیل کولای
او یوازې هغه څوک هلته پایېږي
د جنت پر کوټرونو به اوښکېږي
چې یې مرگ نه دی منلی په جهان کې
پاڅېدلی خروښېدلی په زمان کې
له سنگر څخه سنگر ته خوځېدلی
له بري څخه بري ته پاڅېدلی
د طاقت له تنستې یې زړه اودلی
هر میدان یې په مړانه وي گټلی
هغه پاڅي تشوي به کوټرونه
دایمي به یې وي برخه له ژوندونه

Matthew Arnold (1822 – 1888)

Immortality

Foil'd by our fellow-men, depree'd, outworn,

We leave the brutal world to take its away

And Patience! In another life, we say

The world shall be thrust down and we up-borne.

And will not, then, the immortal armies scorn

The world's poor, routed leaving? Or will they

Who fail'd under the heat of this life's day,
Support the fervours of the heavenly morn?

No, no! the energy of life my be
Kept on after the grave, but not begun;
And he who flagg'd not in the earthly strife,

From strength to strength advancing  only he,
His soul well-knit, and all his battle won,
mounts, and that hardly, to eternal life.

تکيه پر ځان

Matthew Arnold (1822  1888)

هم له خپله ځانه تنگ يم هم سترې له پوښتنو
 څه شي وم څه شي بايد وای څه حاصل له دې غوښتنو
 د کښتۍ پر سر ولاړ يم وړي مي ليري تر موجونو
 په اوبو کي ستوري ښکاري د آسمان د ماښامونو
 زړه مي ډک له ارمانونو تماشه د څپو کرڼه
 سمندر ته او تر ستورو د آرزو لړۍ لېږمه
 چي ماشوم غوندي مو غېږ کي ټوله عمر زنگولی
 کراري غواړم تر پايه نن په سوال درته راغلی
 هم څپو ته هم تر ستورو لېږم چيغې پيغامونه
 يو ځل بيا جادو راوکړی پر زړه نوي کي خوبونه
 ورته وایم لږ کرار سئ چي مي سترگي در مېرېږي
 چي مي زړه لکه آسمان او سمندر داسي پراخېږي
 د شينکي آسمان سينه ده له رڼو سترگو اودلې
 تر موج خېزه سمندره د نور لاره ده راغلې
 د څپو په غرغړو کي جواب راغی له آسمانه
 زړه اسمان او سمندر که څه در سوي دي انسانه
 پر هر لوري خاموشي ده خو دوی نه ورنه بهرېږي
 نه يې فکر شاوخوا ځي نه يې زړه ته څه تېرېږي

نه په خيال کي يې ورگرځي اسمانونه جهانونه
 نه له چا خواخوږي غواړي او نه مينه سوغاتونه
 چي د ستورو کار ځلا ده په خوښۍ د زړه ځلېږي
 په څپو د سمندر کي سپوږمۍ څرنگه رغړېږي
 هر څه خپل پر سر روان دي هر يو کار کوي خپل ځان ته
 نه ريا کوي نه طمع نه يې خوله وازه احسان ته
 سمندر دی که څپې دي او که ستوري د اسمان دي
 نه له کاره ستړي کېږي نه محتاجه د فرمان دي
 نه يې پام پر حرکت وي د نړۍ او کایناتو
 نه يې کار په انتظام سته د خالق د مخلوقاتو
 چي څه زور خالق ورکړی په خپل کار يې تمام کړی
 نه يې ورځ نه شپه معلومه نه هوسا لري نه ستړی
 زه دي اورمه خواستونه هر آواز دي څرگندېږي
 ستا يوه يوه ناره مي پر زړگي باندي بېلېږي
 ملا دي وټره په ټينگه په ژوندون کي چي خپل ځان سې
 که دي خپل وجود پيدا کړ له غمو به په امان سې

Matthew Arnold (1822  1888)

Self-Dependence

Weary of myself, and sick of asking

What I am, and what I ought to be,

At this vessel's prow I stand, which bears me

Forwards, forwards, o'er the starlit sea.

And a look o' passionate desire

O'er the sea and to the stars I send:

Ye who from my childhood up have calmed up

Calm me, ah, compose me to the end!

Ah, once more, I cried, ye stars, ye waters,

On my heart your mighty charm renew;

Still, still let me, as I gaze upon you

Feel my soul becoming vast like you!

From the intense clear, star-sown vault of heaven,

Over the lit sea's unquiet way,

In the rustling night-air came the answer:

wouldst thou be as these are? Live as they.

Unaffrighted by the silence round them,

Undistracted by the sights they see,

These demands not that the things without them

Yield them love, amusement, sympathy.

◆ And with joy the stars perform their shining,
And the sea its long moon-silver◆d roll;
For self-poised they live, nor pine with noting
All the fever of some differing soul.

◆ bounded by themselves, and unregardful
In what state God◆s other works may be,
In their own tasks all their powers pouring,
These attain the mighty life you see.◆

O air-born voice! Long since, severely clear,
A cry like thine in mine own heart I hear:
◆ Resolve to by thyself, and know that he,
who finds himself, loses his misery!

زما ټټايسته لکه واوره

Edmond Spencer

زما ټټايسته داسي سره ده لکه واوره
او زه تود يم لکه سوځنده اورونه
څنگه راز دی نه پوهېږم چي دا ولي؟
کله کله واوره وځوري انگارونه
زما د ميني په دې سوځنده لمبو کي
د هغې د وجود واوره نه ويلېږي
په زاريو چي هر څو ور نيژدې کېږم
له واورين وجود يې نور غښتلی کېږي
او دا څنگه معمی ده څه اسرار دی
د لمبې په راز هم نه سم پوهېدلای
چي د دې په يخ وهلي سوږ زړگي کي
زما د ميني لمبې نه سي سرېدلای
وار په وار مي وجود اور اخلي تودېږم
په کوگل کي ايشېدلی خولې کېږم
او لا نوره مي لمبه پسي زياتېږي
او لا نور د سره انگار په څېر بلېږم
وايه نوري به لا څه معجزې کېږي
چي په واوره کي اورونه نه سرېږي

تازه کېږي په کوگل کې یې سکروټي

او لا نوره یې لمبه پسي زیاتېږي

داسي زور وي مینې کړی پر مغزونو

داسي مست جادو یې کړی وي په زړونو

چې د هر څه لاري واړوي په بله

پکښې اصل وي اوښتی د رنگونو

Edmund Spencer

My Love Is Like to Ice

My love is like to ice, and I to fire,

How come it then that this her cold is go great

Is not dissolved through my so hot desire

But harder grows the more I her entreat?

Or how comes it that my exceeding heat

Is not allayed by her heart-frozen cold

But that I burn much more in boiling sweat,

And feel my flames augmented manifold?

What more miraculous thing may be told,

That fire which is congealed with senseless cold

Should kindle fire by wonderful device?

Such is the power of love in gentle mind

That it can alter all the course of kind.

ورځي

Ralph Waldo Emerson

د زمان او د آسمان ښايستې لوني
سپيني ورځي په سپين مخ دي را رواني
لکه ډلي د گونگيو خولې تړلي
لځي پښې لکه د عمر دروېشاني
په قدم قدم رواني يوه ستوي
يو کتار يې وي جوړ کړی ناپايانه
په لاسو کي يې جوغې د جواهرو
ورسره د دار تمبې هم وي پرېمانه
د هر چا د زړه غوښتني ور پوره کي
پر مخلوق وېشي تحفې او سوغاتونه
چا ته ورکي پاچهي څوک په نس موړ کي
ورسره وي ډک له ستورو آسمانونه
زه د خپل باغ د ښاخلو منځ کي ولاړ وم
ندارې د ښکلي مارش وم حيران کړی
رانه هېر وه د وختي سهار خواستونه
په تلوار وم د مارش مخي ته وتلی
څه سابه او څه منې مي وې په لاس کي
وم حيران د ورځي مخ ته درېدلی

د دعا او د خواستونو وخت مي تير و

ورځ په چوپه خوله روانه سوه له مانه

ما يې تريو تندي کي ولوستل رازونه

سپک نظر يې راته وکړ سوم پښېمانه

Ralph Waldo Emerson (1803 1882)

Days

Daughter of Time, the hypocritic Days,

Muffled and dumb like barefoot dervishes

And marching single in an endless file

Bring diadems and fagots in their hands.

To each the offer gifts after his will,

bread, kingdoms, stars, or sky that holds them all.

I, in my pleached garden, watched the pomp,

Forgot my morning wishes hastily

Took a few herbs and apples, and the Day

Turned and departed silent. I, too late

Under her solemn fillet saw the scorn.

ناخوښي

Robert Frost

گرځېدم په کروندو کي په ځنگلو کي
وړوسته واوښتم تر جگو دېوالونو
سر ته پورته سوم د لویو لویو غرونو
نندارې ته د کورونو د ښارونو
لویو لارو باندي سومه سرگردانه
کور ته ستون سوم له سفر څخه ستومانه
مړه برگونه دي پر مخکه چي ښویږي
بېله هغو چي په ونو لا څرېږي
یو په یو به دوی هم لوېږي له ښاخونو
له بادونو سره ځي پر مخکه څکېږي
پر لوېدلو سپینو واورو به پرېوزي
نور برگونه چي د مرگ په خوب ویدېږي
مړه برگونه ټول خاموش هلته پراته دي
نه پر دغه نه پر هغه لور خوځېږي
وړوستی پاني د گلونو رږېدلي
سره او ژر گلونه ټوله زمولېدلي
زړه هنوز لا په تلابس د منزلونو
پښې پوښتنه کړي د لوري د گامونو

داسي وخت دی پر انسان باندي راغلی؟

چي يې لږ تر خيانت وي دا بللی

چي منزل وکړي په حکم د بادونو

پر سجده سي څوک په زور د حسابونو

او سر کښته سرنوشت لره تسليم سي؟

کړي منظور ختم د عشق يا موسمونو

Robert Frost

Reluctance

Out through the fields and the woods

And over the walls I have wended

I have climbed the hills of view

And looked at the world and descended

And lo, it is ended.

The leaves are all dead on the ground,

Save those that the oak is keeping

To travel then one by one

And let them go scraping and creeping

Out over the crusted snow

When other are sleeping

And the dead leaves lie huddled and still

No longer blown hither and thither

The lost lone aster is gone

The flowers of the witch hazel wither;

The heart is still aching to seek

But the feet question ❖whither?❖

Ah, when to the heart of man

Was it ever less than a treason

To go with the drift of things

To yield with a grace to reason

And bow and accept the end

Of a love or a season?

داوطلب

Joseph lee

چي لومړۍ ورځ مي ليدلاست راروان واست په جاده کي
 لکه مړي ښکارېدلاست د عسکرو په جامه کي
 لېوني زړه مي ويله چي وهه يې قتلوه يې
 پر مخونو يې ور تو کړه او تر پښو لاندي کوه يې
 خو چي وروسته مي احساس کړ درد او غم ستاسو څېرو کي
 ما نفرت پکښي ونه ليد په سپېرو ژړو مخو کي
 ستړو سترگو مو کولې سل کيسې د ماتو زړونو
 په څېرو کي مو څرگند و رنگ د ماتي د شرمونو
 هم شکمن هم نا اميده درنه ورکي ټولي لاري
 پر سرونو مو خوړلي د غليم د وسلو واري
 ټول بې واکه را روان واست ټوله سره واست له زخمونو
 هم په زړونو زخمي سوي او هم ستړي له جنگونو
 پوهېدم چي موږ گاللي په يوه شان دي دردونه
 له يوه جنگه راغلي او يو شان مو کړاوونه
 نو کېدای سواي چي يو بل مو ټينگ په غېږ کي وای نيولي
 ما ښځه کړي وای چي ورونو دا پر کوم لور يو تللي

Joseph Lee

The volunteer

When first I saw you in the curious street
Like some platoon of soldier ghosts in grey
My mad impulse was all to smite and slay
To spit upon you tread you neath my feet
But when I saw how each sad soul did greet
My gaze with no sign of defiant frown
How from tired eyes looked spirits broken down
How each face showed the pale flag of defeat,
And doubt, despair, and disillusionment,
And how were grievous wounded on many a head,
And on your garb red-faced was other red
And how you stooped as men whose strength was spent,
I knew that we had suffered each as other,
And could have grasped your hand and cried,
❖ My brother!

نور مه ژاړئ

John Fletcher (1579 1625)

مه ژړا کړئ مه فریاد کړئ مه تر خوله باسئ آهونه
 په ژړا په اسوېلیو نه راگرځي تېر وختونه
 چي غوټی سي یو ځل بېله د گلابو له ښاخونو
 بیرته نه سي غوړېدلای د سپرلي په بارانونو
 په خندا که شېبې تېري دغه ورځي دغه شپې دي
 د قسمت فیصلې پټي هم له سترگو هم له زړونو
 که خوښی راڅخه تښتي لکه خیال پر وزرونو
 غم پر څه راته دېره سي په کلونو په عمرونو
 غم پرهار دی ترې توپېري ورځي شپې ورڅخه ويني
 د خوښیو په مرهم کړئ خوله ورپټه د غمونو

John Fletcher (1579 1625)

Weep no more

WEEP no more, nor sigh, nor groan

Sorrow calls no time that's gone

Violets pluck'd the sweetest rain

Makes not fresh nor grow again

Trim thy locks, look cheerfully

Fate's hid ends eyes cannot see

Joys as winged dreams fly fast

Why should sadness longer last?

Grief is but a wound to woe;

Gentlest fair, mourn, mourn no moe.

زما ښايسته سور گلاب دی

Robert Burns (1759  1796)

زما ښايسته داسي نازکه لکه سور گلاب ښکارېږي
 په جوزا کي غوړېدلې پر ملا غبرگه ورگه کېږي
 زما ښايسته لکه نغمه چي پورته کېږي له سازونو
 سور يې څومره خوږ لگېږي هم پر زړه هم پر غوږونو
 ته چي هر څه ښايسته يې زه دي مينه کي کرېږم
 ته مي شمع په پانوس کي زه پټي غوندي سوځېږم
 گراني ستا سره مي مينه تر هغه گړي پايېږي
 د سيندونو په کوگل کي چي وروستي څاڅکي وچېږي
 چي له لويه سمندره د اوبو کډي بارېږي
 چي د لمر د اور له تاوه غرونه چوي او ويلېږي
 گراني ستا سره به زما وي د دې ميني پيوندونه
 چي لا الوزي بيديا کي له توپان سره رېگونه
 څه په مخه دي ښه گراني زما تنها لېونۍ ميني
 يو څو ورځي به جلا يو زما لومړۍ وروستنۍ ميني
 گراني هر ځونه چي ولاړ سم بيا تر تا پوري راځمه
 په زرگونو فرسخونه بيا بانونه پي کومه

Robert Burns (1759  1796)

A Red, Red Rose

O my luve ♦s like a red, red rose

That ♦s is newly sprung in June,

O my luve ♦s like the melodies,

That ♦s sweetly play ♦d in tune

As fair art thou, my bonie lass,

So deep in luve am I,

And I will luve thee still, my Dear,

Till a' the seas gang dry.

Till a' the seas gang dry, my dear,

And the rocks melt wi ♦ the sun;

I will luve thee still my dear,

While the sands o ♦ life shall run.

And fare thee weel, my only luve,

And fare the weel, a while!

And I will come again, my luve,

Tho ♦ it ware ten thousand mile!

وخت د کار دی

Jhon Askhan (1825 ❖ 1894)

چي لا ورځ وي وخت د کار او د زحمت وي

چي دي مټو کي لا پاته څه قوت وي

چي رگونو کي دي ځوانه وينه گرځي

شپه لا نه وي رسېدلې لمر اوچت وي

وخت د کار دی چي لا لمر لوړ پر آسمان دی

او خندان شينکي آسمان هنوز روښان دی

د ژوندون شپې دي الوزي له لاسه

د تاريخي شپې استازی را روان دی

د زړه زور دي د ژوندون شپو ته ورکه

ځان د ليري هدف لور ته برابر که

د ساعت پر عرابه ده را روانه

تیاره شپه دا ده راځلي ځان خبر که

ژوند موسم دی چا په پور درته سپارلی

وخت یو کان دی چا سوغات درته لېږلی

که هوښیار یې په ورځ کار ورڅخه واخله

د تاريخي شپې پلو را رسېدلی

چي په وس دي رسېدلي وي کوه یې

چي هدف مخته درځي تعقیبوه یې

هم ريښتونى هم زړه ور ورپسي ووزه
شپه راځي چي څه دوستان دي خبروه يې
چي گټو يې په زحمت او په دردونو
دا بېخايه خواړۍ نه دي د لاسونو
چي لا ورځ ده له دې زياره گټه واخله
توره شپه ده را روانه په گامونو
چي سينه دي يو وخت چاک سي له غمونو؟
وخت به نه وي د آرام او د خوبونو؟
چي لا ورځ ده راځه وس پکښي تمام کړو
چي شپه راغله رارسېږي په ټوپونو

Jhon Askham (1825 ❖ 1894)

Work While it is Day

Work while the day is long

While the right arm is strong,

While the life-blood is young,

Night cometh on

Work while the sun is high

In the bright smiling sky

Swiftly life❖s minutes fly

Night cometh on

Strive with my heart and soul

Press to the distant goal,

Waste not the hours that roll,

Night cometh on

Life is a season lent

Moments are treasure sent

See that they're wisely spent

Night cometh on

What thy hands find to do

That with my might pursue

With a brave heart and true

Night cometh on

What though we toil in pain

Twill not be all in vain

Haste then the good to gain:

Night cometh on

What though grief rack the breast?

Doth there not come a rest?

Lets us then do our best:

Night cometh on

زه او زما زړه

Elizabeth Barrett Browning (1806 1861)

زه او زړه سترې له ژونده نور مو هر څه دي بایللي
دواړه ناست د قبر سر ته کتیبې ته یو راغلي
کشکي موږ دلته پراته وای د هستۍ له نړۍ لیري
زموږ نومونه پر ډبره په تېشه وای چا لیکلي
په جنت کي به خوږ ژوند وي ځواني بیرته نوې کېږي
د دنیا له ترخه ژونده زه او زړه دواړه نتلي
زه او زړه یو دواړه سترې د ژوندون له سفرونو
موږ باور په خلکو وکړ زموږ تکیه پر کتابونو
موږ پخپلو وینو وکښې د زمان پر پاڼو کرښي
چي یې پاک نه کړي له سره چپاوونه د وختونو
نه دوستانو غېږه راکړه نه ملگري مو پیدا کړل
موږ سپېڅلي اوسېدلو زمان ډک له فرېبونو
موږ پر لار دومره سم تللو چي قسمت نه سواى منلای
مستقیم کله څوک تلای سي د نړۍ پر کړلېچونو
له کړو لارو بهزاره ناځوانۍ دواړه ویشتلې
زه او زړه سترې له ژوند نه نور مو هر څه دي بایللي
څومره سترې یو له ژونده زه او زړه دواړه زخمیان یو
نه دوستان نه مو یاران سته بېگانه له ټول جهان یو

ايرې سوي مو خيالونه آرزوگاني اوبو وړي
 خواته نه راگوري خلك اوس په ځان پوري حيران يو
 زموږ آواز چي ته يې وينې كړې له درنو خوږو خوبونو
 نور يې نه سې اورېدلای اوس په اوښكو لوند گرېوان يو
 زه او زړه مي دواړه څنگه دې نړۍ كي هستېدلي
 دواړه ستړي يو له ژونده نور مو هر څه دي بايللي
 زه او زړه مي دواړه ستړي را يادېږي تېر عمرونه
 زما په ياد دي را يادېږي تر دې ښه وه تېر وختونه
 چي تر وني لاندي ناست وو زه او گران مي لاس تر غاړه
 لمر شيندله په لوېدو كي په اسمان كي سره اورونه
 ده به زما كول پوښتنه ما د سر په ښورولو
 ورسودل چي هر څه سم دي، پټول به مي دردونه
 اوس په زړه كي مي بلېږي د دردونو لمبې غلي
 زه او زړه ستړي له ژونده نور مو هر څه دي بايللي
 زه او زړه يو دواړه ستړي حساب نسته د دردونو
 نه مي څوك په غېږ كي نيسي نه لرم څوك د نازونو
 نه لرم څوك چي مي مچ كي په آرام پر سوركو شونډو
 رانه هېره مي لړۍ كي د زگېرويو د آهونو
 له زړو خوږو وختونو راته پاته خاطرې دي
 زه يادونو يم راوړې هديرې ته تر قبرونو
 نه له مخ څخه مي زلفي چا په ناز دي اړولي

نه مي زړه او زړه هوسا يو نور مو هر څه دي بايللي
 زه او زړه مي داسي ستړي له دردونو له زخمونو
 که جهان رالره راوړي غېږي ډکي له تاجونو
 مرغلي راته راوړي جواهر په خرمنونو
 هم قدرت هم خوښۍ راوړي د زلميو جهانونو
 زه بې ونه گورم خواته زه به سترگي کړې نه کړم
 نه پر مخکه نعمتو ته نه پر لور د اسمانونو
 له جهانانه تر اسمانه له هر څه مو لاس پرېولی
 زه او زړه ستړي له ژونده نور مو هر څه دي بايللي
 خو نه ځان او نه مي زړه ته ور پرېدم شکايتونه
 کله ځای دی چا ته پاته چي ور ياد کي تېر وختونه
 څه چي تېر سول هغه هېر که نن د سختو ورځو وار دی
 موږ هم روڼي زلمۍ شپې کړې موږ هم ستړي کړل نازونه
 که هوس و نو هم بس و چي راځي پرېږده چي راسي
 د وختونو له گېډيو مو ډېر وشکول گلونه
 ما او زړه مي په سينه کي ډېر رازونه دي ساتلي
 دواړه ناست د قبر سر ته
 کتيبې ته يو راغلي

Elizabeth Barrett Browning (1806  1861)

My Heart and I

I

ENOUGH! We're tired, my heart and I.

We sit beside the headstone thus

And wish that name were carved for us,

The moss reprints more tenderly

The hard types of the mason's knife,

As heaven's sweet life renews earth's life

With which we're tired, my heart and I.

II.

You see we're tired my heart and I.

We dealt with books we trusted men

And in our own blood drenched the pen

As if such colours could not fly.

We walked too straight for fortune's end,

We loved too true to keep a friend;

At last we're tired, my heart and I.

III.

How tired we feel, my heart and I !

We seem of no use in the world;

Our fancies hang grey and uncurled

About men's eyes indifferently;
Our voice which thrilled you so, will let
You sleep our tears are only wet:
What do we here, my heart and I.

IV.

So tired so tired, my heart and I.
It was not thus in the old time;
When Ralph sat with me 'neath the lime
To watch the sunset from the sky.
Dear love, you're looking tired; he said;
I, smiling at him, shook my head:
'Tis now we're tired, my heart and I.

V.

So tired, so tired, my heart and I.
Though now none takes me on his arm
To fold me close and kiss me warm
Till each quick breath end in a sigh
Of happy languor. Now, alone.
We lean upon this graveyard stone

Uncheered, unkissed, my heart and I.

VI.

Tired out we are, my heart and I.

Suppose the world brought diadems

To tempt us, crusted with loose gems

Of powers and pleasures? Let it try.

We scarcely care to look an even

A pretty child, or God's blue heaven

We feel so tired, my heart an I.

VII.

Yet who complains? My heart and I ?

In this abundant earth no doubt

Is little room for things worn out:

Disdain them, break them, throw them by

And if before the days grew rough

We once were loved, used well enough,

I think, we're fared, my heart and I.

خواني او خاموشي

Matthew Arnold (1822  1888)

کراري او مرگ بېشکه دلته څنگ پر څنگ اوسېږي

دلته وېره شرم ښخ دي دلته هر څه خاوري کېږي

هغه روڼه څېره نسته نور يې څوک نه سي ليدلای

اوس يې ځای دی په تابوت کي څوک يې نه سي را ايستلای

مگر دغه کراري ده؟ دغه ختم د ځوانۍ دی؟

هغه دغه حقيقت دی؟ دغه پای د زندگۍ دی؟

او چي مرگ راسي ميدان ته او ژوند هر څه وي بايللي

ټول پورونه به ادا وي ټول رازونه دي ويلي؟

چي روښانه لري زړونه او له نوره سترگي ډکي

زلمي ټينگ اخلي گامونه ارادې يې داسي کلکي

پر څېرو چي يې لگېږي د سپرلي تازه بادونه

له نسيم سره ملگري د همېش آرام خوبونه

ځکه ژمنه د قرار ده چي راځي له هديرې نه؟

هغه ليري ليري مځکي د ابد له آشيانه نه

نو زلمي په دغه هيله او په دغه اميد پايي؟

يوه ورځ به ځي لحد ته او تابوت به ورته ښايي؟

نه نه ! ماته راملوم دي د زلمي جهان فکرونه

زلمي لمر ته مستي غواړي د خوښيو اتڼونه

زلمي مستي ويني غواړي چي تاوده يې دي رگونه
 ژوند د ژوند دپاره غواړي هغوی نه مني مرگونه
 په مستۍ کي ارام گوري نه مرگی درانه خوبونه
 نه تابوت زړه کي ورگرځي نه يې خوښ دي لحدونه
 ټول په دې حقيقت پوه دي دا خبره يې په زړه ده
 خاموشي يې هدف نه دی که هر څو خاموشي ښه ده
 کراري د ژوند انجام دی دا د هر سړي په خوا ده
 خو نه خوښه د ځوانانو نه د ژوند يې تمنا ده

Matthew Arnold (1822 – 1888)

Youth and Calm

Tis death! and peace, indeed, is here,
 And ease from shame, and rest from fear
 There's nothing can disarm now
 The smoothness of that limpid brow.
 But is a calm like this, in truth
 The crowning end of life and youth
 And when this boon rewards the dead
 Are all debts paid, has all been said?
 And is the heart of youth so light
 Its step so firm, its eye so bright
 Because on its hot brow there blows

A wind of promise and repose
From the far grave, to which it goes
Because it hath the hope to come
One day, to harbour in the tomb?
Ah no, the bliss youth dreams is one
For daylight, for the cheerful sun
For feeling verves and living breath
Youth dreams a bliss on this side death.
It dreams a rest if not more deep
More grateful than this marble sleep
It hears a voice within it tell:
Calm❖s not life❖s crown, though calm is well
Tis all perhaps which man acquires,
But tis not what our youth desires.

اورېدونکي

Walter De La Mare

مسافر په زوره ږغ کړه څوک به وي په دې قلا کي؟

ټک يې ورکړ دروازې ته د سپوږمۍ تته رڼا کي

آس په چوپه چوپيايي کي پښې پر مخکۀ ټکولې

خرهاری يې سو پورته زنگولې يې شرنگولې

د قلا له واپړه برجه مرغه والووت په هوا سو

او پر سر د مسافر يې وزر کش کړ په چغا سو

مساپر په زوره ږغ کړه له ځنځير سره شرنگا کي

په دې شپه کي به څوک وينس وي چي د ږغ جواب مي را کي

نه راکښته له قلا سو څوک ليدو د مسافر ته

نه چا سره له کړکۍ وايست نه يې وکتل بهر ته

مساپر د قلا مخ ته منتظر ولاړ حيران و

نيمه شپه وه له سفره له اوږدو لارو ستومان و

نه يې ږغ د چا تر غوږ سو نه يې څوک خوا ته ور گوري

په قلا کي سړي نه وه گرځېدله پکښي سيوري

هغه سيورو په قلا کي مساپر ته غوږ نيولی

له نړۍ د انسانانو څوک په شپه کي و راغلی

د انگړ له تاريخه تر زينو بيا تر بامونو

يو څو سيوري گرځېدله له سالونه تر برجونو

ښځه تنهه د مساپر و چي يې خوني ډکولې
 نيمه شپه توره تياره وه آزانگې يې اورېدلې
 مساپر هک پک ولاړ و په درياب د خاموشي کي
 د قلا په دروازه کي په تياره په تنهائي کي
 آس په چوپه چوپيايي کي پښې پر مخکې ټکولې
 په قلا کي يې دننه آزانگې پورته کولې
 مساپر په زوره ښځه بيا ټک ټک د دروازې سو
 يو څوک سته چي ور را خلاص کي، ښځه يې بيا شومه د شپې سو
 مساپر ويله واورئ په قلا کي چي اوسېږئ
 د راتلو مي شاهدان ياست بيا به نه پښېمانه کېږئ
 ما وعده خپله پر ځای کړه دروازې ته يم راغلی
 په څو ځله مي نارې کړې ښځه مي نه دی اورېدلې
 له قلا څخه را نه غی هيڅ آواز د انسانانو
 توره شپه تپه تياره وه لکه کور د پېريانو
 دوی خبر سول چي روان سو مساپر په نيمه شپه کي
 په ځنگله کي يې ښځه ورک سو په تور تم کي په تياره کي
 آس روان پر خپله لار سو ښځه يې راغی د گامونو
 له ډبرو جنګېدلې کلکي څوکي د نالونو
 د ځنگله زړه ته دننه چي په نيمه شپه کي سپور سو
 په قلا کي خاموشي سوه هر يو کونج يې لکه گور سو

Walter De La Mare

The Listeners

❖ Is anybody there? ❖ said the traveler,
knocking on the moonlit door;
and his horse in the silence chomped the grasses
Of the forest ❖ s ferny floor
And a bird flew up out of the turret
Above the traveler ❖ s head:
And he smote upon the door a second time:
❖ Is there anybody there? ❖ he said
but no one descended to the Traveler;
No head from the leaf-fringed sill
Leaned over and looked into his gray eyes
Where he stood perplexed and still.
But only a host of phantom listeners
That dwelt in the lone house then
Stood in the listening quiet of the moonlight
To that voice from the world of men:
Stood thronging the faint moonbeams on the dark stair
That goes down to the empty hall
Harkening in an air stirred and shaken
By the lonely Traveler ❖ s call

And he felt in his heart their strangeness
Their stillness answering his cry,
While his horse moved cropping the dark truff
'Neath the starred and leafy sky;
for he suddenly smote the door, even
Louder and lifted his head
◆ Tell them I came and no one answered
That I kept my word◆ he said
Never the least stir made the listeners
Though every word he spake
Fell echoing through the shadowiness of the still house
From the one man left awake:
Aye, they heard his foot upon the stirrup,
And the sound of iron on stone,
And how the silence surged softly backward
When the plunging hoofs were gone.

ملایکه

Rachel Summer

یو ناڅاپه مې په لار کې ملایکه زرغونه سوه
 ښایسته مخ یې له نوره ترې روښانه توره شپه سوه
 مخ یې دونه نوراني و چې مې هیڅ نه سو منلای
 ما یوازې د خوبونو په نړۍ کې سو لیدلای
 ژر وېښته یې د کانونو د طلا څخه راغلي
 او شنو سترگو یې د دوبي اسمانونه شرمولي
 له خدا یې بادېله سل او زر روښانه ستوري
 هسې ښکلې چې یې ښځې همېشه په خوب کې گوري
 لکه زغره داسې سخت و ستر قوي ښکلي لاسونه
 پهلوان په ځان غښتلی د فولادو مړوندونه
 یو زړه ور غوندي زلمی و د زړه ډک د خوښېدلو
 ښایستې غوښني شونډې د لیدلو مچولو

په ورو ورو په مینه مینه رانیژدې مې سو و خوا ته
 ما یې سترگو ته کتله نور فکرونه رانه پاته
 ما یې ولیده په مخ کې ښایسته مینه معصومه
 هم خالصه هم خوا پاکې د لومړۍ ورځې ماشومه
 زما تر مخ یې را چاپېر کړل دوه ښایسته نرم لاسونه

رانيژدې يې کړلې شونډي دوي خوږې لکه قندونه

زه يې ونيولم غېږ کي لا يې ورو ورو ټينگولم

زه مي خپل د هوښ جهان ته په قدم قدم راتللم

پوهېدم چي د شپې خوب ته داسي څوک نه سي راتللی

دومره بشپړ او ريښتونی څوک په خوب نه سي ليدلی

ما يې لاس په لاس کي ونيو چي له خلکو يې گوښه کړم

په دې عامه لار کي څنگه داسي ښکلی حېطه کړم

ځان مي سپک لکه مرغه سو په کرار په الوتو سوم

پښې مي پورته سوې له مخکي مخ پر لوړه په ورو ورو سوم

د اسمان پر لوري تلمه ښورول مي وزرونه

مخ پر ستورو وم روانه پی کول مي منزلونه

ستورو لاري راښودلې د ښکلا د اسمانونو

تلم د هغه نور جهان ته چي دی پورته له خيالونو

هلته پوه په دې سفر سوم چي زه چېري يم راغلې

زه مړه سوې وم د وخته په جنت ننوتلې

Rachel Summer

Angel

The angel's appearance was so sudden

Face framed by a "streetlight halo"

Too beautiful to really exist

Except in my dreams every night

Hair spun of pure gold

Eyes so blue the summer skies are jealous

A smile to light up a thousand galaxies

The muscled body from every woman's dreams

Huge, work roughened hands, extremely masculine

A strong, brave, square jaw

Full, kissable, pouty lips

The angel approaches me slowly

As he gets closer I can see love in his eyes

a love as pure and innocent as a newborn baby's

The smile on his face is meant for me, I realize

Those beautiful hands gently enclose my face

the lips close over mine in a sweet lingering kiss

His bodies presses against mine

It's than that I realize that this isn't a dream

A dream couldn't be half as perfect as this

I take his hand in mine and lead him away

This place isn't enough to contain such beauty

I feel as if I can fly

Then our feet leave the ground

Floating through space, the stars guide us

They guide us to a place of unsurpassable beauty

And then I know how this all could be

I've died and gone to heaven

درې ټپوسان

Anonymous

يوه ښاخ باندي د وني سره ناست درې ټپوسان وه
يو تر بله په رنگ تور وه يو له بل سره گويان وه
يوه ښځه په هغه بل ته چي پر څنگ يې کښېنستلی
څه به خورو د نن دپاره تا څه چرت پکښي وهلی؟
دوی ليدل چي کرونده کي پروت انسان د دوی د وړاندي
وژل سوی شهسوار و هلته پروت د سپر د لاندي
وفاداره دوه تازيان وه د څښتن پښو ته پراته وه
څوک نيژدې ورتلای نه سو ورته وينی په ورځ په شپه وه
دوه بازان په ره داران وه په هوا کي گرځېدله
ټپوسان به هلته څوک وه چي نيژدې ورته راتلله
راښکاره سوه يوه چته په رنگ ښکلې نازولې
ښايسته به داسي بله کله مور وه زېږولې
دې په غېږ کي پورته ځوان کړ چي ټوک ټوک و له زخمونو
پر هر ټپ باندي يې مچ کړ چي و سور تر سرو گلونو
دې په شا هغه زلمی کړ نو يې واخيست هديرې ته
بيا يې وسپاره پر خاورو د ژوندون وروستی دېرې ته
دې زلمی خاورو کي ښځه کړ لمر لا نه و راختلی
لا بلبل ښځه کړی نه و دې وروستی نفس ايستلی

خدای دي ورکړي هر سړي ته د ژوندون پر سخته لاره

داسي رنگ بازان تازيان وي يوه چټه وفاداره

Anonymous

The Three Ravens

There were three ravens sat on a tree

They were as black as they might be

The one of them said to his mate

Where shall we our breakfast take?

Downe no yonder greene field

There lies a knight slain under his shield

His hounds they lie downe at his feets

So well they can their master keeps

His haukes they flie so eagerly

There's no fowle dare come him nie

Downe there comes a fallow doe,

As great with yong as she might goe

She lift up his bloody hed,
And kist his wounds that were so red.

She got him up upon her backe,
And carried him to earthen lake.

She buried him before the prime,
She was dead herself ere even-song time

God send every gentleman,
Such haukes, such hounds, and such a leman.

زما ماشوم

John Pierpont

زه يې کله سم په مړو کي شمېرلای
طلایي وېښته يې نه سم هېرولای
هره ورځ راته تر سترگو سترگو کېږي
هر گړی مي پر زړگي باندي اورېږي
چي مي دوې سترگي له اوښکو سي راډکي
تصويرونه يې په اوښکو کي ورکېږي
نور هغه راسره نسته دې دنيا کي
تش خيالونه تصويرونه مي په خوا کي

چي قدم وهم په کور کي چي تېرېږم
د پرانيستي دروازې څنگ ته تمېږم
د ښکالو رغ مي تر غوږ سي په زينو کي
شاوخوا ته سترگي اړوم ستنېږم
وايم زوی ته مي ور رغ کړمه په زوره
چي ناڅاپه مي خوله نيسمه چوپېږم
نور هغه راسره نسته دې دنيا کي
تش خيالونه تصويرونه مي په خوا کي

په کوڅو کي چي د ښار قدم وهمه
يوه ښکلي ځوان هلك باندې راځمه
زما د زوی غوندي لري سترگي روښاني
طلایي څڼي پر مخ باندې پرېشاني
چي دی ځغلي زه هم سترگي پسي وږمه
دا ترڅه ریشیا به څرنگه منمه
نور هغه راسره نسته په دنیا کي
تش خیالونه تصویرونه مي په خوا کي

زه پوهېږم مخ یې پټ د تل دپاره
په تابوت کي ورته نه جوړېږي لاره
نور یې سترگي پټي کړي تندي سوړ دی
نور یې روح د ژوند له برخي څخه موړ دی
د مرمر تابوت مي ونيو په لاسو کي
په دعا ورته راکوړ سوم په سلگو کي
په کراره مي زړگی راته وينا کي
نور هغه راسره نسته په دنیا کي

چي یې کله د بستر خوا کي تېرېږم
په مرگي باندې یې کله قانع کېږم
په بستر کي مي کول ورته نکلوڼه

پلرني ناز به مي ور وستل خوبونه
پسي گرځي مي زړگي او سترگي دواړي
يو ځل بيا يې په ژوندوني ديدن غواړي
خو بيا زړه ته سي راتېر هغه خيالونه
بيا پر عقل جوړوم د صبر خونه
نور هغه راسره نسته دې دنيا کي
تش خيالونه تصويرونه مي په خوا کي

چي سهار سي چي تازه نسيم چلېږي
چي مي سترگي له درانه خوبه وينېږي
له نسيم سره مي روح ځي په ټوپونو
په خوښيو پاس تر هسکو اسمانونو
چي مي ياد په دعاگانو د خپل خداي کړم
چي يې زوی راکړی شکر يې پر ځای کړم
خو ناڅاپه دا غمگين خيال راته راسي
چي نه زوی لرې او نه به دي زوی ستا سي
نور هغه راسره نسته دې دنيا کي
تش خيالونه تصويرونه مي په خوا کي

وزرونه چي شپې نه وي غوړولي
چي لا نه يو تر کتونو پوري تللي

زه او مور يې دواړه خدای ته په دعا يو
لاس مو پورته وي نيولی په ژړا يو
څه چي وایمه خپل زوی مي وي په زړه کي
راسره دی لکه و په ژوندانه کي
د خپل زوی په یاد مي اوبښکي تويومه
د هغه روح ته دوعاوي ور لېږمه
نور هغه راسره نسته دې دنیا کي
تش خیالونه تصویرونه مي په خوا کي

چي هر څه يې یادومه هغه تېر دي
پخواني تیاره وختونه ترې چاپېر دي
زه پوهېږم بیا يې نه سمه لیدلای
په لیدلو يې زړه نه سم اوبولای
اوس راځي راته په شپه کي په خوبو کي
ملایکي غوندي راسي په خیالو کي
پر تندي باندي لیکلي يې دا توري
زما او ستا سترگي به هلته سره گوري

زموږ يقين دی چي به ټول خدای ته ستنېږو
په قیامت به د هغه مخکي درېږو
زه عاجز یم دا یوه لرم غوښتنه

موږ ته صبر راپه برخه که څښتنه
را په برخه په قیامت که جنتونه
چي مو هلته سره وسي دیدنونه
هلته پوه سم چي مي زوی راسره مل دی
بیا یې وینم بیا یې اورم بیا مي خپل دی

John Pierpont

My Child

I CANNAT make him dead!

His fair sunshiny head

Is ever bounding round my study-chair

Yet, when my eyes now dim

With tears I turn to him

The vision vanishes ❖ he is not there!

I walk my parlor floor

And through the open door

I hear a football on the chamber stairs

I ❖m stepping toward the hall

To give the boy a call

And then bethink me that ❖ he is not there!

I thread the crowded street

A satchelled lad I meet

With the same beaming eyes and colored hair

and, as he is running by

follow him with my eye

scarcely believing that he is not there!

I know his face is hid

Under the coffin lid;

Closed are his eyes, cold his forehead fair

My hand that marble felt

O'er it in prayer I knelt;

Yet my hearth whispers that he is not there!

I cannot make him dead!

When passing by the bed,

So long watched over with parental care

My spirit and my eyes

Seek it inquiringly

Before the thought comes that he is not there!

When at the cool, gray break
Of day, from sleep I wake
With my first breathing of the morning air
My soul goes up with joy
To Him who give my boy
Then comes the sad thought that he is not there!

When at the day's calm close
Before we seek repose
I'm with his mother offering up our prayer
Whatever I may be saying
I am, in spirit praying
For our boys spirit, though he is not there!

Not there! Where then is he?
The form I used to see
Was but the raiment that he used to wear
The grave that now doth press
Upon that cast-off dress
Is but his wardrobe locked he is not there!

He lives! In all the past

He lives; nor to the last

Of seeing him again will I despair

In dreams I see him now

And on his angel brow

I see it written, ❖ thou shalt see me there! ❖

Yes, we all live to God!

Father the chastening rod

So help us, thine afflicted ones, to bear

That, in the spirit-land

Meeting at thy right hand

❖ T will be our heaven to find that ❖ he is there!

زه پوهېږم چي زړېږم

David Mills

ماته داسي ښکاري گراني چي زړېږم
زړه مي ډک له اندېښنو دی او ننېږم
زمانې مي پر تندي گونجي ايستلي
اوروي مي پر سر واوره په پوهېږم
له ويالې د اوبو ږغ اورم بهېږي
چي له زوره يې د ژرندي پل څرخېږي
که هر څونه مخ پر لوړه پورته کېږم
زه پوهېږم مخ پر کښته روانېږم
گراني زور يمه د وينو زور مي نسته
پر دې لاره مي ملگری خمسور نسته
اوس څوک نسته هغه ځای کي چي ياران وه
چي تر وني لاندې ټول به همزولان وه
ډلي ډلي دي په لوی سفر وتلي
ورپسې يو موږ هم لاري دي ټاکلي
زه پوهېږم د سفر وخت مو نيژدې دی
زموږ په برخه هم شېبې دي رسېدلي
ما ته داسي ښکاري گراني چي زړېږم
د ژوندون پر څانگه هر گړی زمولېږم

زما بابا ده يوه ونه کښېنولې
 شپېته کاله مخکې دلته غوړېدلې
 له هغه شېبې دې تېر شپېته کلونه
 له زلمو سره مې مله نه ځي گامونه
 چي محفل ته کله ورسم د زلميو
 په پوهېرم چي اغزي سم د مستيو
 يوه بل ته اشارې کړي سترگونډه
 ولي زموږ تباہ کوي زلمي وختونه
 ولي ناست دى ولي ژر نه ولاړېږي
 ولي نه ځي دا به کله روانېږي
 ما ته داسي ښکاري گراني چي زړېرم
 په محفل کي د زلميو چي غمېرم
 پر زړگي باندي مې تېري کيسې اوري
 تصويرونه د زړو خاطرو گوري
 ډېر پخوا چي مې ملگري اشنايان وه
 پر دې لاره راسره چي به ياران وه
 نه يې مخ نه يې موسکا سمه ليدلای
 هغوى تللي دي بيا نه سي ستنېدلای
 چي يو وخت وې دلته ډلي د دوستانو
 اوس کمى دى د ملگرو اشنايانو
 راته داسي ښکاري گراني چي زړېرم

اوس په خپل وطن کي چا ته نه يادېږم
زما د وخت سندري نه سي پېژندلای
زما نغمې يې تر غوږ نه سي رسېدلای
نه هغه وني اشنا ورته ښکارېږي
نه هغو خوږو سندرو ته مستېږي
زموږ د عمر ژړی لمر دی پر لوبډلو
چا ته نه دی هغه ږغ د پېژندلو
اورېدی چي به موږ دلته په کلونو
او چي خوږ به لگېدی زموږ پر غوږونو
ما ته داسي ښکاري گراني چي زېږم
زړه مي ډگ د اندېښنو دی او نښم
زمانې مي پر تندي گونجي ايستلي
اوروي مي پر سر واوره په پوهېږم

David Mills (1831 1903)

I Feel I'm Growing Old

I feel I'm growing old Mary

My heart is full of care

Time makes his furrow on my brow

His snows are on my hair

The brook still murmurs in the glen

That drives the creaking mill,

And though I take the upward way

I am going down the hill.

I fell I m growing old Mary

But few now walk with me

Or sit and talk where many met,

Beneath the old beech tree.

A score of them have journey'd on

We linger still you know

But sure I am, the time is near

When we must rise and go.

I fell I m growing old Mary

Nay, do not wonder so

This tree my father planted here

Just sixty years ago

I see the young look cold on me

O, well their thoughts I know

"He mars our sports by ling'ring here;

why don t he up and go?"

I fell I m growing old Mary
The thoughts crowed on my brain
Of those who long ago here met,
Who ne'er will meet again.
Oh, they have journey'd down the hill,
And disappeared from view,
And though we once were many here
To-day we are but few.

I fell I m growing old Mary
But few remember me,
Nor know the many songs we heard
Beneath this spreading tree
Our sun is sinking in the west,
And few now care on know
That still we hear a dear sweet voice
Come back from long ago.

په هر څه کي خداى دى

John Stuart Blackie

هر څه چي دي د خداى له ذاته ډك دي

هوښيار طالس ويل كلونه پخوا

چي د يونان ټولو هوښيارو خلكو

د عقل لاري وې اخيستي جلا

له هغې ورځې بيا تر اوسه پوري

قرونه ډوب سول زمانې تېري سوې

شيخ او ملا كړ كتابونه سترې

پېړۍ زړې سوې ورځې شپې تېري سوې

يو حقيقت لكه سپين لمر دى روښان

هره ذره ده له خالق د جهان

په اسمانونو كي چي نور ځلېږي

پر سمندر چي يې لمن خپرېږي

چي ځلوي د مچمچيو وزر

لكه الماس چي پر چمن اورېږي

دا بې حسابېه اسماني حادثې

او چي د مځكي پر مخ څه تېرېږي

دا له يوې سرچينې اخلي الهام

دا څاڅكي ټول په يوه سيند گډېږي

او چي هر څوك د ميني وينه لري
 د لمر له نوره سره مينه لري
 د ژوندون ټولي سرچينې د جهان
 راځي له لوري د خالق لامكان
 كه څوك احساس لري كه پوهه لري
 هغه عطا ده د څښتن او يزدان
 كه په سيندونو كي لامبو كړي ماهيان
 كه په هوا كي گرځي ښكلي مرغان
 ستا له جهان تښتېدلای نه سي
 ستا بې حضوره ساه ايستلای نه سي
 څه نجوم گرځه آيينې دي واخله
 مخ دي پر لوري د آسمان ونيسه
 د كايناتو په سفر سه روان
 لار د ناپايه پراخ جهان ونيسه
 ستا پر كمال او د جهان پر علم
 يو حقيقت به لكه لمر وي روښان
 ټول قدرتونه قوانين د نړۍ
 دي تجسم د ارادې د سبحان

John Stuart Blackie (1809  1895)

All Things are Full of God

ALL things are full of God. Thus spoke

Wise Thales in the days.
When subtle Greece to thought awike
And soared in lofty ways.
And now what wisdom have we more?
No sage divining-rod
Hath taught than this a deeper lore,
ALL THINGS ARE FULL OF GOD.

The light that gloweth in the sky
And shimmer in the sea,
That quivers in the painted fly
And gems the pictured lea,
The million hues of Heaven above
And Earth below are one
And every lightful eye doth love
The primal light, the Sun.

Even so, all vital virtue flows
From life's first fountain God;
And he who feels, and he who knows,
Doth fell and know from God,

As fishes swim in briny sea,

As fowl do float in air

From thy embrace we cannot flee

We breath, and thou art there.

Go take thy glass astronomer

And all the girth survey

Of sphere harmonious linked to sphere

In endless bright array

All that far-reaching Science there

Can measure with her rod

All powers, all laws, are but the fair

Embodies thoughts of God.

جانان زما زه د جانان يم

Francis Quarles

لکه دوې وياږي سي بېلي يو له بله
دواړي مينځي په لمنو کي رېگونه
دواړي درومي لکه لار د مرغلرو
پلتي په اوږده لار کي زر کونجونه
يوې لويې ذخيرې ته سي دننه
چي سپين زر يې پر سينه وهي موجونه
په آخر کي يوه لوی درياب ته لوېږي
د اوږده سفر په پای کي کرارېږي
داسي زه يم او همداسي مي جانان دی
زه دده يمه دی زما دی زما ځان دی

داسي موږ هم سره گورو يو ځای کېږو
په آخر کي د اوږدو اوږدو مزلونو
دواړه يو سو په وجود کي دواړه کل سو
مفهوم نه وي نور د نويو پيمانونو
ځکه زه لکه څپرکی وم د واورې
او جانان مي سره لمبه وه د اورونو
يو په بل کي مو روحونه داسي وړک سول

سوو نيژدې د غبرگوليو تر ځانونو
داسي زه يم او همداسي مي جانان دى
زه د ده يمه دى زما دى زما ځان دى

په دنيا كي چي شاهان او سلطانان دي
چي تختونه يې را لاندي تر اسمان دي
چلوي چي پر جهان باندي حكمونه
په زرگونو يې پوځونه غلامان دي
كه راوبخښي دا خپل واړه تختونه
خزانې د جواهرو درمندونه

ور په نه كړم دا هستي چي يې لرمه
زما دي مينه وي د دوى ناز او عيشونه
د دوى ټوله شته مني كلپي روپۍ دي
زما په لاس كي ده سكه اصيل مهرونه
وربخښلى مي زمان دى كه جهان دى
ما ته بس دا خپله مينه خپل جانان دى

كه ښايستې په افسانو كي د يونان دي
كه څه ښكلي د نړۍ د دې جهان دي
چي رالاندي تر شنه چتر د اسمان دي
خزانې چي ور بخښلي لوى يزدان دي

د خوښۍ سيالي مي کله سي کولای
په شېبه مي د ژوند نه سي ارزېدلای
نه زما زړه سي له جانانه رانيولای
نه جانان سي څوک له ما نه بېولای
نه د شعر او د ښايست زهه خداياني
زما د مينې په ښايست سي کښېوتلای

نه زمان او نه مکان او فرصتونه
نه د مرگ خوني حملې تېره غاښونه
زما تندي سي خپل مقام ته کړولای
نه مي طمع سي په زړه کي پارولای
هغه زما سره سوگند د مينې کړی
ما په قول د وفا شرط دی منلی
دی په زور د عقيدې او ايمان زما دی
زه په مينه يم د ده ځان مي سپارلی
دی اوبه او زه شراب يم سره خپل يو
دی زما دی زه د ده يم سره مل يو

دی محراب دی په سجده ورته ورځمه
زه د ده د ذات مسجد يم ځان پالمه
زه مېلمه د ده پر خوان يم دی کوربه دی

دی غذا ده زما وجود پر ده مېلمه دی

زه د ده یم په توبه ورسره خپل یم

او دی زما دی په کرم ورسره مل یم

زه د ده یم زر خرید یم رانیولی

او دی زما دی زما په وینه کي اخښلی

دی زما د گلو ونه په نازېرم

زه پر ده باندي پېچک غوندي تاوېرم

یو له بل سره په زر پیونده خپل یو

زه د ده یمه دی زما دی سره مل یو

هغه ما ته شته مني ده رابخښلې

ما یې مینه په قولونو ده منلې

ما د ده په نوم سندري دي ويلي

ده مي ژوند کي اوږدې ورځي دي اوډلي

رانیژدې سي د کرم تاج مي پر سر کي

پر جهان مي له سیالانو برابر کي

زه هم ځم د ده معبد کي پر سجدو سم

په ستایلو د کرم په ورځو شپو سم

دی هم ومني سجدې زما د عمرونو

نښانې مي تر قیامته د قولونو

زه محبوب یم تر هر چا ورباندي گران یم

زما جانان دی دی زما زه د جانان یم

Francis Quarles (1592 1644)

My beloved is mine, and I am his; He feedeth among the lilies

EVN like two little bank-dividing brooks,

That wash the pebbles with their wanton streams,

And having ranged and searched a thousand nooks,

Meet both at length in silver-breasted Thames

Where in a greater current they conjoin

So I my best-beloved's am; so he is mine.

EVN so we met; and after long pursuit,

EVN so we joyned; we both became entire;

No need for either to renew a suit

For I was flax and he was flames of fire

Our firm-untied souls did more than twine

So I my best-beloved's me; so he is mine.

If all those glittering Monarchs that command

The servile quarters of this earthly ball

Should tender in exchange their shares of land

I would not change my fortunes for them all

Their wealth is but a counter to my coin
The world's but theirs; by my beloved's mine.

Nay more; if the fair Thespian Ladies all
Should heap together their diviner treasure
That treasure should be deem'd a price too small
To buy a minute's lease of half my pleasure
Tis not the sacred wealth of all the nine
Can buy my heart from him, or his from being mine.

Nor Time, nor Place, nor Chance, nor Death can bow
My least desire unto the least remove;
He's firmly mine by oath; I his by vow;
He's mine by faith; and I am his by love;
He's mine by water, I am his by wine,
Thus I my best-beloved's am; thus he is mine.

He is my Alter; I his Holy Place;
I am his guest and he my living food
I'm his by penitence; he mine by blood;
He's my supporting elm; and I his vine;

Thus I my best beloved's am; thus he is mine.

He gives me wealth; I give him all my vows:

I give him songs; he gives me length of days;

With wreaths of grace he crowns my conquering brows,

And I his temples with a crown of Praise

Which he accepts as an everlasting sign,

That I my best-beloved's am; that he is mine.

گل په دېوال کي

Alfred Lord Tennyson (1809 1892)

د دېوال له څنگه سور گلاب ښکارېږي

د تازه نسيم په غېږه کي نڅېږي

بې پروا يې له ريښو سره شکومه

ورته گورم راته لاس کي مړاوی کېږي

سور کي گله که خبر سم په رازونو

ستا د څانگو د ريښو او د برگونو

نو به پوه سم د خالق په قدرتونو

د انسان او د خلقت له کمالونو

Alfred Lord Tennyson (1809 1892)

Flower in the Crannied Wall

FLOWER in the crannied wall

I pluck you out of the crannies;

Hold you here root and all in my hand

Little flower but if I could understand

What you are, root and all, and all in all

I should know what God and man is.

روح له روح سره

Edith Matilda Thomas 1854

اي چي هر څه لکه ورځ درته څرگند دي
په جهان کي چي د هري ذرې ځان يې
نه دي مرگ نه خاموشي نه دي قرار سته
او موجود هره گوشه کي د جهان يې
ته باقي يې په فاني وجود کي اوسي
زه دروزم له فاني څخه در ځمه
ته موسکي سې ته مي اورې ته مي وينې
کرشمه چي دي يوه يوه ستايمه
پر سپېدو چي مي جهان ته څرگندېږي
زه هم تا لره شېبه د شنه سهار يم
او چي وزې له دې وران فاني وجوده
زه شبنم د گل پر پاڼه يا پر خار يم
لکه وړانگه يم پر سر د خرمنونو
يا ځلا د سرابونو يا انگار يم
زه يو گل يم د ځنگله په لار کي شين يم
ته مي سترگو ته راگورې او کږېږي
زه مرغۍ يم له ځنگله څخه چغېږم
ته مي بځ د ميني اورې او درېږي

زه يو ستوری یم د شپې په مخ کي ځمه
 ته په ځیر ځیر راته گوري او تېرېږي
 زه لطیف او تازه څاڅکی د باران یم
 یا څپرکی یم د واورې چي اورېږم
 یا د غره پر سر د اورې گگنه وریځ یم
 په شکلونو او رنگونو څرگندېږم
 زه یو باد یم له جنوبه یا له غربه
 یو آواز یم په توپان کي تر غوږ کېږم
 لویه مگځکه تا ته هر وخت وه در تېره
 خو لا اوس به تا ته نوره هم گرانېږي
 څه به ځای د پرېشانی او خواشینی وي
 چي دي هره شېبه نوم پر ستایل کېږي
 ورته گوري څوک د خدای له څنگه اوسي
 لکه گل چي پر ښاخلو باندي غوړېږي
 د دېوال په شان یو وخت ولاړ وه غرونه
 او سیندونه زموږ تر منځ وه حجابونه
 دا خنډونه اوس له منځه ليري سوي
 ستا پر لوري مخامخ اخلم گامونه
 ته باقي یې په فاني وجود کي اوسې
 زه به یمه تر څو خلاص کې وزرونه

Edith Matilda Thomas (b. 1854)

Spirit to Spirit

DEAD? Not to thee, thou keen watcher, -- not silent, not viewless, to thee,
Immortal still wrapped in the mortal! I, from the mortal set free,
Greet thee by many clear tokens thou smiles to hear and to see.

For I, when thou wakest at dawn to thee am the entering morn,
And I, when thou walked abroad am the dew leaf and the thorn,
The tremulous glow of the moon the twilight on harvests of corn.

I am the flower by the wood path, -- thou bendest to look in my eyes,
The bird in its nest in the thicket ♠ thou heedest my love-laden cries;
The planet that leads the night legions ♠ thou lifest thy gaze to the skies.

And I am the soft-dropping rain, the snow with its fluttering swarms,
The summer-day cloud on the hilltops, that showeth thee manifold forms;
The wind from the south and the west, the voice that sings courage in storms!

Sweet was the earth to thee ever, but sweeter by far to thee now,
How hast thou room for tears, when all times marvelest thou;
Beholding who dwells with God in the blossoming sward and the bough!

Once as a wall were the mountains, once darkened between us the sea,
No longer these thwart and baffle, forbidding my passage to thee,
Immortal still wrapped in the mortal, I linger till thou art set free!

زه به مړ نه سم

Frank O'Connor

ستا په مینه کې به مړ نه سمه واوره
 اې تر ښکلي بتي ښکلي نازولي
 زه هوښیار یم تر هغه ساده زلمیو
 چې په مینه کې دي گور ته استولي
 سپین لاسونه دوې دي سترگې دي خماری
 سره خولگۍ سپینه سینه جوړه له واورې
 ولي ستا دپاره ټوله نړۍ پرېږدم
 په لوی لاس په تورو خاورو کې ځان کنډېږدم
 ته بېشکه په نړۍ کې ښایسته یې
 په شنو سترگو کشوې د خلکو زړونه
 صراحي رنگه نازکه دنگه غاړه
 تر ورېښمو دي نازک دي مړوندونه
 ستا د ښکلي مخ دپاره به مړ نه سم
 د ساده زلمو په شاني به پر نه سم
 طلايي وېښته دي توره بلا وخوره
 ښکلی ږغ دي که خالق تر خاورو لاندې
 ساده گان به دي بلا ته ځي د وړاندې
 اې تر ښکلي بتي ښکلي نازولي

زه هونښيار سړي په هر څه يم پوه كړى

زه د مينې په رازونو خبردار يم

زه ژوندون يم په هر څه پوهولى

ولي ستا دپاره ټوله نړۍ پرېږدم؟

په لوى لاس په تورو خاورو كي ځان كښېږدم

Frank O'Connor

I Shall not Die

I shall not die because of you

O woman, though you shame the swan

They were foolish men you killed;

Do not think me a foolish man.

Why should I leave the world behind

For the soft hand, the dreaming eye,

The scarlet mouth, the breasts of snow

Is it for these you'd have me die?

The joyous air, the fancy free

The slender palm, the eye of blue,

The side like foam the virgin neck?

I shall not die because of you.

The devil take the golden hair!

The maiden thought, the voice so gay

The rounded heel, the pillared calf

Only some foolish man would slay.

O woman, though you shame the swan,

A wise man taught me all he knew

I know the subtleties of love,

I shall not die because of you.

سيوری

Ben Jonson

چي په سيوري پسي ځي درڅخه ځغلي
درنه تښتي په گامونو رباتونو
که دي شا سيوري ته واپول روان سوې
بيا په تا پسي روان وي په مزلونو
که مين سولې پر ښکلي نازولي
دا به مخ درڅخه اړوي تېرېري
که دي پرېښوده چي څه په مخ دي ښه سه
په ليدو پسي دي هره ورځ ړندېري
راته وايه ريشتيا ښځي هسي نه دي
لکه سيوري چي پيدا د نارينه دي
په سهار او په ماښام کي ساپې گوره
دې موسم کي له بل هر وخت نه اوږدې وي
په غرمه کي ساپې لنډي وي يا نه وي
سيوري نه وي هسي نوم يې د ساپې وي
نارينه چي ډېر کمزوري سي راپرېوزي
د رستم په شان سي ښځي زوروري
خو چي کله نارينه په ځان پوره وي
ښځي نه کوي د زور د نوم خبري

راته وايه ريشتيا ښځي داسي نه دي

لکه سيوري چي پيدا د نارينه دي

Ben Jonson (1573 ❖ 1637)

The Shadow

FOLLOW a shadow, it still flies you;

Seem to fly it, it will pursue

So court a mistress, she denies you;

Let her alone, she will court you.

Say, are not women truly, then,

Styled but the shadows of us men?

At morn and even shades are longest;

At noon they are or short or none,

So men at weakest, they are strongest,

But grant us perfect, they ❖re not known.

Say, are not women truly, then,

Styled but the shadows of us men?

دوه آوازونه

Alice Corbin

هلته ليري يو وطن دی ډک له میو شرابونو
 ټول روښان د لمر له نوره ډک له رنگ رنگ نعمتونو
 سروکال پکښي بهېږي د شیدو ویالې رواني
 پسرلي یې نه ختمېږي تل مېوې پکښي پرېماني
 پکښي هر څه ښایسته دي ټوله ښه دي ټوله ښکلي
 چي پر چا دي مینه راسي ټولي ستا دي نازولي
 انسانان به تل زلمي څوک په ژوند کي نه زړېږي
 نه پرون سته نه سبا سته همدا نن دی نه تېرېږي
 یو له بله به گډېږي لکه وږي وي خوبونو
 سره خاندې به وگړي کور به وران وي د غمونو
 خو چي تل تر تله نن وي ستا به خوښ داسي ژوندون سي
 یا هر څه لکه تېر کال وي در منظور به دا مضمون سي
 دا چي هر څه لکه نن وي څومره عقل به کوچنی وي
 څومره لږه به وي پوهه څه د زده کړي به کمی وي
 نو یې ښه وپوله عمر له غمونو مه ډارېږه
 نن بهتر تر سبا نه دی له سبا سره جوړېږه
 او نه نن تر پرون ښه دی زمان الوزي تېرېږي
 ورځي شپې سره پېيلي یو د بل په غېږ کي زېږي

ستا د سترگو نور کمږي زما د زړه مينه پاتېږي

زه پوهېږم چي هم مينه او هم عقل مو زياتېږي

Alice Corbin

Two voices

THERE is a country full of wine

And liquor of the sun

Where sap is running all the year,

And spring is never done

Where all is good as it is fair

And love and will are one.

Old age may never come there,

But ever in to-day

The people talk as in a dream

And laugh slow time away.

But would you stay as now you are,

Or as a year ago?

Oh, not as then, for then how small

The wisdom we did owe!

Or if forever as to-day,

How little we could know!

Then welcome age, and fear not sorrow;

To-day ♦s no better than to-morrow,

Or yesterday that flies.

By the low light in your eyes,

By the love that in me lies,

I know we grow more lovely

Growing wise.

خیال

Alice Corbin

یوه نړۍ خړه سایه مې ده د فکر پر څنگ
پټوي خپل زخمونه
داسې د غم زخمونه
چې مې جوړ کړي دي په خپلو لاسو
او دغه خړه سایه
چې سر تر پایه ستا په شاني ښکاري
دا زما زړگی دی چې ورو ورو ژړېږي
او ته آرام بیده یې
تر یوه سیوري لاندې
لیري ولات کي چېرته
هلته د ولو تر سایو لاندې کرار بیده یې
کله چې شین سهار د غرو پر څوکو وځلېږي
نو ډېر ناوخته مې په یاد سي چيغار
په توره شپه کي د وحشي مرغۍ
چې د باران په شپه له ځالي تللې
او د اسمان په غېږ کي گرځېدله

Alice Corbin

Apparitions

I

A THIN gray shadow on the edge of thought

Hiding its wounds:

These are the wounds of sorrow

It was my hand that made them

And this gray shadow that resembles you

Is my own heart, weeping❖

You sleep quietly beneath the shade

Of willows in the south.

II

When the cold dawn stood above the house-tops

Too late I remembered the cry

In the night of a wild bird flying

Through the rain-filled sky.

تیاره وزرونه

James Stephens

چي هر څو سندرې کړلای سې کوه یې
د ښایستې ونې پر ښاخ ناستي مرغۍ
که څه هم پر سر دي گرځي پراخ وزري
او اجل دي دی راغلی تر مری
چي هر څه سندرې کړلای سې کوه یې
سخت ساړه او سوړ ماښام مو دی په مخ کي
ستا پر سر باندي هم گرځي غټ مشوکي
غواړي خپل تېره منگول دي په ځان ښخ کي
په آسمان کي باز وزر دي خپاره کړي
غوړولي یې په قهر شهپرونه
تريخ تاراج دی د سندرو انتظار دی
ختموي دي خوږې شپې شپږین وختونه
ستا پر ورځ باندي راغلې بدمرغي ده
ماته گوري سړه شپه او توند بادونه
تور وزر به پر نړۍ باندي راخپور کي
پکښي وړک به سي نومونه آوازونه
هلته نسته آوازونه د مرغانو
هلته نسته خاطرې د بلبانو

چي هر څه سندرې کړلای سې کوه یې

چي سبا به څه پېښېږي هېروه یې

James Stephens

Dark Wings

Sing while you may, O bird upon the tree!

Although on high, wide-winged above the day,

Chill evening broadens to immensity,

Sing while you may.

On thee wide-hovering too, intent to slay,

The hawk's slant pinion buoys him terribly

Thus near the end is of thy happy lay.

The day and thou and miserable me

Dark wings shall cover up and hide away

Where no song stirs of bird or memory:

Sing while you may.

په کړکۍ کې

Carl Sandburg

په اسمانو کې ناسته خدایه واوره
ته چې نړۍ ته فرمانونه لېږي
ماته نصیب که هغه سخته لوړه
چې انسانانو ته رزقونه لېږي
زه درنه لوړه زه دردونه غواړم
ما ته شرمونه ناکامۍ نصیب که
نورو ته ورکه شهرتونه طلا
ما ته زړې جامې خواړۍ نصیب که
مگر یو لږ مینه را پرېږده خدایه
چې یو آواز می تر غوږونو راسي
د ورځي پای وي په تیاره خونه کې
احساس د مینې د لاسونو راسي
زما د عمرونو تنهایی ختمه کې
دا زما اوږده بېنوايي ختمه کې
د ورځي پای کې د ماښام پر مهال
چې تر غروب وروسته تیاره خپره سي
او په لوېدیځ کې د وړوګي ستوري
تورو سایو څخه رڼا ښکاره سي

پرېږده چي ولاړ سم د کړکۍ لوري ته

او ننداره د ترغوني وکړم

د لږي ميني د راتلو په اميد

يو څو شېبې منتظر ودرېږم

Carl Sandburg

At a Window

GIVE me hunger

O you gods that sit and give

The world its orders.

Give me hunger, pain and want,

Shut me out with shame and failure

From your doors of gold and fame,

Give me your shabbiest hunger!

But leave me a little love,

A voice to speak the sunset,

A hade to touch me in the dark room

Breaking the long loneliness

In the dusk of day-shapes

Blurring the sunset,

One little wandering, western star
Thrust out from the changing shores of shadow.

Let me go to the window
Watch there the day-shapes of dusk,

And wait and know the coming

Of a little love.

يوه کتیبه

James Beattie

زه هم ستا په شان پر مخکه گرځېدمه
زه هم ستا غوندي جوړه وم د ژونديو
ما هم تا غوندي کړی ورځ تېروله
په تلائن د بې ارزښتو خوشاليو
زه هم تا غوندي غښتلی وم په ژوند کي
په جگړه کي د ژوندون د توپانونو
يا ماشوم غوندي خوشحال په ناوکیو
يا ناحقه مي زړه ډک و له غمونو
هېروه يې زما د ژوند عبثي ورځي
داسي حال کله پر تا دی هم راغلی
راته وبخښه په ژوند کي غلطی مي
ته به هم يې پر غلطه کله تللی
چي مي هسي له مزار څخه تېر نه سې
پر زړه ليک مي بې هنره افسانه کړه
زه ملگری ومه ستا او هم د ټولو
در په زړه مي خاطرې دانه دانه کړه

James Beattie

An Epitaph

LIKE the I once have stemm'd the sea of life
Like thee have languish'd after empty joys,
Like thee have labour'd in the stormy strife
Been grieved for trifles, and amused with joys.

Forget my frailties; thou art also frail:
Forgive my lapses; for thyself may'st fall:
Nor read unmoved my artless tender tale
I was a friend, O man, to thee, to all

د زړې مور سندره

William Butler Yeats

زه سهار پر سپېده چاود پاسم له خوبه
پر گوندو سم او پيل وكم په پوكلو
چي بخري او پېلوزي سي اورونه
او لمبې سي را ولاړي له خزلو
وروسته فرش مينځم او بيا ورپسي لوبښي
بيا نوبت سي د ډوډۍ د پخولو
پر آسمان باندي لا ښكاري رانه ستوري
سترگگونه لا وهي لا غلي گوري
خو ځوانان لا په خوږو خوبونو تللي
بسترو كي اوږدې پښې يې غځولي
په بستر كي د جامو وهي چرتونه
جوړوي په خيال كي شنه او سره رنگونه
كرۍ ورځ په ټنبلۍ باندي تېرېږي
كرۍ ورځ له بېكاريه نه مېرېږي
كه يې باد پر مخ كاگل كي كښته پورته
هم به باد هم به آسمان لره قهرېږي
خو زه ټوله ورځ لگيا يم په كارونو
او دا ځكه چي زړه يم عمر تېر دۍ

په نغري كي لمبه وار په وار سرپرې

اور كمزورى دى شين يخ تر ما چاپېر دى

William Butler Yeats (1865 1939)

The Song of the Old Mother

I RISE in the down, and I knee and blow

Till the seed of the fire flicker and glow

And then I must scrub, and bake, and sweep,

Till stars are beginning to blink and peep

But the young lie long and dream in their bed

Of the matching of ribbons, the blue and the red,

And their day goes over in idleness

And they sigh if the wind but lift up a tress

While I must work, because I am old

And the seed of the fire gets feeble and cold.

انسان

George Herbert (1593 1633)

خدایه ما دي نن له خلکو اورېدلي
چي پر مخکې بنگلې چا درولي
هغه ټولي وې د دوی د اوسېدلو
سرپناه وې د هغوی د هستېدلو
زه يو سوال لرم خالق د دې جهان
چي بهتر به پيدا څوک وي له انسانه
چي خلقت ته يې جهان ټوله حيران دی
تر هر چا ښکلی پر مخکې او اسمان دی
يوه ونه ده پر ښاخ يې مېوه نسته
يو ساه کنډ دی چي بهتر له ټوله هسته
ښايسته کړی دي په عقل په بيان دی
طوطي هم د ده کمال دی چي گويان دی
په هوا کي چي يې گرځي درزنونه
د انسان پکښي څرگند دي کمالونه
د انسان ثنا صفت به يې ويلای
که يې عقل که يې ژبه درلودلای
څومره ښکلی دي جوړ کړی په هنر دی
هر اندام له بل اندامه برابر دی

ټول کمال د دې جهان پکښي څرگند دی
يو له بله دي ورکړی څه پيوند دی
سر تر نوکه اندامونه سره خپل دي
ټوله عمر په خدمت کي يو د بل دي
چي پيدا پر مخ د مخکي او اسمان دي
د انسان د زور او عقل غلامان دي
د ده سترگي راولي مخکي ته ستوري
کاینات يې د هنر کمال ته گوري
له نباته چي جوړېږي درملونه
رغوي چي زموږ زخمونه او دردونه
دا خو ځکه په دردونو زموږ لگېږي
د انسان وجود اشنا ورته ښکارېږي
دا خو زموږ دپاره الوزي بادونه
دا خو زموږ دپاره گرځي اسمانونه
مخکه کور دی د انسان چي نه خوځېږي
په چوپړ کي يې سيندونه دي بهېږي
چي هر څه په کایناتو کي تېرېږي
زموږ د ښې او د خوښۍ دپاره کېږي
ټوله زموږ دي په جهان کي نعمتونه
يا يې خورو يا مو مېلې دي او خوندونه
په اسمان کي رانه ستوري چي ځلېږي

زمور د خوب او د آرام وخت را رسېږي
 شپه راکش توره پرده زمور پر نړۍ کي
 لمر يې ليري په شغلو زمور له کړکۍ کي
 زمور دپاره سور او تال دی د سازونو
 زمور په برخه دی خرمن د نعمتونو
 که عروج دی که زوال د دې جهان دی
 هر قدم ورسره عقل د انسان دی
 په خدمت کي مو دي مخکي اسمانونه
 زمور کښتو ته پيدا دي لوی سيندونه
 ښايستې مو قلاگاني بنگلې دي
 پکښي پاكي مو اوبه خواړه مېوې دي
 څه ښايست دی، څه ښکلا ده، څه پاكي ده
 له کماله د انسان جوړه ښادي ده
 د انسان کار او کمال کړ جهان ښکلی
 چي پر ټولو کایناتو دی ښاغلی
 په چوپړ کي يې لا نور هم نوکران دي
 له نظره څخه پټ چي د انسان دي
 لا يې لاندي سي په لار کي تر گامونو
 چي يو وخت به يې درمل وای د دردونو
 بېله شکه چي انسان ځان ته جهان دی
 بل جهان يې لا نوکر او نگهبان دی

نو خالقه داسي قصر دي پيدا کړ
مالامال دي له کمال او له ښکلا کړ
پکښي وهستېره تا لره ښايېري
بيا به دی هم ستا له څنگ سره هستېري
موږ ته دونه عقل را کړه او فکرونه
چي تر مرگه درته وکړو خدمتونه
چي نړۍ زموږ په خدمت کي وي ولاړه
او موږ ستا خدمت ته ودرېږو دواړه

George Herbert (1593 ❖ 1633)

Man

MY GOD, I heard this day
That none doth build a stately habitation
But he that means to dwell therein
What house more stately hath there been,
Or can be, then is Man? to whose creation
All things are in decay.

For man is ev❖ry thing
And more: he is a tree, yet bears no fruit;
A beast, yet is, or should be, more:
Reason and speech we onely bring;

Parrats may thank us, if they are not mute,
They go upon the score.

Man is all symmetrie
Full of proportions, one limbe to another
And all to all the world besides
Each part may call the farthest brother
For head with foot hath private amitie,
And both with moons and tides.

Nothing hath got so farre
But Man hath caught and kept it as his prey;
His eyes dismount the highest starre;
He is in little all the sphere;
Herbs gladly cure our flesh, because that they
Find their acquaintance there.

For us the windes do blow,
The earth doth rest heavⁿ move, and fountains flow;
Nothing we see but means our good,
As our delight or as our treasure

The whole is either our cupboard of food

Or cabinet of pleasure

The starres have us to bed

Night draws the curtain, which the sunne withdraws;

Musick and light attend our head,

All things unto our flesh are kinde

In their descent and being to our minde

In their ascent and cause.

Each thing is full of dutie:

Waters united are our navigation;

Distinguished our habitation;

below, our drink, above our meat

both are our cleanliness. Hath one such beauties?

Then how are all things neat!

More servants wait on Man

Than he  take notice of; in ev  ry path

He treads down that which doth befriend him

When sickness makes him pale and wan.

Oh mightie love! Man is one world, and hath

Another to attend him.

Since then, my God, thou hast

So brave a palace built, O dwell in it,

That it may dwell with Thee at last!

Till then afford us so much wit,

That, as the world serves us, we may serve Thee

And both thy servants be.

عبادت

Ralph Waldo Emerson

دا هغه دی چې پر وکړې حملې خپلو دشمنانو
 روغ رمټ تر و تازه دی له حملو د غلیمانو
 چې یې بند لکه غلام کړ چې یې خرڅ کړ پر ملکونو
 خو نه بند په پنځرو سو نه په تورو زندانونو
 که په گارو کې یې بند کړ هسي لويي لکه غرونه
 ږنگول یې زندانونه ماتول یې ځنځیرونه
 که یې واچاوه میدان کې د زلخوږو زمرو خولو ته
 په تعظیم ورته زمري سول په سجده یې سوله پښو ته
 که یې وتاړه پر ستونو لمبې نه باندي راټللي
 ستنې ټولي کړېدلې په تعظیم به ټیټېدلې
 د ده ذات دی په خطا چې د قسمت په نوم یادېږي
 تیاره لاري کې پایمالې او ناوخته رارسېږي
 مگر هر وخت را رسېږي حقیقت ته تاج پر سر کې
 تر درنو گامونو لاندي ټول بدن زېر و بر کې
 هغه مشر دی تر ټولو پېژندلی دی هر چا ته
 تر هر څه درته نیژدې دی ستا تر ځان نیژدې دی تا ته
 تا ته دونه در نیژدې دی چې د ځان یې سې بللای
 خو په سترگو کې د نورو درناوی یې سې لیدلای

ورته ستړي به سي خلك په دعا او په لمونځونو
د هغه نړۍ بې نيازې له سجدو له طاعتونو
هغه خدای دی كله رد كي درمندونه د خواستونو
بېخبرو ته عطا كي شنه ځولۍ د احسانونو
كه كولاى سې راکش كه د صوفي كرنښه له ميانه
په ريشتيا كه دنيا بېله د هغه له خپله ځانه
د انسان نړۍ جلا ده د خالق دنيا ده بېله
انساني ژوندون جلا دی له قدرته د يزدانه

Ralph Waldo Emerson (1803 1882)

Worship

THIS is he who, felled by foes,
Sprung harmless up, refreshed by blows
He to captivity was sold
But him no prison-bars would hold:
Though they sealed him in rock,
Mountain chains he can unlock
Thrown to lions for their meat,
The crouching lion kissed his feet
Bound to the stake, no flame appalled
But arched o'er him an honouring vault.
This is he men miscall Fate,

Threading dark ways, arriving late

But ever coming in time to crown

The truth and hurl wrong-doers down.

He is the oldest, and best known

More near than ought thou call ♦st thy own,

Yet, greeted in another ♦s eyes,

Disconcerts with glad surprise.

This is Jove, who, deaf to prayers,

Floods with blessings unawares.

draw, if thou canst, the mystic line

severing rightly his from thine,

which is human, which divine.

زه ژوندی مرم

Robert Soutwell

ژونده چا يې گرزولی په تلوار له ختمېدلو
مرگه چا راڅخه ستون کړې زما دعا ته له راتللو
زما د رزق برخه پوره ده زما به روح سي پر آرامه
زما وعده ده پوره سوې مرگه کار دي که تمامه
زه په داسي ژوند ژوندی يم چي مي مرگ هره شېبه دی
زه په داسي مرگي مرمه همېشه چي راسره دی
مرگی ختم ته رادرومي ژوند يې نه پرېږدي چي راسي
مرگ د ژوند لاره نيولې غواړي تل يې ما ته شا سي
زه په داسي مرگي مرمه خو له ژوند سره پايېږم
ژوند له ما بېزاره سوی چي له مرگ سره اوسېږم
دا مي برخه د قسمت ده چي لا اوس هم ژوندی پاييم
پر مزار د آرزوگانو چي لا نوم د هيلي وایم
زه ژوندی په نفس نه يم چي مين يم هلته يمه
هلته نه يم چي مين يم زه چي يمه هلته مرمه
زما آرزو هغه ژوندون دی چي روښانه مي سبا کي
نن چي مرگ احساسومه خطرونه يې په خوا کي

Robert Soutwell

I dye alive

O LIFE! What lets thee from a quick decease?

O death! what drawes thee from a fresent praye?

My feast is done, my soule would be at ease,

My grace is saide, O death! come take away.

I live, but such a life as ever dyes,

I dye, but such a death as never endes;

My death to end my dying life denyes,

And life my living death no whitt amends.

Thus still I dye, yet still I do revive;

My living death by dying life is fedd;

Grace more than nature kepes my heart alive,

Whose idle hopes and vayne desires are deade.

Not where I breath, but where I love, I live;

Not where I love, but where I am, I die;

The life I wish, must future glory give,

The deaths I feele in present daungers lye.

ابو بن ادهم

Leigh Hunt

د ابو بن ادهم په اشيانه کي
خدای دې کنېږدي برکت په قبيله کي
يو څه ږغ يې يوه شپه سو تر غوږونو
سم راوېښ سو له اوږدو خوږو خوبونو
ورځرگند سو د سپوږمۍ په رڼايي کي
په کوټه کي په عالم د تنهائي کي
يو وجود له شنه آسمانه را لوېدلی
لکه ښاخ د شگوفې و غوړېدلی
ملایکه وه کتاب و د سرو زرو
پرې ليکل يې په قلم د جواهرو
زړه را غوندې بن ادهم کړ ورنیژدې سو
د ملکي او کتاب په نندارې سو
ويل څرنگه په پټه يې راغلې
څه ليکې په دې کتاب کي غلې غلې
ملایکي سر را پورته کړ گویا سوه
پر شونډانو يې خپره خوږه موسکا سوه
ويل دلته زه لیکم هغه نومونه
چي يې ډک دي د خپل خدای له ميني زړونه

ويل سته بن ادهم په دې کتاب کي؟
 زه دي هم يمه شمېرلی په دې باب کي؟
 فرشتې ويل ستا نوم کتاب کي نسته
 د خالق سره د ميني باب کي نسته
 يو قدم بن ادهم ورته نيژدې سو
 په تعظيم او په تکریم د فرشتې سو
 ويل واوړه دغه يو خواست مي منظور که
 بله پاڼه کي داخل مي نوم ضرور که
 مينه وال يمه د خپلو هموعانو
 زه مين يم پر ټولۍ د انسانانو
 فرشتې کتاب کي وليکل پناه سوه
 اسمانونو ته يې مخ ده ته يې شا سوه
 بله شپه فرشته بيا ورته دېره وه
 شاوخوا ورته د نور لمن خپره وه
 ورته وې ښودل د هغه چا نومونه
 چي خالق وه وربخښلي جنتونه
 په نومونو کي لومړی بن ادهم و
 نازېدلی پرې د سرو زرو قلم و

Leigh Hunt (1784  1859)

Abou Ben Adhem

Abou Ben Adhem (may his tribe increase!)

Awoke one night from a deep dream of peace
And saw, within the moonlight in his room
Making it rich, and like a lily in bloom,
An angel writing in a book of gold
Exceeding peace had made Abou Ben Adhem bold,
And to the presence in the room he said,
❖what writest thou?❖ The vision raised its head
And with a look made of all sweet accord,
Answered, "The names of those who love the Lord."
"And is my one?" said Abou "Nay, not so"
Replied the angel. Abou spoke more low,
But cheerly still; and said, "I pray the, then,
Write me as one that loves his fellow men."

The angel wrote and vanished. The next night
It came again with a great wakening light,
And showed the names whom love of God had blest,
And lo! Ben Adhem's name led all the rest.

زه له مرگ سره وعده لرم

Alan Seeger

زه له مرگ سره وعده لرمه گراني
د دشمن سره د ډزو په مورچل کي
چي سپرلی د سپرو سيورو سره راسي
تا گلونه وي ټومبلي په اوربل کي
چي د سپبو شگوفې ښکليو گلونو
اورولي وي گلونه پر باغونو
زه له مرگ سره وعده لرمه گراني
پسرلی چي سينگار وکړي په دښتونو
مرگ به راسي ما به وږي تر لاس نيولی
تر تاریکي کنډوالې په کشولو
نيښتېځي به مي وروستی نفس له ستوني
راتړي به دواړي سترگي د ليدلو
ښايي تېر يې سم له څنگه ناليدلی
په نصیب مي يو څه وخت وي لا ليکلی
زه له مرگ سره وعده لرمه گراني
يوه غره کي چي خُبلې دی توپونو
چي سږ کال يو خُلي بيا پسرلی راسي

چي ښکاره سي شنه وښه موج د گلونو
خدای پوهېږي زما خو خوشه ده چي پروت وای
د ورېښمو پر بالښت ډک له عطرونو
غورځېدلای مي په زړه کي شور د ميني
شپه مي نه سبا کېدلای د خيالونو
تر سهاره غېږ په غېږ وای خوله په خوله وای
په آرام دي پاڅولای له خوبونو

مگر گراني زما له مرگ سره وعده ده
نيمه شپه په يوه ښار کي چي لمبې وي
پسرلی به ستا تر کلي وي راغلی
د گلونو شگوفو به قافلې وي
خو ما کړې ده وعده در څخه ځمه
د مېړونو همېشه ټينگي وعدې وي

Alan Seeger

I Have a Rendezvous with Death ❖

I have a rendezvous with death

At some disputed barricade,

When Spring comes back with rustling shade

And apple-blossoms fill the air

I have a rendezvous with death

When spring brings back blue days and fair.

It may be he shall take my hand

And lead me into his dark land

And close my eyes and quench my breath

It may be I shall pass him still.

I have a rendezvous with death

On some scarred slope of battered hill,

When spring comes round again this year

And the first meadow-flowers appear.

God knows 'twere better to be deep

Pillowed in silk and scented down

Where love throbs out in blissful sleep

Pulse night to pulse, and breath to breath,

Where hushed awakenings are dear.

But I 've a rendezvous with death

At midnight in some flaming town,

When Spring trips north again this year,

And I to my pledged word am true,

I shall not fail that rendezvous.

د جنگ میدان

Sydney Oswald

ستري عسکر پراته په واوره کي دي
نن ورته غوري لمبې نه بلېږي
زامي يې رېږدي له يخنيه څخه
نن شپه د اور سکروتي نه رسېږي
بالاېونو کي پېچلي پراته
پرې را الوتي دي ساړه بادونه
سړو سېليو کي شېبې تېروي
له ليري اوري د دښمن ږغونه
چي رڼايي د سپين سهار ښکاره سي
بيا به عسکر د جنگ ميدان ته وزي
بيا به گولي اورېږي ډزي به وي
زړه ور زلمي به امتحان ته وزي
د دوی په منځ کي پيره دار دی ولاړ
له ساړه باده يې ورنونه رېږدي
کله پر ونه باندي واچوي ځان
کله تندي پر هغه ونه کنېږدي
باندي ظالم سي د ځوانۍ خوبونه
وني ته ځان تکیه کولای نه سي

سترگي يې وار په وار درنېږي ورته
 د خوب حملو ته ټينگېدلای نه سي
 واورې او خوب دی ورته لاس يو کړی
 پر دوه ميدانه جنگېدلای نه سي

د دې ويدو عسکرو منځ کي پروت دی
 تنکی هلك سترگي يې نه پټېږي
 غواړي دا شپه کي تر سهاره روڼه
 د خوب له فوجه سره وجنگېږي
 سترگي يې روڼي دي نيولي غواړي
 چي د مړاني سرحدونه مات کي
 چي قهرمان سي چي کيسې وگتي
 چي د زړه ورو داستانونه مات کي
 پر وينو سترگو يې خوبونه راځي
 سترو مغزو ته يې خيالونه راځي
 بس دا يوه آرزو په زړه کي لري
 بس دغه يو ذکر په خوله کي لري
 چي د مړاني سرحدونه مات کي
 چي د زړه ورو داستانونه مات کي
 چي سالم وساتي ويده ملگري
 هغه زلمي هغه د زړه ملگري

Sydney Oswald

The Battlefield

Around the fire the soldiers sleep to-night

But lie a-wearied on the ice-bound field

With cloaks wrapt round their sleeping forms, to shield

Them from the northern winds. Ere comes the light

Of morn brave men must arm, stern foes to light

The sentry stands, his limbs with cold congealed;

His head a-nod with sleep; he cannot yield

Though sleep and snow in deadly force unite.

Amongst the sleeps lies the Boy awake

And wide-eyed plans brave glories that transcend

The deeds of heroes dead; then dreams o'ertake

His tired-out brain and lofty fancies blend

To one grand theme, and through all barriers break

To guard from hurt his faithful sleeping friends.

له بدانو څخه ليري ښه يم

Isaac Watts (1674 1748)

ولي زه په هغه ډله کي روان سم
ولي زه د داسي خلکو سم ملگری
په دوستي چي يې هر گز نه يم خوشاله
ښه خو دا ده چي تل گرځم يو وزری
کری ورځ کړي بد ويل يا سوگندونه
نه يې خدای کله په ياد وي نه لمونځونه
يوه بل ته کړي ښکېنځل بدي خبري
له جنگونو يې زخمي سر او لاسونه

ولي واورم د نفرت او جنگ سندري
زړه مي تور دی د غضب له آوازونو
دا سندري مي پر زړه بدي لگېږي
بدي بدي مي پرېوزي پر غوږونو
زما په ژوند به ژبه نه کړمه چټله
د نا اهلو د خبرو په لفظونو

زه به سترگي همېشه ليري ساتمه
له ټولې د بې ادبو جاهلانو

هغه لاره به پرېږدم پر تېر به نه سم
تلل راتلل چي باندي وي د لوچگانو
زه به ږدم پر هغي لاري قدمونه
چي قدم ورباندي ايښی هوسيارانو
له ښ و خلکو ښه خويونه پاته کېږي
گوندي وي چي يو څه زده کړم له پوهانو

بې ادبه چي هلك چيرته پيدا سي
چي وهي په نورو خلکو ريشخندونه
لس يې نور ورڅخه زده کي په کوڅه کي
د نا اهلو بې ادبو تقليدونه
په رمه کي چي پيدا پسې پمن سي
نور پسونه يو په يو پسې عييجن سي

Isaac Watts (1674 ❖ 1748)

Against Evil Company

Why I should join with those I Play,

In whom I ❖ve no delight

Who curse and swear, but never pray,

Who call ill Names, and fight.

I hate to hear a wanton Song

Their Words offend my Ears:

I should not dare defile Tongue

With Language such as theirs.

Away from Fools I'll turn my Eyes,

Nor with the Scoffers go;

I would be walking with the Wise,

That wiser I may grow.

From one rude Boy that's us'd to mock

Ten learn the wicked Jest;

One sickly Sheep infects the Flock,

And poysons all the rest.

په ښکلا کي قدم وهي

George Gordon Lord Byron (1788 1824)

زما ښایسته داسي روانه په سامان کي
لکه ستوري چي ځلېږي په اسمان کي
لکه یخه د سپرلي شپه وي روانه
نور د ستورو باندي اوري له اسمانه
چي تیاره او په رڼا کي بهترين دی
په وجود کي او د سترگو یې نگین دی
خدای پر دې هغسي نور دی اورولی
چي اسمان له ښایستو ورځو سپمولی
که یې یو سیوری ور زیات سي په بدن کي
یا یوه شغله یې کمه سي په تن کي
تناسب به د ښکلا ولاړ سي له میانه
د ښایست به یې کمی وسي له ځانه
دا ښکلا، چي ورته نه راځي نومونه
توري زلفي چي وهي پکښي موجه
یا په ناز کي هغه ښکلی مخ روښانه
چي یې عقل سم عاجز سي له بیان
شپه او نور څومره پر ځای پکښي راغلي
پر سپین مخ یې شغلې څنگه ځلېږلي

سپين بارځو پاس پر تندي ورځي کړې دي
څه نازکي څه خاموشي نندارې دي
په موسکا کي تښتوي زړونه خوبونه
او د حال په ژبه ښيي تېر وختونه
څه آرام يې روح له تن سره راغلی
څه معصوم زړه يې سينه کي تپېدلی

George Gordon Lord Byron (1788 1824)

She Walks in Beauty

She walks in beauty, like the night
Of cloudless climes and starry skies,
And all that's best of dark and bright
Meet in her aspect and her eyes
Thus mellow'd to that tender light
Which heaven to gaudy denies.

One shade the more, one ray the less
Had half impair'd the nameless grace
Which waves in every raven tress,
Or softly lightens o'er her face;
Where thoughts serenely sweet express
How pure, how dear their dwelling-place.

And on that cheek, and o'er that brow,

So soft, so calm, yet eloquent,

The smiles that win, the tints that grow,

But tell of days in goodness spent

A mind at peace with all below,

A heart whose love is innocent!

خولگی راکه بنایستی

Robert Burns (1759 1796)

خولگی راکه بنایستی چي جلا کپرو
 تل تر تله مخه ښې کوو بېلېرو
 په سرو اوښکو کي وعده درسره کړمه
 چي تر مرگه به آهونه درلېرمه
 څوک به وایي چي یې بخت باندي ژړېږي
 چي یې ستوری د امید ورنه بېلېږي
 نه مي سترگو کي خوښي چاته ښکارېږي
 نه د هیلو مي څه نور پکښي ځلېږي
 شاوخوا يم د هجران تیارو نیولی
 نا امید له وصال مي لاس پرېولی
 گرم به نه کړمه په ژوند کي خپل خیالونه
 پر زړگي مي د جانان اوري یادونه
 په اول دیدن مي زړه ورلره ورکی
 اور د میني ته مي زړه ور برابر کی
 که په زړو کي مو د میني اور بل نه وای
 که منلی مو قاصد د اجل نه وای
 چي نه مینه نه دیدن وای نه هجران وای
 زموږ به زړونه په دې اور ولي بریان وای

ما سپارلې يې پر خدای لېونۍ مینې
 زما تر ټولو ښایستې لومړنۍ مینې
 ژر گلونه دي پر لار د ځوانۍ مینې
 بهترینې زما د زړه اورنۍ مینې
 در پخوا دي د خوښیو خزانې وي
 آرامي، قرار د مینې پیمانې وي
 خولگۍ راکه ښایستې چي جلا کېږو
 تل تر تله مخه ښې کوو بېلېږو
 په سرو اوښکو کي وعده در سره کړمه
 چي دي مینه تر مرگي نه هېرومه
 چي تر مرگه به آهونه در لېږمه
 او چي هر قدم ایږدم تا یادومه

Robert Burns (1759 ♠ 1796)

Ae Fond Kiss

Ae fond kiss, and then we sever;

Ae fareweel and then forever!

Deep in heart-wrung tears I ♠ll pledge thee,

Warring sighs and groans I ♠ll wage thee

Who shall say that Fortune grieves him

While the star of hope she leaves him?

Me, nae cheerfu ♠ll twinkle light me;

Dark despair around benights me.

I'll ne'er blame my partial fancy

Naething could resist my Nancy;

But to see her was to love her

Love but her, and love forever

Had we never lov'd sae kindly,

Had we never lov'd sae blindly

Never met or never parted

We had ne'er been broken-hearted.

Fare thee weel, thou first and fairest!

Fare thee weel, thou best and dearest!

Thine be ilka joy and treasure,

Peace, enjoyment, love, and pleasure!

Ae fond kiss, and then we sever;

Ae farweel, alas, forever!

Deep in heart-wrung tears I'll pledge thee,

Warring sighs and groans I'll wage thee!

موږ اغوستي نقابونه

Paul Laurence Dunbar (1872 ? 1906)

په دروغو مو موسکا ده موږ اغوستي نقابونه
چي پر سترگو کوي سيوري پتوي چي زموږ مخونه
د بشر د تزويرونو پرې کوو دغه پورونه
که په وس وي او کنه وي که مو زړه وي که زړه نه وي
خولې مو وېږي وي نيولي وړو پر زړو د غم بارونه
پرېږده ولي نړۍ پوه سي ولي دونه وي هوشياره
چي پر مخ مو اوښکي شمېري حسابي چي مو آهونه
نه نه پرېږده چي غلط سي تر قيامته دي غولېږي
موږ اغوستي نقابونه موږ به پټ ساتو رازونه
موږ به خاندو مگر خدايه تا ته زموږ چيغي رسېږي
چي آسمان ته پورته کېږي د زخمي زړو فريادونه
موږ سندري وايو ناڅو خو تر پښو لاندي مو مخکه
لکه کنده د دوږخ ده او فاسد يې رباتونه
نړۍ پرېږده چي ويده وي بېخبره زموږ له رازه
موږ اغوستي نقابونه موږ به پټ ساتو رازونه

Paul Laurence Dunbar (1872 ? 1906)

We Wear the Mask

We wear the mask that grins and lies

It hides our cheeks and shades our eyes

This debt we pay to human guile,

With torn and bleeding hearts we smile

And mouth with myriad subtleties.

Why should the world overwise,

In counting all our tears and sighs?

Nay, let them only see us while,

We wear the mask.

We smile, but, O great Christ our cries

To thee from tortured souls arise.

We sing, but oh the clay is vile

Beneath our feet, and long the mile

But let the world dream otherwise,

We wear the mask!

د کلوپاترا پر مزار

Conrad Aiken

د بلورو په تابوت کي غږېدلې
د مرگي په خوب ويده کلوپاترا ده
د هنر په گوتو جوړه ناوکۍ ده
هغه ښکلې بېخبره له دنيا ده
غارگۍ يې ورته جوړه کره د زرو
په نړۍ گوتو گوتۍ د جواهرو
لکه ښکلې د لومړۍ شپې ناوکۍ وه
کمالونه سول په سترې د زرگرو
په تابوت کي چي پرته ده بېخبره
دا د مصر ښايسته کلوپاترا وه
په سجدو ورته راتلل د مصر خلك
ملکه هم د قدرت هم د ښکلا وه
اوس بې نوره وچه کلکه ده زړه ده
له تور قيره يې خوله ډکه ده پرته ده
غلو د شپې ورڅخه وړي غارگۍ دي
له ښايستو گوتو يې وړي ترې گوتۍ دي
چا پروا د مقدسو نښو نه کړه
بې حيا داړه ماران د دې نړۍ دي

تورولي يې وې ډلي د مرغانو
 گرځېدل چي يې پر قبر په قرنونو
 بېچاره کلوپاترا سوه نا آرامه
 له کلو چي به ويده وای په خوبونو
 که دا ښکلې ملکه هسي پرته وای
 لکه قبر کي پراته دي نور وگړي
 له هنر او له زرگر څخه بېغمه
 په يوه کفن کي تللې وای د مړي
 له قرنو وروسته به ولي زورېدلای
 پر قسمت به يې وخت ولي خندېدلای
 که محبوب يې وای خبر له دغه رازه
 او اسرار د زمانې ورښکارېدلای
 له خوښۍ به ورنه وړک د مخکي سر وای؟
 که له سرو سترگو به ويني ژرېدلای
 آ! خوږې خواپاکي مخکي چي له زړه دي
 په سپرلي کي شنه واښه راپورته کېږي
 چي هم زه او زما محبوبه دواړه و مرو
 د مرگي پيالې چي دواړو ته رسېږي
 تر لحد مو خپله غېږه که چاپېره
 چي ويده سو تر قيامته په خوبونو
 شنه واښه او گل مو پورته له قبرو که

پورته کڀري چي پر لور د اسمانونو

Conrad Aiken

Dead Cleopatra

DEAD CLOEPATRA lies in a crystal casket,
Wrapped and spiced by the cunningest of hands
Around her neck they have put a golden necklace
Her tatbebs it is said, are worn with sands.

Dead Cleopatra was once revered in Egypt ❖
Warm-eyed she was this princess of the south
Now she is very old and dry and faded
With black bitumen they sealed up her mouth.

Grave-robbers pulled the gold rings from her fingers
Despite the holy symbols across her breast;
They scared the bats that quietly whirled above her.
Poor lady! She would have been long since at rest.

If she have not been wrapped and spiced so shewdly,
Preserved, obscene, to mock black flights of years.
What would her lover have said, had he foreseen it?

Had he been moved to ecstasy of tears?

O sweet clean earth from whom the green blade cometh!

When we are dead, my best-beloved and I,

Close well above that we may rest forever,

Sending up grass and blossoms to the sky.

په سایو کي

Arthur Davison Ficke

د خوبونو تر نړۍ مي وې راغلې
خو دا ځل مي هرگز نه يې پېژندلې
بل مي هيڅ په خاطره کي پاته نه دي
بېله دې چي تېره شپه مي يې ليدلې
يوه پټه لکه خيال داسي لږزه ده
پر زړگي باندي مي هر گړی خپره ده
لکه سيوری داسي وړک ښکلي يادونه
زوکلوي مي د زړه تل خپاره خيالونه
چي شپه تېره سي هېرېږي يې خوبونه
خو ستا ياد مي لگوي په زړه نوکونه
هسي پاته بوی د ښکليو د يادونو
لکه تللې قافله وي د گلونو
لکه تېره ملکه پر يوه لار سي
بوی د گلو يې د شپې د غاړي هار سي

Arthur Davison Ficke

Among Shadows

IN halls of sleep you wandered by,

This time so indistinguishably

I cannot remember aught of it
Save that I know last night we met.
I know it by the cloudy thrill
That in my heart is quivering still;
And sense of loveliness forgot
Tease my fancy out of thought.
Though with the night the vision wanes,
Its haunting presence still may last
As odor of flowers faint remains
In halls where late a queen has passed.

Dorothy Parker

سره کالي

همېشه به مي په زړه کي گرځېدله
 چي زه لويه سم او خپل سر ته ايله سم
 سرې د گل په شان جامې به مي وي ځان کي
 ته مي وينې چي تر ټولو ښايسته يم
 چي د اوږي په ښايسته ورځ يم وتلې
 او په لار کي يم قدم قدم روانه
 څوک مي وويني چي څومره ښکلې ښکارم
 زما لپاره نړۍ ليري کړي له ځانه
 ها زړه ور چي يې خوښېږمه له نجونو
 دوې يې سترگي لکه ستوري پر اسمان وي
 طلايي وېښته يې ځل وهي په لمر کي
 ټوله مينه، ټوله زما وي زما ځان وي
 دوې شوندي وي تودې او نازنيني
 همېشه وايي ريشتيا خبري سپيني
 همېشه وم د خوښيو په چرتونو
 چي درنه يمه پر ښار او پر ملکونو
 لويه ښځه سرو جامو کي يم روانه
 اوس پوهېږم په ريشتيا چي وم نادانه

Dorothy Parker

The Red Dress

I always saw, I always said

If I were grown and free

I'd have a gown of reddest red

As fine as you could see.

To wear out walking sleek and slow

Upon a summer day

And there'd be one to see me so

And flip the world away.

And he would be a gallant one

With stars behind his eyes

And hair like metal in the sun

And lips too warm for lies

I always saw us, gay and good

High honored in the town

Now I am grown to womanhood

I have the silly gown.

برهما

Ralph Walde Emerson

که څوک ځانته قاتل وايي، وي روان په سرو لاسونو
 که څوک ځان وژلی بولي لژند پروت پر ميدانونو
 دوی ته نه دي ورمعلومي د قدرت باريکي لاري
 چي زه ځم باندي راځمه پی کوم یې په گامونو
 که څه ليري يا هېر سوي ماته دواړه رانيژدې دي
 که سایه که د لمر وړانگي ما ته یو دي په رنگونو
 تري تم چي څه خدايان دي ماته ټول راڅرگندېږي
 توپیر نسته زما په مخ کي د شرمونو شهرتونو
 هغوی ظلم پر ځان کړی چي له ما دي بېخبره
 څوک چي الوزي اسمان ته طاقت زما د وزرونو
 زه هم شک یم هم شکمن یم ماته دواړه سئ ویلای
 زه آهنگ یم د سندرو د برهمن د آوازونو
 طاقتونه راپسې دي په مکان پسي مي سټري
 لاري ورکي دي له ټولو د اوو لوی اسمانونو
 مگر تا چي ځان تسلیم کړ د دنیا د میني غېږ ته
 ما پیدا کې بیرته تېنټې زما له سترو مقامونو

Ralph Waldo Emerson (1803 1882)

Brahma

IF the red slayer thinks he slays,
Or if the slain think he is slain
They know not well the subtle ways
I keep, and pass, and turn again.

Far or forgot to me is near
Shadow and sunlight are the same
The vanished gods to me appear;
And one to me are shame and fame.

They reckon ill who leave me out;
When me they fly, I am the wings
I am the doubter and the doubt,
And I the hymn the Brahma sings.

The strong gods pine for my abode
And pine in vain the sacred Seven;
But thou, meek lover of the good!
Fine me and turn thy back on heaven.

باران په شپه کي

Helen Hoyt

ته يې اورې د باران څاڅکي توپېري؟
په څه زور پر مخ د مځکي را اورېري؟
هم څڅېري پر بامونو هم کړکيو
پر غوږو يې آواز څومره ښه لگېري
څه بېغمه څه ارام ورته پراته يو
په لمن کي د تيارې جهان ډوبېري
زموږ له خوني بهر ټول جهان تياره دی
د آسمان تر لمن څاڅکي راڅڅېري
د دې ستر باران په مځکي دواړه هيڅ يو
پر دې مځکه زموږ وجود نه معلومېري
يو ځل پاڅه دا زما ښځه په غوږو اورې؟
زما اواز دي تر غوږونو در رسېري؟
يوه شپه به لکه نن باد او باران وي
په همدې کور کي چي اوس پکښي پراته يو
نه به اوږو نه به وينو نه پوهېږو
هېر مي نه سي زه او ته به دواړه مړه يو

Helen Hoyt

Rain at Night

Are you awake? Do you hear the rain?
How rushingly it strikes upon the ground
And on the roof, and the wet window-panel
Sometimes I think it is a comfortable sound,
Making us feel how safe and snug we are:
Closing us off in this dark, away from the dark outside.
The rest of the world seems dim tonight, mysterious and far.
Oh, there is no world left Only darkness, darkness stretching wide
And full of the blind rain's immeasurable fall!

How nothing must we seem unto this ancient thing!
How nothing unto the earth and we so small!
Oh, wake, wake! do you not feel my hands cling?
One day it will be raining as it rains tonight; the same wind blow
Raining and blowing on this house wherein we lie, but you and I
We shall not hear, we shall not ever know.
O love, I had forgot that we must die.

ملت په جنگ کي

Mary Elizabeth

پر وطن مو جنگ راغلی څه د غم ورځي او شپې دي
 جنگ د سولي په خاطر دی موږ منلي حادثې دي
 زړونه غورځي په سینو کي د هغو پر سر بهر پرو
 چي زړه ور تللي له کوره غوره کړي یې جبهې دي
 نا کراري شپې په مخ کي هیڅ باور په سبا نسته
 تشي هيلي د ښېگڼو زړه پوره د هیچا نسته
 د هر چا په زړه کي غم دی د زلمیو د سرونو
 وار په وار رانیژدې کېږي شپې د سترو خطرونو
 ځی لاسونه سره ورکړو ځی دعا وکړو زلمو ته
 چي مو روغ رمټ ستانه سي ځوان عسکر خپلو کورو ته
 درناوی د هغو وکړو چي په جنگ کي شهید کېږي
 چي تر خاوري قربانېږي چي یې ويني پرې تویېږي
 زموږ یقین دی بريالي به راستنېږي له جنگونو
 ختموو به دا ناخوالي د ظلمونو کړاوونو
 زموږ یقین دی ډېري ژر به دا تیارې ورځي رڼا سي
 پر وطن به زېری زېری د بري د ورځو راسي
 زه امید لرم چي ژر به هغه ورځي رارسېږي
 چي زړه ور عسکر به بیرته خپل وطن ته راستنېږي

زه دعا کوم چي ژر به بيرته ټينگ کي سنگرونه
بندرونه به نخېري چراغان به وي کورونه
زمونږ عسکر به له خوښيه په جامو کي نه ځايېري
او په نوم د امريکا به له غرور سره تېرېري
زمونږ وطن دی پوروړی د دې خپلو تورياليو
د عسکرو په لباس کي د زړه ورو جنگياليو
شپه او ورځ چي موږ آرام يو دوی له مرگ سره لوبېري
د اولس د ژوند دپاره تر خپل ژوند او سر تېرېري
زما د زړه يوه ارزو ده چي سالم راسی عسکرو
له څپو د دريابونو تر خپل کور پوري زړه ورو
خدایه دا خواست مي قبول کړې چي د غم شپې مي سبا سي
چي بيا ټوله سره کنښنو جنگيالي مو بيرته راسي

Mary Elizabeth

A Nation at War

The war is here and what a sad day it is

To have come to this to achieve peace

The worries escalates, we all live in fear

For those on the frontline, proud and brave.

Troubled times with no assurances

Hopping for better outcome with no guarantees

The risk is high, lives are at stake

Imminent danger looming ahead

Lets join hands and say a prayer

To bring our soldier back in one piece

Lets bow out heads in defeaning silence

Out of respect for possible casualties.

There is not doubt we will prevail

Put an end to this ghastly ordeal

There is no question it will soon end

The threat to the American, night and day

I can only hope this be quick and short

Have our soldier back in the safest port

I pray they drop the anchor, sign for a safe return

And savor the joy and pride of being an American.

For our country does not function as a whole

Without the backbone of those men in uniform

Day in and day out, they take a big chance

Just to protect the lives of us civilians

From my heart to yours a silent plea

Please come home safe from across the sea

May our prayers protect you in this time of sorrow

So together we can face, a brighter tomorrow.

هغه لار چي چا نه وه اخيستي

Robert Frost

يوه ځنگله کي دوې کړې لاري بېلېږي سره
زه يو سړی يم دواړي لاري اخيستلای نه سم
له ډېره وخته ورته گورم دواړي لاري وينم
کومه يوه به وي بهتره څه ويلای نه سم
دا يوه لاره کړه تللې ده په شنو ونو کي
د لويو ونو تر سايو لاندي وړو ونو کي
ما هغه بله لاره ښه وبلل وامي خيستل
ما ويل گوندي زه پر سمه لاره تللی يم
اوس یر دې شنه لاره گامونه ايښودل په کار دي
زه په ځنگله کي پر دوو لارو درېدلی يم
پر دواړو لارو باندي زما په شاني خلک تللي
زه مي قسمت نن انتخاب ته راوستلی يم
سهار وختي دی دواړي لاري تشي توري پرته
پر يوه لار باندي اثر د قدم نه ښکارېږي
هغه لومړی لاره مي بل سفر ته وساتله
خو پوهېدم چي دلته دوه سفره نه ځايېږي
زړه مي ويل چي تر دې دوو لارو به بيا رانه سې
تر دې ځنگله پوري سفر ته به تنها رانه سې

زه به افسوس كوم چي ولي مي دا لار ونيول
پېړۍ به تېري وي اوښتي به وي ډېر کلونه
يوه ځنگله کي وې دوې لاري ما يوه واخيسته
هغه چي نه و باندي ايښي خلکو ډېر گامونه
اوس چي راځي نو مي له خپله انتخابه راځي
د خپل قسمت پر فيصله باندي مي ايښي پلونه

Robert Frost

The Road Not Taken

TWO roads diverged in a yellow wood,
And sorry I could not travel both
And be one traveler long I stood
And looked down one as far as I could
To where it bent in the undergrowth,
Then took the other, as just as fair
And having perhaps the better claim,
Because it was grassy and wanted wear;
Though as for that the passing there
Had worn them really about the same
And both that morning equally lay
In leaves no step had trodden black.
Oh, I kept the first for another day!

Yet knowing how way leads on to way

I doubted if I should ever come back.

I shall be telling this with a sigh

Somewhere ages hence,

Two roads diverged in a wood, and I ,

I took the one less traveled by,

And that has made all the difference.

راز

Ralph Hodgson

راغی تر لاس یې نیولی بوتلم
وني ته ولاړو د سرو گلابو
په پټه خوله یې یو گلاب را کړ
په رنگ رنگین و د سرو شرابو
زه ټینگه نه سوم چي خامخا دي
راته څرگند کړي د زړه رازونه
دومره کافي وه د گل په بوی کي
لکه پراته وي ټول جنتونه
دومره مي بس وه چي دی مي ولید
او زما په برخه سول دیدنونه

Ralph Hodgson

The Mystery

He came and took me by the hand

Up to a red rose tree

He kept his meaning to Himself

But gave a rose to me.

I did not pray Him to lay bare

The mystery to me;
Enough the rose was Heaven to smell,
And His own face to see.

ته هم ليري هم نيژدې يې

Christopher Pears Cranch

ته يې ليري موږ دي دلته نيژدې غواړو
ته نيژدې يې موږ تر کومه ځايه ولاړو
زموږ سجدې دي بې پروا خو ته دانا يې
تا ته نسته ضرورت رحيم پاچا يې
ته د هر انسان په روح کي يې ځلېږي
بشر ستا بهتر مخلوق دی ته پوهېږي
په هر نېک عمل کي پټه ده ستا مينه
له هر بد څخه مو ستا مينه ساتينه
ته د ټوله عالم روح يې ته محور يې
په ژوندون کي مو د هر عمل رهبر يې
هر نفس له تا، د هري خوښۍ نور يې
له خپګانه مو ساتې ته مو سرور يې
ته حاضر په دوه جهانان هر زمان يې
زموږ تر علم پوهي لوړ په هر جهان يې
نه پر تا به مو باور کم سي نه مينه
نه له تا څخه بېلېږي ژوندۍ وينه
نه خلقت نه الهامونه دي ختمېږي
په مخلوق دي اراده نه سترې کېږي

ته صانع يې او هم د لمر هم کایناتو
د انسان او د ښکلا او کراماتو
ستا قدرت دی چي له هر شي څرگندېږي
ستا هنر دی چي په هر څه کي ځلېږي
ستا قانون دي مخلوقات سره تړلي
بهترین له بهترین سره پېيلي
خپل دي بولي د بشر ټول نژادونه
په هيڅ ژبه کي ځای نه سول ستا نومونه
دا گونگی شونډي تا نه سي يادولای
تا يوازي خاموشي سي ښه ستايلای

Christopher Pearse Cranch (1813  1892)

So far, so near
THOU, so far, we grope to grasp thee
Thou so near we cannot clasp thee
Thou, so wise, our prayers grow heedless
thou, so loving they are needless!
In each human soul thou shinest,
Human best is thy divinest.
In each deed of love thou warmest.
Evil into good transformest,
Soul of all, and moving centre

Of each moment ♦s life we enter.
Breath of breathing ♦ light of gladness
Infinite antidote of sadness
All-preserving ether flowing
Though the worlds yet past our knowing.
Never past our trust and loving
Nor from thine our life removing.
Still creating still inspiring,
Never of the creatures tiring;
Artist of the solar spaces;
And thy humble human faces;
Mighty glooms and splendours voicing;
In thy plastic work rejoicing;
Through benignant law connecting
Best with best ♦ and all perfecting,
Though all human races claim thee
Though and language fail to name thee
Mortal lips be dumb before thee,
Silence only may order thee!

William Butler Yeats

کله چي ته به زړه يې

چي ته زړه يې سر دي سپين سترگي له خوبه ډکي
 سر ښوروي د اور له څنگه دا کتاب در واخله
 آرام يې لوله پکښي خپل د ناز کاته وگوره
 د زلميتوب د مستانه خوبونو باب درواخله
 پکښي پيدا کي خپلي سرې ښکلي خماري سترگي
 له غمزو ډکي خوبولي ناغه داري سترگي
 څومره زلمو دي له خوښيو سره مينه کول
 چا په دروغو چا دي مينه په ريشتيا پالنه
 يوه سړي دي مقدس روح ته سجده لگول
 ستا له ښايسته سره يې مينه له پخوا پالنه
 ستا له غمونو اندېښنو سره يې مينه کول
 مينه يې ستا د ښکليو ورځو نيمه خوا پالنه
 هغه سړی ستا د روښاني کړکی خوا ته راغی
 او په غمگين آواز يې داسي زمزمه کوله
 څرنگه مينه په چټکو گامو وتښتېده
 ستا يې د غرونو تر شا څنگه ننداره کوله
 مخ يې آسمان کي پاس د ستورو په ټولۍ کي پټ کړ
 ځان يې د تورو سړو ورځو په ځولۍ کي پټ کړ

William Butler Yeats. b. 1865

When you are Old

WHEN you are old and gray and full of sleep

And nodding by the fire take down this book

And slowly read, and dream of the soft look

Your eyes had once, and of their shadows deep

How many loved your moments of glad grace

And loved your beauty with love false or true,

But one man loved the pilgrim soul in you

And loved the sorrows of your changing face.

And bending down beside the glowing bars,

Murmur, a little sadly, how love fled

And paced upon the mountains overhead,

And hid his face amid a crowd of stars.

زور مين له ميني تبستي

Thomas Lord Vaux

چي خواړه د زلميتوب وه اوس ترخه راته ښکارېږي
اوس نفرت ورنه لرمه نور مي مينه نه پارېږي
اوس د عمر تقاضا ده هېروم زاړه خيالونه
تر ورځ تېري اوبه ولاړې بيا په بيرته نه ستنېږي
په رڼو سترگو يې گورم چي هېرېږي هوسونه
يو په يو دا دی روان دي رانه تبستي مي خيالونه
د زمان جولا ته گوره دا په څه بېړه لگيا دی
ورته گورم چي مي اويي په تور سر کي سپين تارونه
شېرين عمر دی چي تبستي په تلوار اخلي گامونه
بندوي مي په لکړه ژوندی غاړه ښارگونه
په تلوار په منډه منډه هوسونه داسي تبستي
لکه زما د ژوند په لار کي چي يې نه وه ايښي پلونه
نه خوښي مي زړه کي پاته نه رگونه مي مستېږي
نه د تېر په شان نڅېرم نه مي هيلي راپارېږي
نه قلم راسره يار دی نه لاسونو کي مي زور سته
زلمی ورځي دي الوتي تېري شپې دي نه ستنېږي
جواز نه راکوي عقل راته چاري د زلميو
ځواني داسي ليري ښکاري لکه نکل د پېړيو

هره ورځ مي عقل وايي چي زلمي کلونه تېر دي
 لاس دي پرېمينځه تر مرگه له نانځکو له بازو
 هم په ورځو هم په مخ کي راته گونجي څرگندېږي
 هره ورځ په آئينه کي بوډۍ نښي راښکارېږي
 راته وايي زاړه عمر د ځوانۍ کړې لاري بندي
 هوس مه کوه د تېرو ځواني بېرته نه غبرگېږي
 د مرگي قاصد مي وينم چي مي خوا ته را روان دی
 پسرلی مي رږېدلی اوړی تېر وخت د خزان دی
 د رنځورو شپو بستر کي هم توخېږم هم لږزېږم
 راته وايي وخت آخر دی سفر ختم د کاروان دی
 يو کلنگ او يوم راواخله نور به وزې د دې ښاره
 د کفن په نوم که جوړه وروستۍ جامه تياره
 يو د خټو کورگی جوړ که چي تر تله پکښي اوسې
 چي همېش ورته راگرځي د هغه مېلمه دپاره
 د قسمت کاتب مي وايي ځان تيار که وخت تېرېږي
 ژر له کاره پيوند پرې که کاروانونه روانېږي
 د کفن مي ترې غوتي وړه ډله د دوستانو
 دا هغه آشنا لباس دی پرې خندل چي به ځوانانو
 چي په قبر کي مي کښېږدي چي لحد ته سم دننه
 لکه نه وم زېږېدلی هېر به سمه د يارانو
 له نامه چي به يې مست وم نن هغه ځواني پرېږدمه

نور به جام د هوسونو شاه زلمو ته ورکومه
زما نوبت د ځوانۍ تېر دی زما پيال د مستۍ تشه
د بوډۍ عمر ځولۍ ته زلمیتوب تسلیمومه
له وېښتو خالي کوتۍ مي نښانه د وروستۍ شپو ده
په ځوانۍ چي مي کښت کړی په پیرۍ يې ټولومه
ښکلا لاس رانه اخیستی وخت مي بیايي لاس ترلی
د هغې نړۍ پر لوري چي اول ورنه راغلی
خال لاس چي وم راغلی خالي لاس به روانېږم
چي له خاورو وم جوړ سوی په هغو خاورو گډېږم

Thomas Lord Vaux (1509  1556)

The Aged Lover Renounceth Love

I loathe that I did love,

In youth that I thought sweet;

As time requires for my behove

Me thinks they are not meet.

My lusts they do me leave,

My fancies all be fled

And tract of time begins to weave

Gray hairs upon my head.

For age, with stealing steps,
Hath clawed me with his crutch
And lusty life away she leaps
As there had been none such.

My muse doth not delight
Me as she did before
My hand and pen are not in plight
As they have been of yore.

For reason me denies
This youthly idle rhyme,
And day by day to me she cries
Leave off these toys in time.

The wrinkles in my brow
The furrows in my face,
Say limping age will hedge him now,
Where youth must give him place.

The harbinger of death,

To me I see him ride;
The cough, the cold, the gasping breath,
Doth bid me to provide

A pickaxe and a spade,
And eke a shrouding sheet,
A house of clay for to be made
For such a guest most meet.

Me thinks I hear the clerk
That knolls the careful knell,
And bids me leave my woeful work
Ere nature me compel.

My keepers knit the knot
That youth did laugh t scorn,
Of me that clean shall be forgot
As I had not been born.

Thus must I youth give up
Whose badge I long did wear

To them I yield the wanton cup

That better may it bear.

Lo, here the bared skull

By whose bald sign I know

That stooping age away shall pull

Which youthful years did sow.

For beauty, with her band

These crooked cares hath wrought

And shipped me into the land

From whence I first was brought.

And ye that bide behind

Have ye none other trust

As ye clay were cast by kind,

So shall ye waste to dust.

جادوگره

Mary Elizabeth Coleridge

ما په واورو کي وهلي ډېر اوږده اوږده مزلونه
 نه په قد يم دونه جگه نه غښتلي مي هډونه
 په بدن جامې لنډې دي سره موشلي مي غاښونه
 لار اوږده ده منزل گران دی باندي خورمه تيندکونه
 پر دې مخکې پر دې لارو يم بېحده گرځېدلې
 نابنده سر منزل دی دلته هيڅ نه يم راغلې
 دا ور پرانيږي ما پرېږدي چي کوټې ته سم دننه
 له سړو مي زړگي رېږدي روح مي وزي له بدنه
 باد الوتي دی په ځان مي لکه ستن داسي لگېږي
 واوره الوزي سېلې ده د بدن توان مي ختمېږي
 آواز نسته په مړۍ کي لکه تېږي وچ لاسونه
 چي د مرگ په ځان کي زور و راته رايې کړل سوکونه
 زه لا اوس وره نجلکۍ يم زما کمزوري دي هډونه
 د وړو سپينو پايو کنگل سوي دي نوکونه
 ور را پرانيږي ما پرېږدي چي کوټې ته سم دننه
 له سړو مي زړگي رېږدي روح مي وزي له بدنه
 ښځينه ښځه مي تر غوږ سو لکه زېږي د ژوندون و
 ښځه د زړه له کومي راغي لکه نور د سباوون و

هغه راغله را نيژدې سوه لکه نور وي په لمبه کي
د لمبې په څېر سوه ورکه د سکروټو په کاسه کي
نه مي وليده په سترگو نه يې بيا سوه لمبه پورته
که مي هر څه تلابن وکړ چي يې راولمه کور ته
ور مي پرانيستی چي راسي تر کوټې پوري دننه
له سړو به يې زړه رېږدي روح يې وزي له بدنه

Mary Elizabeth Coleridge (1861  1907)

The Witch

I HAVE walked a great while over the snow

And I am not all nor strong.

My clothes are wet and my teeth are set,

And the way was hard and long.

I have wandered over the fruitful earth,

But I never came here before.

Oh, life me over the threshold, and let me in at the door!

The cutting wind is a cruel foe.

I dare not stand in the blast.

My hands are stone and my voice a groan,

And the worst of death is past

I am but a little maiden still,

My little white feet are sore.

Oh, lift me over the threshold, and let me in at the door!

Her voice was the voice that women have,

Who plead for their heart's desire.

She came and she came and the quivering flame

Sunk and died in the fire

It never was lit again on my hearth

Since I hurried across the floor,

To lift her over the threshold, and let her in at the door.

ښايستو چي غم ونه کي

Anna Hempstead Branch

گورئ ښکليو چي خواشيني زړونه نه کي

يوه شپه چي مو ښکلا درنه بېلېږي

د خوښيو يو سسته تنسته ده

لکه واوره د سپرلي داسي ويلېږي

نورو سترگو، نورو مخکو، شنو ډنډو کي

نوي نوي ښکلا گاني راټوکېږي

د اوبو په شاني ستاسي پر لاسونو

ښکلا توي سوه اوس له گوتو مو کوچېږي

د يوې بليلي ځاي به بله نيسي

يو بلبل عمرونه نه سي چغېدلای

گورئ شپې چي په سرو اوښکو سپيني نه کړي

ښکلا هم تر مرگه نه سي پاتېدلای

چي هر څو زگېروي کوچنی وي دا بې اوري

د شپې غوږ يې له فرياد سره سور کړي

يو ځل صبر د سهار رڼا ته وکي

گوندي کوچ د ښکلا نه وي لا پيل سوی

مگر ښکلي خوږې شونډي سره مخونه

د برېښنا په شان يوه شېبه ځلېږي

ښکلا کوچ کوي رخصت راڅخه اخلي
 موږ زړه غم ته پرېږدي دا به ورکېږي
 د دې غم گوزار يوازي ستاسي نه دی
 نه لومړی ځل ستاسي کور ته دی راغلی
 د ښايست ملکې څومره ژرېږدلي
 چي له کوره يې دا ښکلی مېلمه تللی
 چا چي ژر ژر پورول او خرڅول کړل
 دا نړۍ او دا ژوندون به د هغو وي
 حسابونه يې له موږ څخه جلا دي
 چي شېبې يې پر ژوندون باندي پېرزوي وي
 موږ په خوښ يو چي يادونه تصويرونه
 مو په سترگو د دوستانو کي اوسېږي
 که مو ستوري د آسمان پر لمن پټ سي
 زموږ يقين دی په تيارو کي نه ډوبېږي
 راسی وځاندي د شنو ويالو په ژبه
 په نصيب چي ابدي داسي ځواني ده
 هسي پاته سو په زړه د زمانې کي
 د سپرلي چي د گلونو تازگي ده
 گورئ ښکليو چي خواشيني زړونه نه کئ
 يوه شپه که د ځلې په شان سپر ده
 درته يادي کئ روښاني ښکلي ورځي

په سينو کي چي يې پاته خاطره ده

Anna Hempstead Branch

Grieve Not, Ladies

OH, grieve not, ladies if at night

Ye wake to feel your beauty going

It was a web of frail delight,

Inconstant an April snowing.

In other eyes in other lands,

In deep fair pools new beauty lingers,

But like spent hear water in your hand

It runs from your reluctant finger

Ye shall not keep the singing lark

That owes to earlier skies its duty.

Weep not to hear along the dark

The sound of your departing beauty.

The find and anguished ear of night

Is tuned to hear the smallest sorrow.

Oh, wait until the morning light!

It may not seem so gone to-morrow!

But honey-pale and rosy-red!

Brief lights that made a little shining!

Beautiful looks about us shed ❖

They leave us to the old repining.

Think not the watchful dim despair

Has come to you the first sweet-hearted!

For oh, the gold in Helen❖s hair!

And how she cried when that departed!

Perhaps that one that took the most

The swiftest borrower, wildest spender,

May count, as we would not, the cost

And grow more true to us and tender.

Happy are we if in his eyes

We see no shadow of forgetting

Nay ❖ if our star sinks in those skies

We shall not wholly see its setting.

Then let us laugh as do the brooks
That such immortal youth is ours
If memory keeps for them our looks
As fresh as are the spring-time flowers.

Oh, grieve not, ladies, if at night
Ye wake, to feel the cold December!
Rather recall the early light
And in your loved one's arms, remember.

معبد

Lee Wilson Dodd

ورونډو کيسه کومه

زه له زړه ډک يوه معبد ته ور دننه سومه

هغه معبد چي هلته خدای اوسېږي

اوه نقابه يې پر مخ څرېږي

او په معبد کي خاموشي چوپه چوپيا خپره وه

زه په مستۍ زه په خوښيو کي ورک

سرې کړاوې مي په پښو کړي وې ور ننوتم

ما د معبد پر ډبرين فرش قدمونه وهل

د کړاوو په آواز

ما خاموشي ماتول

ما مي له زړه څخه وهمونه شړل

ما يوه مسته ياغي چيغه هلته پورته کړله

ما په گوښه معبد کي

د خاموشۍ کفن اغوستی کونج کي

د اوو سترو نقابونو مخ ته

د زلميتوب او لېونتوب له مستۍ

د ځواني ميني او د ميني له بېباکه زړگي

درې لېونۍ سندرې وويلې

لومړۍ سندهر کي مي
د بې عفتي د ناپاکي ښځي سترگي راوړې
او په دوهمه کي مي
د بې عفتي ښځي شونډي مچ کړې
دریم آهنگ مي پازېبونو ته د ډمي ورکړ
او سپک نظر مي د خدای کور ته وکړ
د اوو سترو نقابونو مخ ته ودرېدم
په ډېر غرور په ځوانۍ ونازېدم
او منتظر د خدای آواز ته سولم
ما ويل راوړه د مرگي توره دي
مگر هيڅ ښځه اوو نقابو ته ټکان ور نه کړ
هلته تر ډېره په معبد کي منتظر ومه چي
پر زنگنو مي لږزه پرېوتله
په هر هډوکي مي د بېرې بلا کښېوتله
او ژر مي ليري کړلې سرې کړاوې
سم پر څلورو سومه
او په څخېدو مي د معبد پر لوري هڅه وکړه
وروڼو کيسه کومه
اوس لکه ټول چي يم ايبلېج وهلی
اوس لکه ټول چي يم درد نيولی
لکه د زهرو مي ډک جام چښلی

په کړوپه ملا مي انتظار ايستلی
هر مصيبت ته مي دی ځان سپارلی
ځکه چي خدای راته هيڅ ونه ويل
اوس راته ځان څومره کوچنی ښکارېږي
راته پر مخکه ځان چينجی ښکارېږي
يو تر پښو لاندي غوندي شی ښکارېږي
ځان بې اسرې راته مریی ښکارېږي
لکه د رېگ وړه دانه داسي می ځان وينمه
ځان مي يوه دانه په غېږ کي د بيابان وينمه
اوس مي نه خوند له لېونتوبه اخلم
نه مي مزه له زلميتوبه اخلم
او نه مي نور له ناکراره زړگي مينه پاڅي
نه د ناپاکي ښځي سترگي ستايم
نه يې سرو شونډو ته سندري وایم
او نه د ډمي تر پاڼی پوري خيالونه بيايم

Lee Wilson Dodd

The Temple

HEAR me, brother

Boldly I stepped into the Temple,
Into the Temple where the God dwells

Veiled with Seven Veils

Into the Temple of Unbroken Silence
And my joyous feet shod with crimson sandals
Rang out on the tessellated pavement
Rang out fearlessly
Like a challenge and a cry!
And there ♠ in that shrouded solitude,
There ♠ because the Seven Veils
There ♠ because of youth and youth's madness
Because of love and love's unresting heart
There did I sing three songs!
And my first song praised the eye of a wanton;
And my second song praised the lips of a wanton;
And my third song praised the feet of a dancing girl!

Thus did I desecrate the Temple,
Thus did I stand before the Seven Veils
Proudly!
Thus did I wait upon the God's Voice ♠
Proudly!
And the sudden shaft of death ♠

But Voice stirred the Seven Veils,

Though I stood long ❖

And my knee shook,

My bones were afraid ❖

Swiftly I loosed the crimson sandals

And, tearing them from off my feet,

Crept shuddering forth!

Hear me, brother!

Now am I as one stricken with palsy,

Now am I sick with the close ache of terror,

Now am I as one who having tasted poison,

Cowers, waiting for the pang!

For the God spake not ❖

And the sense of my littleness is upon me:

And I am a worn in my own sight,

Trodden and helpless

A casual grain of sand
Indistinguishable amid a million grains:
And I take no pleasure now in youth
Nor in youth's madness
In love
Nor in love's unresting heart,
And I praised no longer the eye of a wanton
Nor the lips of a wanton,
Nor the light feet of a dancing girl.

دښمن ته

Maxwell Bodenheim

تر تا ډېر مي گيله من يم له دوستانو

کشکي دوی مي دوستان نه وای دښمنان وای

دوی په مخ کي د هيندارو راته سپر سول

کنه ما به پېژندلی دا خپل ځان وای

پر هيندارو يې کړل رسم تصويرونه

د صفاتو کراماتو عادتونو

داسي ذات د فرشتو يې راته وښود

چي يې تېری وم کلونه په عمرونو

ته چي راغلې زما دښمنه درسره وه

په لاسونو کي تېره تېره تېغونه

د هيندارو دي توږل په قهر قهر

په دروغو ايستل سوي ټول رسمونه

بيا له ځانه سوم بېزاره له تا نه سوم

له هيندارو پاکول چي دي رنگونه

ما هغه کمال څرگند په تا کي وليد

چي يې تا تباه کوله تصويرونه

Maxwell Bodenheim

To an Enemy

I DEPISE my friends more than you.

I would have known myself, but they stood before the mirrors

And painted on them images of the virtues I craved.

You came with sharpest chisel, scraping away the false paint.

Then I knew and detested myself, but not you

For glimpses of you in the glasses you uncovered

Showed me the virtues whose images you destroyed.

له نړۍ سره خدای په امانی

Bin Jonson

دروغجنې نړۍ شپه دي په خیر ! ولاړم
زما پر عمر دي تیارې دي راوستلي
نور دي نوم د زړه له کوره څخه باسم
ستا په غېږ کي مي شپې پای ته رسېدلي
عمر تېر سو په وهمونو خطرونو
ما مي څرک د امید هیڅ نه دی لیدلی
زه پوهېږم چي په زړه کي دي نفرت دی
ښه گړی دي پر ما نه دی لورېدلی
لکه خوب داسي دي یووړل زما له لاسه
زما خواږه د ماشومتوب ساده کلونه
چي پلمې نوري د خلکو پاته نه سوې
راته بل دي د حسد کړله اورونه
هغه خاوره کي دي زما ریښې کړې ښخي
چي ټاټوبی و د پستو جاهلانو
ټول غرور و جهالت او حسادت و
هنر نه و د مکتب د ناپوهانو
په دې ښار کي بل د هیڅ شي قدر نسته
آوازې دي ترازو د کمالونو
آزادی له انسانانو څخه اخلي

دښمنۍ دي له ښکۍ سره د زړونو
 مگر دلته زموږ نصيب داسي راغلی
 او په حکم د ازل داسي روان يو
 هغه کبړي چي قسمت فيصله کړي
 موږ پيدا د تقدیرونو غلامان يو
 که زه ځان بولم جلا له نورو خلکو
 په ښکاره يم پر غلطه لاره تللی
 که تغیر مي فيصله د ازل غواړم
 معجزې ته يم په تمه کښېنستلی
 زه پوهېږم چي خالق رانصيب کړي
 دا زوروالی، بدمرغي او دا غمونه
 دا په تریو تندي منم ورسره ځمه
 په دروغو مي کرار نه کې دردونه
 نه آرام په گدایي درڅخه غواړم
 نه دي گرځم په کوڅو کي سرگردانه
 د زړه زور مي لکه دی هسي ساتمہ
 پر خپل کور باندي يې غواړمه آسمانه

Bin Jonson (1573 ❖ 1637)

A Farewell to the World

FALSE world, good night! since thou hast brought

That hour upon my morn of age

Henceforth I quit thee from my thought,

My part is ended in thy stage.

yes, threaten, do. Alas ! I fear

as little as I hope from thee:

I know thou canst not show nor bear

More hatred than thou hast to me.

My tender first and simple years

Thou didst abuse and then betray

Since stirr'd up jealousies and fears

When all the cause were away.

Then in a soil hast planted me

Where breathe the basest of thy fools

Where envious arts professed be

And pride and ignorance the schools.

Where nothing is examined weigh'd

But as 'tis rumour'd, so believed;

Where every freedom is betray'd,

And every goodness tax'd or griev'd.

But what we re born for, we must bear

Our frail condition it is such

That what to all may happen here

If t chance to me, I must not grutch.

Else I my state should much mistake

To harbour a divided thought

From all my kind  that for my sake,

There should a miracle be wrought.

No, I do know that I was born

To age, misfortune sickness grief;

But I will bear these with that scorn

As shall not need thy false relief.

Nor for my peace will I go far

As wanderers do, that still do roam;

But make my strengths such as they are

Here in my bosom and at home.

له نومه سترې

Arthur Davidson Fick

څوك مي تريخ څوك مي هوشيار بولي يارانو

زه له دواړو نومو سترې يم دوستانو

غواړم ولوېږي دا زغره نقابونه

سولولي زما د عمر يې كلونه

هلته ځم چي جزيرې پكښي بيدېږي

سهارونه له دريا به پورته كېږي

دا ترخه هوشيارې ټوله پكښي كښېږدم

د يوې سندري عقل ته يې پرېږدم

يو جادو دى سور او تال كي د وليانو

په اټكل كي راتلاى نه سي د پوهانو

په نړۍ كي د حيرت چي څه قوت دى

د اسرار په وزرو يې حركت دى

په ښكاره له خاموشيه د عمرونو

د گونگيو پخوانو تېرو كلونو

يو سندري وينى له شوره ډك جهان كې

يوې وړانگي ډك له نوره ټول آسمان كې

بېهوده دي په دنيا كي چي پوهېږو

د همدغه بېهوده په نوم نازېږو

خه بهځايه ځان قوي راته ښکارېږي
دا طاقت او علم ټوله تباہ کېږي
چي يې نوم د هستۍ ايښی دی فاني دی
د يوې سندري سور دی چي باقي دی

Arthur Davison Fick

I am Weary of Being Bitter

I AM weary of being bitter and weary of being wise,
And the armor and the mask of these fall from me, after a long.
I would go where the island sleep, or where the sea-dawns rise,
And lose my bitter wisdom in the wisdom of a song.

There are magics in melodies, unknown of the sages,
The power of purest wonder on secret wings go by.
Doubtless out of the silence of dumb preceding ages
Song woke the chaos-world and light swept the sky.

All that we know is idle; idle is all we cherish
Idle the will that takes loads that proclaim it strong.
For the knowledge the strength the burden all shall perish;
One thing only endures, one thing only song.

هلتہ یو څوک و

Dorothy Parker

پر ښایسته مادیانه سپور یو ښکلی ځوان و
 ښکلې زغره یې په تن غره په ځان و
 راته رایې کړې ښکړی ښایسته د زرو
 ځلېدې پکښې دانې د جواهر و
 چي اغزی مي سي د سترگو د پیغلانو
 چي سرلوړې سم په ټول کي د سیالانو

☒☒☒

بل زلمی پر لاري مست نشه روان و
 ناخبره له دې مخکي له جهان و
 اورولې یې خوږې خوږې سندري
 اورولې یې له خولې څخه شکري
 راته رایې کړې یو سور گل د گلابو
 چي په رنگ کي یې مستي وه د شرابو
 زمزمه یې وه پر شونډو د نظمونو
 په هر نظم کې گېډۍ وې د پندونو
 ویل چا ته چي ورځي غونچې د گلو
 نه محتاج دی د ډوډۍ نه د سرو ملو

☒☒☒

يو پر ځان مين غوړ ژبي يو مغروره
پر يوه څنگ يې خنجر و پر بل توره
له غروره يې سيالي وه له اسمانه
زور بدرنگه يې خبره له جهانه
چي به ده گوټي د توري پر قبضه کړې
له غضبه به يې نجوني سره لمبه کړې

☒☒☒

پر نښايسته ماديانه سپور يو ښکلی ځوان و
مخ يې واپراوه پر بله خوا روان و
رانبکاره يې هغه ښکلی سور وښی کړ
سمندر ته يې گوزار هغه گړی کړ

☒☒☒

بل ځلمی و را روان په ورو گامونو
زړه له غمه ستونی ډک له فريادونو
ورسره هغه گلاب مگر خزان و
ژوند يې تللی و له پانو مرگ په ځان و

☒☒☒

يو پر ځان مين غوړ ژبي يو مغروره
پر يوه څنگ يې خنجر و پر بل توره
چي له ما څخه په تاخه سو روان سو
لکه باد مخ يې پر لوري د بيابان سو

پر ځنگو يې څرېدل تېره تېغونه

زما په زړه کي يې رابځ کړل ځنځرونه

Dorothy Parker

There Was One

There was one a-riding grand

On a tall brown mare

And a fine gold band

He brought me there.

A little, gold hand

He held to me

That would shine on a hand

For the world to see.

There was one a  walking swift

To a little new song

And a rose was the gift

He carried along.

First of all the posies

Dewy and red

They that have roses

Never need bread.

There was one with swagger

And a soft, slow tongue

And a bright cold dagger

Where his left hand swung.

Craven and guilt

Old and bad

And his stroking of the hilt

Set a girl mad.

There was one a-riding grand

As he rode from me

And he raised his golden hand

And he threw it in the sea.

There was one a-walking slow

To a sad long sigh

And his rose dropped low

And the flung it down to die.

There was one with the swagger

And a little sharp pride

And a bright cold dagger

Ever at his side.

At his side it stayed

When he ran to part.

What is this blade

Struck through my heart?

Richard Chenevix Trench

که کوم ځای وای

که مو چیري په فضا کي داسي بل مکام لیدلای
چي مو سر پکښي خوندي وای چي یو وخت ورتښتېدلای
چي پناه مو اخیستلای په هغه مکان کي زړونو
نه تر تا رارسېدلای نه تر تا پوري راتللای
موږ په څېر د عقابانو لکه ټول چي بنديوان وي
د خلقت په پنځرو کي وهل سر او وزرونه
لټول مو داسي مځکه چي پرې ښځي کو منگولي
په تلائښ مو کړلې سترې ټولي مځکي اسمانونه
گرځېدلو سرگردانه سترې سترې له سفره
موږ له مځکي تر اسمانه پی کوله جهانونه
خو چي پوه سولو چي ته یې هم په مځکه هم هوا کي
له وجود څخه دي ډک دي جنتونه دوږخونه
داسي ځای مو پیدا نه کړ چي له تا څخه پناه سو
ځکه بیرته تا ته راغلو در سپارلي مو ځانونه

Richard Chenevix Trench (1807  1886)

If there had anywhere

If there had anywhere appeared in space

Another place of refuge, where to flee

Our hearts had taken refuge in that place

And not with Thee.

For we against creation's bars beat

Like prisoned eagles, through great worlds had sought

Though but a foot of ground to plant our feet,

Where thou wert not.

And only when we found in earth and air

In heaven or hell, that such might nowhere be

That we could not flee from Thee anywhere,

We fled to Thee.

ژرنده

Edwin Arlington Robinson

د ژرندگري مېرمن ډېره انتظاره سوه
چای سړې سوې اور سو مړ په تناره کي
خدایه مه کړه چي څه بده پېښه نه وي
د هغه وروستۍ خبر يې وه په زړه کي
دا وروستۍ خبر يې وکړه او روان سو
ويل نور به دلته نه وي ژرنده گري
وروسته دونه سو معطل په دروازه کي
ته وا تېره کړۍ ورځ کړله وگري
له وسواس څخه يې زړه په درېدو سو
چي پر بخت به يې وي څه تيارې لوېدلي
ور څرگنده سوه له خپله توره بخته
هغه پېښ وه چي قسمت ورته ليکلي
پر آشنا ژرنده خپره توره تياره وه
د اوږو بوی د وختونو خاطره وه
ښکارېدل چي څه په ژرنده کي دننه
د ژرندگري د وروستۍ کيسې تعبير و
نور يې نه سواي د دې گام تعقيبولاى
هغه چا چي څرېدلى په لوی تير و
او که دې په زړه کي لږ وېره لره

چي به سيوري ورپسې سي په تياره کي

نو يوه له ډېرو لارو وه ورپاته

پتولې چي يې نښي په دې شپه کي

د تور ډنډ توري اوبه تر ستورو لاندي

لکه تور بخمل هوار وي ځلېدلې

که يو ځل به چا په زور څپه څپه کړې

وروسته بيرته په خپل شکل ښکارېدلې

Edwin Arlington Robinson (1869 ♠ 1935)

The Mill

The miller ♠s wife had waited long

The tea was cold, the fire was dead

And there might yet be nothing wrong

In how he went and what he said:

♠There are no millers anymore, ♠

Was all that she had heard him say;

And he had lingered at the door

So long that it seemed yesterday.

Sick with a feat that had no form

She knew that she was there at last

And in the mill there was a warm

And mealy fragrance of the past.
What else there was would only seem
To say again what he had meant;
And what was hanging from a beam
Would not have heeded where she went.

And if she thought if followed her
She may have reasonable in the dark
That one way of the few there were
Would hide her and would leave no mark;
Black water, smooth above the weir
Like starry velvet in the night
Though ruffled once, would soon appear
The same as ever to the sight.

د بشر چيغه

Alfred Lord Tennyson

ستا له نومه مقدس دي لويه خدايه
بې حسابې مذهبونه او فکرونه
بې سرحدې کاینات لوی اسمانونه
دا بې شمېره انساني شخصیتونه

ستا له نومه مقدس دي لويه خدايه

عظمت او پاكي ستا ده رهنمايه

زموږ احساس دی چي موږ نه يو موږ نهستي يو

ځکه هر څه ستا وجود هر څه په تا کي

زموږ احساس دی چي په خپل وجود پوهېږو

هغه هم ستا له وجوده راځي خوا کي

موږ پوهېږو چي پر هيڅ باندي حساب يو

مگر ته به مو موجود کې په دنيا کي

ستا له نومه مقدس دي لويه خدايه

عظمت او پاكي ستا ده رهنمايه

Alfred Lord Tennyson (1809 ❖ 1892)

The Human Cry

HALLOWED be thy name ❖ Halleluiah!

Infinite Ideality!

Immeasurable Reality!

Infinite Personality!

Hallowed be the name ❖ Halleluiah!

We feel we are nothing ❖ for all is thou and in Thee;

We feel we are something ❖ that also has come from Thee;

We know we are nothing ❖ but Thou wilt help us to be.

Hallowed bi Try name -- Halleluiah!

خلوت

Edward Dowden

ما په خپل زړه کي پيدا کړې لويه خدايه
لکه څوک په پټ زيارت کي تا پيدا کي
په تعظيم د هغه ږغ په انتظار سوم
په خوښي چي را په برخه وجود ستا کي
بهرېدم چي مي اغيار سينې ته راسي
په توبه او په زاری درته لگيا سوم
سر مي تا ته پر سجده کړ زما ربه
ستا کرم لره په ساندو په ژړا سوم
اوس تېر سوی هغه وخت هغه ساعت دی
زه خوشاله يم که څه هم چي زما نه يې
اوس په هيڅ زيارت کي ستا په تمه نه يم
پروا نه لرم که ما ته گويا نه يې
اوس مو ژوند ستا په وجود کي دی خالق
هر نسيم چي له اسمانه راځي ستا دی
له ختيځه تر لوېديځه يې پرواز دی
او بې نيازه لوی څښتن په تلابن زما دی

Edward Dowden (1843  1913)

A New Hymn for Solitude

I found Thee in my heart, O Lord

As in some secret shrine;

I knelt I waited for Thy word,

I joyed to name Thee mine.

I feared to give myself away

To that or this, beside

Thy altar on my face I lay

And in strong need I cried.

Those hours are past. Thou art not mine,

And therefore I rejoice,

I wait within no holy shrine

I faint not for the voice.

In Thee we live, and every wind

Of heaven is Thine, blown free

To west to east the God unshrined

Is still discovering me.

د ميني خداى

Edward Dowden

چي مي شنه له مېوو ډك آباد كلونه
ملا را كړوپه د لېندۍ په شان كېره كي
ستا سندرې د ستايلو مي پر ژبه
د خرمن پر موسم مسته ترانه كي
د موسكا او اوښكو جوړه رسۍ تاو سي
پېچاپېچ پر نرۍ ملا مي شنه تنه كي
هم څرگند هم ناڅرگند يې له نظره
هم تاريك او هم روښانه سمندر يې
سرچينه چي مو د ژوند او خوځېدو ده
چي لاهو مي پكښي روح سي ته خبر يې
چي مي ژاړي كوم نامه ته روح او وينه
هغه ژوند دى هغه نور دى هغه مينه

Edward Dowden (1843 ? 1913)

Love's Lord

When weight of all the garner'd years

Bows me, and praise must find relief

In harvest-song, and smiles and tears

Twist in the band that binds my sheaf.

Thou know Unknown, dark, radiant sea

In whom we live, in whom we move,

My spirit lose itself in Thee,

Crying a name --- life, light, or love.

راځه مچ کو سره بېل سو

Michael Drayton

بله نسته راځه مچ کو سره بېل سو
پر يوه لاره نور نه سو سره تللای
چي مي کړي ستا دپاره دي راضي يم
نور مي نه سمه ژوندون خاوري کولای
ښه دی ښه دی چي ته هم ناراضه نه يې
زه په سپين مخ چي آزاده يم بېلېرم
سره ور به کو لاسونه بيا به بېل سو
سره هېري به وعدې کو جلا کېرم
چي يو وخت سره ورځو داسي به ښيو
چي په ژوند کي مو هيڅ نه دي پېژندلي
هسي نه چي څوک را پوه سي چي مين و
يو د بل په ياد مو زړونه تپېدلي
اوس چي گران مي د مرگي پر بستر پروت دی
او وروستی نفس يې ستوني ته راغلی
د بدن واك يې پردی ژبه گونگی ده
عزراييل ورته حاضر گونډه وهلی
هسي سترگي پټوي له دې نړيه
ته وا نه و کله دلته هستېدلی

اوس چي ٽولي دنيا لاس ورنه اخیستی
اوس چي دوست او دشمن لاس ور نه پرېولی
خدایه ته به جوړوې پرې کړي غاړي
ستا قدرت او ستا حکمت ته مي سپارلی

Michael Drayton

Since there's no help, come let us kiss and part

Nay, I have done, you get no more of me.

And I am glad, yea glad with all my heart

That thus so cleanly I myself can free.

Shake hands forever, cancel all our vows,

And when we meet at any time again

Be it not seen in either of our brows

That we one jot of former love retain.

Now at the last gasp of love's latest breath

When his pulse failing, Passion speechless lies,

When faith is kneeling by his bed of death

And innocence is closing up his eyes

Now it thou wouldst, when all have given him over,

From death of life thou mightst him yet recover.

Walter Whiteman

او زما سالاره

او سالاره زما سالاره يو ځل کښېنه
خطرناکه سفر پای ته رسېدلی
زموږ بېړۍ له توپانونو سوه بهره
د هدف صدف مو لاس ته دی راغلی
ساحل وینم زنگولې په شرنګېدو سوې
خلک چيغې د خوشۍ وهي موږ ستایي
خلک گوري چي بېړۍ ورنیژدې کېږي
د مراني ترانې مو راته وایي
او سالاره زما سالاره زما زړه وره
چي په سر وینو لت پت یې غځېدلی
زما سالاره د بېړۍ په منځ کي پروت یې
تارو نار یې سوږ بدن دي وچ زېښلی
او سالاره سر دي يو ځل که راپورته
يو ځل واوره زنگولې دي چي شرنګېږي
ستا په ویاړ دي بیرغونه پورته سوي
موزیکونه ستا په نوم ږغول کېږي
ستا دپاره دا ساحل له خلکو ډک دی
ستا دپاره مېالونه دي راغلي
دا ستا نوم دی چي د خلکو پر خولو گرځي

ستا دپاره عالمونه راوتلي
او سالاره او سالاره زما پلاره
ستا تر سر لاندې مي لاس دى غځولى
دا بیده یم که په وینو سترگو گورم
چي ته مړ یې په میدان کي غځېدلى
زما سالار مي جواب نه وایي د چيغو
سپېرې شونډي یې خاموشي دي زېښلي
پلار مي پروت دی زما لاس نه سي حسولای
د وجود وینه یې وچه غړي تللي
بېړۍ واچاوه لنگر راغله سالمه
د خطر سفر یې پای ته رسېدلى
وېرونکي یې جگړې شاته پرې اېښي
پر دښمن باندي بری لاسته راغلى
افتخار کوه ساحله وياړه وياړه
زنگولو په لوړ آواز راته شرنگېړئ
هی افسوز چي زما سالار پر مخکې پروت دی
هغه مړ دی تاسي فتحي ته نخېړئ

Walt Whitman (1819 ♠ 1892)

O Captain! My Captain!

O Captain! my Captain! our fearful trip is done,

The ship has weather♠d every rack, the prize we sought is won,

The port is near the bells I hear, the people all exulting
While follow eyes the steady keel, the vessel grim and daring;

But O heart! heart! heart!

O the bleeding drops of red,

Where on the deck my Captain lies,

Fallen cold and dead.

O Captain! my Captain! rise up and hear the bells
Rise up ♠ for you the flag is flung ♠ for you the bugle trills,
For your bouquets and ribbon ♠ d wreaths ♠ for you the shores a-crowding,
For you the call, the swaying mass, their eager faces turning;
Here Captain! dear father!
This arm beneath your head!
It is some dream that on the deck!
You ♠ ve fallen cold and dead.

My Captain does not answer, his lips are pale and still,
My father does not feel my arm, he has no pulse nor will,
The ship is anchor ♠ d safe and sound, its voyage closed and done,
From fearful trip the victor ship comes in with object won;
Exult O shores, and ring O bells!

But I with mournful tread,
Walk the deck my Captain lies,
Fallen cold and dead.

که زه مړه سوم

Christina Rossetti

که زه مړه سوم تر جهان راباندي گرانه
زما د غم سندرې مه وايه جانانه
زما پر قبر باندي ونې چي شنې نه کې
راته جوړې د گل بوټي سيوري نه کې
د گلاب ونې رانه وړې هديرې ته
نه مي قبر د ونو و ساپې ته
پر پرده زما پر قبر شنه واښه راشنه سي
په شبنم او په باران باندي اوبه سي
که دي زړه وي ما په ياد کي سې ساتلای
او کنه ما له خيالونو سې ايستلای
زه ساپې د ونو نه سمه ليدلای
او نه څاڅکي د باران سم حسولای
زه پې نه اورم سندرې د بلبلو
د غمگينو مرغکيو نازولو
ښايي هېر کم يا په زړه مي وي يادونه
د ساکن او مرور غروب خيالونه

Christina Rossetti

When I am Dead

WHEN I am dead my dearest,

Sing no sad songs for me:

Plant thou no roses at my head

Nor shady cypress tree,

Be the green grass above me

With showers and dewdrops wet:

And if thou wilt, remember.

And if thou wilt, forget.

I shall not see the shadows,

I shall not feel the rain,

I shall not hear the nightingale

Sign on, as if in pain

And dreaming through the twilight

That doth not rise nor set

Haply I may remember,

And haply may forget.

مخ په پورته

Christina Rossetti

مخ پر غونډۍ لار تر پایه تللې
هو! تر وروستي منزله نه ختمېږي
زه به دا ټوله ورځ پر لاري يم
ورځ تر ماښامه په سفر تېرېږي
چي ورځ مي ټوله په سفر تېره سي
په پای کي ځای د اوسېدلو به وي
چي رڼا ختمه سي تياره خپره سي
يو ځای د شپې د تېرولو به سي
په شپه کي ځای پيدا کولای سمه
تپه تياره کي څه ليدلای سمه
هلته چي ورسې خونه نه ورکېږي
هغه له هره ځايه ښه ښکارېږي
تر ما دمخه به نور هم تللي وي
هلته ياران پيدا کولای سمه
د دروازې ځنځير چي وشرنگوم
دنه څوک راخبرولای سمه
هلته دي څوک ايسارولای نه سي
په انتظار دي درولای نه سي

د لاري سترې چي ستومانه ورسم

داسي څوك سته چي مي پالنه وكړي

پر ما كمزوري د مزلونو رنځور

يو څوك خواخوږي يو پوښتنه وكړي

هلته عوض د مزدوري دركوي

د كړۍ ورځي د خوارۍ دركوي

بستر به وي د هر سړي دپاره

هو! د هر چا ده بستره تياره

Christina Rossetti

Up Hill

DOES the road wind up  hill all the way?

Yes to the very end.

Will the day  s journey take the whole long day?

From morn to night, my friend.

But is there for the night a resting  place?

A roof for when the slow dark hours begin.

May not the darkness hide it from my face?

You cannot miss that inn.

Shall I meet other wayfarers at night?

Those who have gone before.

Then must knock, or call when just in sight?

They will not keep you standing at that door.

Shall I find comfort, travel-sore and weak?

Of labour you shall find the sum.

Will there be beds for me and all who seek?

Yea, beds for all who come.

په یاد می لره

Christina Rossetti

ما په یاد لره چي هېره درنه نه سم
چي زه ليري یم خاموش جهان منلې
لاس په لاس به سره نه سو گرځېدلای
هره لاره به مو هدف ته نه وي تللې
نه به ته سې ما له تلو ستونولای
نه به زه سم درته مخ را اړولای
هره ورځ به لاس تر غاړه سره نه یو
د سبا نقشي به نه سې راشمېرلای
نه دعا نه خواخوږي به را رسېږي
ما په یاد لره زما گرانه زه به نه یم
خو که یو ځلي دي هېره بیا په یاد سم
لا دي بیرته په یادونو کي تازه یم
غم می نسته چي خپه نه سې له مانه
چي دي یاده په ژوندون کي همېشه یم
که په ژوند می وي آزار در رسولی
په خندا یې خاطرې که درنه هېري
هسي نه چي تل دي یاد وي او خپه یې
در په زړه نه کې ترخې خبري ډېري

Christina Rossetti

Remember Me

REMEMBER me when I am gone away,

Gone for away into the silent land

When you can no more hold me by the hand,

Nor I half turn to go yet turning stay.

Remember me when no more day by day

You tell me of our future that you planned:

Only remember me; you understand

It will be late to counsel then or pray.

Yet if you should forget me for a while

And afterwards remember, do not grieve:

For if the darkness and corruption leave

A vestige of the thoughts that once I had,

Better by far you should forget and smile

Than that you should remember and be sad.

تر شهادت وروسته

Scharmél Iris

دوی ور وغورځول کاني تا هم وويشته ډبره
ما يې هم پر لوري وار کړه يوه تېره برابره
د تېرو کانيو له زوره د ده غوښي څيرېدلې
نه يې آه له خولې را وايست نه يې وکړله خبره
هغه ورځ مي نه هېرېږي چي يې آخ له خولې ونه ايست
نن مي ځکه رايادېږي تر خوله باسم فريادونه
چي مي مخامخ ويشتلی د سنگسار په تېره کاني
اوس په زړه کي چلومه د هغه کاني بارونه

Scharmél Iris

After the Martyrdom

THEY threw a stone, you threw a stone

I threw a stone that day.

Although their sharpness bruised his flesh

He had no word to say.

But for the moan he did not make

To-day I make my moan;

And for the stone I threw at him

My heart must bear a stone.

هغه ساز چي ما واورېدی

Conrad Aiken

چي مي ستا سره کوم ساز دی اورېدلی
ساز يې مه بوله نغمه د بل جهان وه
چي مي ستا سره گوله شريکه کړې
رالېرلې له اسمان څخه يزدان وه
اوس چي نه يې راسره پاته تنه ايم
د بېلتون او تنه يې په اوښکو پايښ
چي ښکلا به مي بلله هغه مړه سوه
د ژوندون روښانه شمع مي تياره سوه
د مرگي د شپو احوال به چاته وایم
کوم خواخوږي ته به خپله مينه ستايم
چي د کور له هر موجود سره اشنا وه
را يادېږي دي نازک ښکلي لاسونه
نازول به دي د سپينو زرو لوبښي
ستا په گوتو کي مي ياد سي گيلاسونه
گراني ته به د دې شيانو څه په ياد يې
پر دوی نه سي بېلېدلای ستا يادونه
خو د لاس او گوتو ښي دي باقي دي
ښکولوي مي سپيني ورځي تور خوبونه

زما په زړه کي دي ځالۍ وه راته گراني
چي جونگره کي مي کله گرځېدلې
تبرک د خپل وجود دی باندي ايښی
د دې کور چي هر موجود يې ته ليدلې
زما په زړه کي دي ځالۍ ده تر قيامته
زما رگونه به دي پايي په خيالونو
که په کور کي د هر شي له ياده ووزې
زما وجود به دي ژوندی وي په يادونو

Conrad Aiken

Music I Heard

Music I heard with you was more than music
And bread I broke with you was more than bread;
Now that I am without you, all is desolate;
All that was once so beautiful is dead.

Your hands once touched this table and this silver,
And I have seen your fingers hold this glass.
These things do not remember you, beloved
And yet your touch upon them will not pass.

For it in my heart that you moved among them,

And blessed them with your hands and with your eyes;

And in my heart they will remember always,

They knew you once, O beautiful and wise.

شہزادہ

Josephine Dodge Daskom

زما زرگی یوہ پیالہ وہ د سرو زرو
دہ پرې دواړي شونډي کېښودلې ډېري
سره شراب يې ترېنه تش کړله روان سو
او پيالہ يې چېرته واچوله ليري
زما زرگی یوہ مرغی وہ په هوا کي
گرځېدله پر دښتونو پر باغونو
دہ بندي کړه په قفس کي رانه ولاړی
ورنه ورکه يې کيلي سوه له لاسونو
زما زرگی یو ښایسته سپینکی گلاب و
پر مات ښاخ باندي د وني غوړېدلی
یو ساعت يې پر سينه باندي ځای ورکړ
بل ساعت و هلته مړاوی زمولېدلی

Josephine Dodge Daskam

The Prince

My heart it was a cup of gold
That at his lip did long to lie,
But he hath drunk the red wine down,
And tossed the goblet by.

My heart it was a floating bird
That through the world did wander free,
But he hath locked it in a cage,
And lost the silver key.

My heart it was a white, white rose,
That bloomed upon a broken bough,
He did but wear it for an hour,
And it is withered now.

د نور نړۍ

Henry Vaughan

هغوی ټول د نور نړۍ ته ورغلي
زه یوازي دلته پاته یم دوی تللي
له روښانو خاطرو یې لا تر اوسه
زما غمگین غمگین خیالونه ځلېدلي
زما سینه د غم غبار ده لاندې کړې
د یارانو خاطرې پکښې ځلېږي
لکه ستوري د تیاره ځنگله پر ونو
یا پر وخت د لمر لوېدو شغلې ښکارېږي
ځلوي څو کي د هسکو هسکو غرونو
په سینه کې د غمگینو ماښامونو
زه یې وینم چې متین اخلي گامونه
زما پر ورځو اوږوي نوراني پلونه
زما د ژوند هغه بېخونده خړي ورځي
چې ماتېږي یې وراسته زاړه بندونه
زما مغروري تواضع او پاڅو هیلو
هغې لوړې تواضع تر اسمانونو
ستا گامونه دي هغوی ماته ښودلي
ځلوي چې می تیارې د ماښامونو

ښايسته مرگه چي زړه د عدالت يې
 او يوازي ځلېدای سې تورو شپو کي
 څه اسرار دي د غبار شاته پراته دي
 چي انسان يې لټوي په تور تمو کي
 چي ځالۍ څوک د وړې مرغۍ پيدا کي
 ښايي پوه سي چي مرغۍ ده الوتلې
 خو نه ځای به د سندرو ور معلوم سي
 نه به پوه سي چي اوس کوم ځنگله ته تللې
 فرشتې چي تر روښانو خيالو راسي
 او راوينې کړي ارواحونه له خوبونو
 څه عجيب غوندي فکرونه سي برسېره
 د انسان پر ورځنيو ارمانونو
 دغه ځای دی چي ارواح له خوبه پاڅي
 په ځير ځير گوري نړۍ د عظمتونو
 که يو ستوری وای بندي يوه لحد کي
 سوځېدې يې زنداني لمبې په گور کي
 خو چي کله يې بندي کړ په فضا کي
 اوس بلېږي د اسمان په عظيم کور کي
 اې خالق د حيات او عظمتونو
 خپل قدرت دي له نقابه رابهر که
 روح دي واخله له نړۍ د غلامۍ نه

د رښتونې ازادۍ کور ته يې ور که
يا دي ليري دا غبار که زما له مخي
تیاره کړي چي يې زما د ژوندون لاري
يا ما هم د هغه غره څوکو ته بوزه
چي احتياج رالره نه وي د هينداري

Henry Vaughan

THEY ARE ALL GONE INTO THE WORLD OF LIGHT

They are all gone into the world of light

And I alone sit ling'ring here

Their very memory is fair and bright

And my sad thoughts doth clear.

It glows and glitters in my cloudy breast

Like stars upon some gloomy grove

Or those faint beams in which this hill is dress'd

After the sun's remove.

I see them walking in an air of glory

Whose light doth trample on my days

My days, which are at best but dull and hoary

Mere glimmering and decays.

O holy Hope! and high Humility

High as the heavens above!

These are your walks, and you have show'd them me

To kindle my cold love.

dear, beauteous Death! the jewel of the just

shining nowhere but in the dark

what mysteries do lie beyond thy dust

could man outlook that mark!

He that hath found some fledg'd bird's nest may know

At first sight, if the bird be flown

But what fair well or grove he sings in now

That is to him unknown.

And yet as angels in some brighter dreams

Call to the soul when man doth sleep

So some strange thoughts transcend our wonted themes

And into glory peep.

If a star were confin❖d into a tomb
Her captive flames must need burn there
But when the hand that lock❖d her up gives room
She❖ll shine through all the sphere.

O Father of eternal life and all
Created glories under thee!
Resume Thy spirit from this world of thrall
Into the liberty.

Either disperse these mists, which blot and fill
My perspective still as they pass
Or else remove me hence unto that hill
Where I shall need no glass.

مات قولونه

Helen Dudley

دا څو ورځي دي له باد سره ملگري
ځي راځي او له زمان سره تېرېږي
زه او گران به يو روان تر وني لاندې
کهر با به له ښاخلو څخه څڅېږي
بيا به واخلو په هوا لاري د ستورو
لټوو به مو خپل ستوري په اسمان کي
وي عجيبه شان خبره به وي پېښه
له جانان سره چي ډوب يم خپل جهان کي
ټول وگړي به لگيا وي په سندرو
يادوي به مات قولونه د دلبرو

Helen Dudley

Song

A FEW more windy days

Must come and go their ways

And we will walk

My love and I

Beneath the amber-dripping boughs.

Then on the stars we'll tread

On purple stars and red

And wonder why

The while we talk

Men sign so much of broken vows.

زه باد یم

Zoe Akins

ته لکه مخکه تر قیامته حادثو ته ټینگه
زه لکه باد هسي تېرېرم انتظار نه لرم
زه پر صحرا زه پر دښتونو زه د رېگو سره
لکه سایه هسي روان یمه قرار نه لرم
ته لکه ونه مستقیمه پر خپل ځای ولاړه
زه لکه پاڼه په ښاخلو کي دي ټالونه وهم
ته لکه ستوری داسي ټینگ یې د اسمان پر لمن
زه ناقراړه سمندر یمه موجونه وهم
ته داسي نور یې تل تر تله چي فنا دي نسته
خو زه لمبه یمه بلېرم نن سبا به ځمه
ته د ژوري موسیقۍ په زړه کي موج خوځېږي
زه په یوه شېبه کي چیغه یم تنها درځمه

Zoe Akins

I Am the Wind

I AM the wind that Wavers,

You are the certain land

I am the shadow that passes

Over the sand.

I am the leaf that quivers

You the unshaken tree,

You are the stars that are steadfast

I am the sea.

You are the light eternal ❖

Like a torch I shall die:

You are the surge of deep music,

I but a cry!

چي په مرگ پوه سوی یم

Helen Hoyt

له هغه چي په مرگي یم پوهېدلی
چي یې بهري چي یې وهم یم وهلی
راته گرانه د ژوندون هره شېبه ده
چي له نومه د مرگي یم بهرېدلی
په دنیا کي ډېر غمونه لږ دوستان دي
لږ وگړي غمشريک دي لږ خپلوان دي
څه یارانو کړلې سترگي رانه پټي
نازېدلې پرې سبزي د گورستان دي
له هغه چي په مرگي یم پوهېدلی
چي مرگي می دی پر څنگ باندي راغلی
نړۍ ځونه ښایسته راته ښکارېږي
چي تور کومي د مرگي ځان رانېودلی
مرغلري می شېبې راته ښکارېږي
چي وروستی ورځي او شپې راڅرگندېږي
له هغه چي په مرگي یم پوهېدلی
چي د شپې په څېر تور مخ می یې لیدلی
زما د زړه تیاره کونجونه یې روښان کړل
چي احساس می د مرگي پر ځلېدلی

زما هغې تيارې بينا كړې دواړي سترگي

دا ژوندون ماته مرگي دى رابخښلى

Helen Hoyt

Since I Have Felt the Sense of Death

Since I have felt the sense of death

Since I have borne its dread, its fear

Oh, how my life has grown more dear

Since I have felt the sense of death

Sorrows are good and cares are small

Since I have known the loss of all.

Since I have felt the sense of death

And death forever at my side

Oh, how the world has opened wide

Since I have felt the sense of death

My hours are jewels that I spend

For I have seen the hours end.

Since I have felt the sense of death

Since I have looked on that black night ❖

My inmost brain is fierce with light

Since I have felt the sense of death

O dark, that made my eyes to see!

O death, that gave my life to me!

ملاقات په شپه کي

Robert Browning

سمندر کي د تياره ساحل پر غاړه
پر افق ژړه نیمی سپوږمۍ ولاړه
وارخطا واړه موجونه په خېزونو
پاڅېدلی په جوړو وي له خوبونو
په کښتۍ چي د اوبو څپې څیرمه
پر سرعت یې لاندې رېگ پر شا وهمه
د تودو اوبو پر غاړه لار تېرېږي
یوه لیري کړونده را معلومېږي
په کراره د کړکۍ ښیننه وهمه
د ښینې شاته نرۍ لمبه ښکارېږي
په کرار بڼه کي یې بېره او خوښي ده
وروسته دوه زړونه یو بل سره وصلېږي

بېلېدل په سهار کي:

د اوبو پر مخ سبا رڼا خپره سي
چي د غره پر څوکه مخ د لمر ښکاره سي
پر هغه لار چي راغلی و روان سي
د مېړه په څېر سي ستون په مخه ښه سي

Robert Browning

Meeting at Night

The gray sea and the long black land
And the yellow half-moon large and low
And the startled little waves that leap
In fiery ringlets from their sleep
As in gain the cove with pushing prow
And quench its speed i the slushy sand.

Then a mile of warm sea-scented beach
Three fields to cross till a farm appears
A tap at the pane the quick sharp scratch
And blue spurt of a lighted match
And a voice less loud through its joys and fears
Than the two hearts beating each to each!

Parting at Morning

Round the cape of a sudden came the sea
And the sun looked over the mountain's rim:
And straight was a path of gold of him
And the need of a world of men for me.

که...

Rudyard Kipling

که تا خپل سر وي ساتلی او بایلي یې نور وگرې
او تا ټول ملامت بولي که ژوندي دي او که مړي
که پر خپل ځان دي باور وي او نور خلک بدگومان وي
او له خپله بد گومانه لا منظور د ټول جهان وي
که په ژوند کي سترې نه سې په هیڅ وخت له انتظاره
خلک تا ته دروغ وایي ته روان پر حقه لاره
خلک ستا څخه نفرت کړي ته نفرت له نورو نه کړې
نه بېخي ډېر ښه معلوم سې نه بېخي هوښیاري وکړې
خوب لیدلای سې خو گوره چي خوبونه بادار نه کړې
فکر وکه خو هدف دي چي یوازي افکار نه کړې
که په ژوند کي دي نصیب سي که بری که تباهي ده
تا ته یو شاني ښکاره سي ناکامي که کامیابي ده
که یې وزغمې خبري چي تر خولې دي وي وتلي
وي جهالو او ارزالو ترې دامونه غوړولي
که د ژوند هستي دي ټوله سر پر سر درته ماتېږي
او ته ناست یې جوړوې یې زړه دي نه ځني ماتېږي
که دي ټوله هستي بایلي په یوه داو د قمار کي
بیا یې جوړه کي له سره ځنډ دي رانه سي په کار کي

که دي زړه قوت او ويني ټول په زيار کي وې بايللي
 لا ولاړ يې خپل نوبت ته چي پخوا وې ټوله تللي
 په وجود کي دي شی نه وي درته پاته د ليدلو
 اراده دي وي محکمه رغ کوي د ټينگېدلو
 که وينا کوې مخلوق ته مگر تېر له تقوا نه سې
 د شاهانو سې ملگری خو له خلکو جلا نه سې
 که نه دوست او نه دښمن دي درته جوړ کي فسادونه
 درسره حساب د ټولو چي ډېر نه سي حسابونه
 که دي ژوند کي دقيقه وي پر شپېتو برخو وېشلې
 او بيا هره ثانيه دي په عمل کي وي تللې
 نو که مخکې ده هستي ده هر څه ستا دي درته بويه
 تر دې ټولو زياته دا ده چي مېړه به يې زما زويه

Rudyard Kipling

If ◆

If you can keep your head when all about you,
 Are losing theirs and blaming it on you,
 If you can trust yourself when all men doubt you,
 But make allowance for their doubting too,
 If you can wait and not be tired by waiting,
 Or being lied about, don't deal in lies,
 Or being hated, don't give way to hating,

And yet don't look too good or talk too wise.

If you can dream and not make dreams your master;

If you can think and not make thoughts your aim;

If you can meet with Triumph and Disaster

And treat those two impostors just the same,

If you can bear the words you've spoken

Twisted by knaves to make a trap for fools

Or watch the things you gave your life to broken,

And stoop and build them with worn-out tools:

If you can make one heap of all your winnings

And risk it on one turn of pitch-and-toss,

And lose, and start again at your beginnings

And never breath a word about your loss;

If you can force your heart and nerve and sinew

To serve your turn long after they are gone

And so hold on when there is nothing in you

Except the Will which says to them: "Hold on!"

If you can talk with crowds and keep your virtue,

Or walk with Kings ❖ nor lose the common touch,
Of neither foes nor loving friends can hurt you
If all men count with you, but none too much;
If you can fill the unforgiving minute
With sixty seconds worth of distance run
Yours is the Earth and everything that❖s in it,
And ❖ which is more ❖ you ❖ll be a man, my son!

شين کاليو نجونو

John Growe Ransom

په شنو کاليو کي پېچلو نجونو
چي په چمن کي په نازونو گرځي
د مدرسي د دېوالونو خوا کي
څه په نخرو په مکېزونو گرځي
ورځي ښوونکو ته مو غوړ ونيسي
هغه زړې او پخوانۍ ښوونکي
زړه ته يوه خبره مه اچوي
واوري ويناوي د بودۍ ښوونکي
بيا نو سينگار کي خپلي گني ځوي
هېر کي سبا چي سبا څه پېښېږي
د شنو مرغيو په څېر وڅوڅېږي
چي شين اسمان درسره ومسېږي
په شنو کاليو کي پېچلو نجونو
ځواني تېرېږي سينگارونه وکي
زه به په واز کومي نارې وهمه
ښايستو پر زړونو گوزارونه وکي
ډېري لېراني دا زلمۍ ورځي دي
د باد په شاني گړندۍ ورځي دي

يوه كيسه درته كومه ريشتيا

نه بل سړي نه جوړه كړې ده ما

يوه بدرنگه ښځه پېژنمه

د هغې ژبه د كتلو نه ده

سترگو يې هم د ژوندون رنگ بايللى

داسي بوډۍ ده د ليدلو نه ده

څو كاله مخكي وه د ښار منلې

تر تاسي ټولو په ځواني وه ښكلې

John Growe Ransom

Blue Girls

Twirling your blue skirts, travelling the sword

Under the towers of your seminary

Go listen to your teachers old and contrary

Without believing a word.

Tie the white fillets then about your hair

And think no more of what will come to pass

Than bluebirds that go walking on the grass

And chattering on the air.

Practice your beauty, blue girls, before it fail;

And I will cry with my loud lips and publish
Beauty which all our power shall never establish
It is so frail.

For I could tell you a story which is true;
I know a woman with a terrible tongue,
Blear eyes fallen from blue,
All her perfections tarnished  yet it is not long
Since she was a lovelier than any of you.

تبر پسرلی

Edna St. Vincent Millay

ما د چا شونډي مچ کړې کله ولي
ما هېر کړي زما تر سر لاندې لاسونه
چي تر سر به مي وه لاندې تر سهاره
پرې کول به مي خواږه خواږه خوبونه
نن مي څاڅکي د باران پر کړکۍ اوري
ږغ يې ښکاري لکه ډک له ارواحونو
له فرياد سره مي موشلي پر هينداره
منتظر دي د کوربه د جوابونو
زما په زړه کي هم خاموش دردونه پاڅي
بيا مي ياد هغه زلمی سي هغه تللي
بيا شروع په نيمه شپه کي واويلا کم
رايادېږي هغه تللي هغه ښکلي
لکه ژمي کي ولاړه خړه ونه
چي مرغان چيري وړک سوي نه پوهېږي
دونه پوه ده چي ښاخلې يې دي خاموشي
د پخوا په څېر بلبل نه پرې چغېږي
خو زه نه سمه ويلای نه پوهېږم
خومره ميني دي راغلي خومره تللي

دومره پوه یم سپرلي غوړ کي راويلي

اوس هغه سندري نسته نازولي

Edna St. Vincent Millay

What lips my have kissed, and where, and why

I have forgotten and what arms have lain

Under my head till morning but the rain

Is full of ghosts tonight, that tap and sigh

Upon the glass and listen for reply

And in my heart there stirs a quiet pain

For unremembered lads that not again

Will turn to me at midnight with a cry.

Thus in the winter stands the lonely tree

Nor knows what birds have vanished one by one

Yet knows its boughs more silent than before.

I cannot say what loves have come and gone;

I only know that summer sang in me

A little while, that in me sings no more.

يوه سندره

Richard Crashaw

خدايه كله چي مي زړه كي ستا د فيض فهم پيدا سي
 روح مي الوزي له تنه د ليدو په تمنا سي
 ستا د هيلو له رحمته داسي هيلي را په خوا سي
 مرم د ميني په سره اور كي په لمبه مي زړه جليا سي
 ميني زه دي صدقه سم ځان مي تاته دى سپارلى
 د رحمت نظر يې غواړم ما يې قدر پېژندلى
 د رحمت لمره ځلېږه چي زه ستا نور ته پيدا يم
 كه هر څو له دنيا ځمه بيا به ستا په لمبه پايښ
 زه به مړ سم زه به ځمه خو بيا بيرته ژوندى كېږم
 چي ژوندى سم بيا به بيرته قربانى ته هوسېږم
 ما د روح په دې خيرات كي داسي گټه ده ليدلې
 چي د مرگ له شوقه مرمه له ژوندون څخه تېرېږم
 لا مي اوس هم په وجود كي دا خوږه جگړه جاري ده
 چي له ژونده مرگي زېږي او له مرگه زندگي ده
 چي مي ته پخپله مينه قتلگاه كي قرباني كې
 ځان ته مړ تا كي ژوندى سم پېژندلې مي هستي ده

Richard Crashaw (1613  1649)

A Song

LORD, when the sense of thy sweet grace

Sends up my soul to seek thy face

Thy blessed eyes breed such desire,

I dy in love's delicious Fire.

O love, I am thy Sacrifice.

Be still triumphant, blessed eyes.

Still shine on me, fair suns! that I

Still may behold, though still I dy.

Though still I dy, I live again

Still longing so to be still slain

So gainfull is such losse of breath.

I dy even in desire of death

Still live in me this loving strife

Of living Death and dying Life.

For while thou sweetly slayest me

Dead to my selfe, I live in Thee.

بې امیده کار

Samuel Taylor Coleridge

ټول جهان په کار لگیا دی کورگی پاته له حلزونه
مچمچۍ په هوا گرځي مرغۍ خلاص کړل ووزرونه
په درنو خوبو زنگېږي د اسمان په غېږ کي ژمی
پر خېره یې موسکا ښکاري د سپرلي ویني خوبونه
دا یوازي دلته زه یم چي بېغمه ورته پروت یم
نه غسل جوړوم ځانته نه سندري نه کورونه
مگر وینم د سیند غاړي چي گلونه پرې غوړېږي
په هغې چینې خبر یم چي غسل ورنه بهېږي
ځی گېډۍ گېډۍ غوړېږی د ژوندون پر بیده لاره
نه غوړېږی زما دپاره نه بهېږی زما دپاره
نه خوشاله نه خپه یم ځم قدم قدم روان یم
زما په روح کي څه منتر دی چي بیده په هر زمان یم
بې امیده زیار غسل دي ډکوه ترې غلبېلونه
که امید وي بې هدفه لاس دي مینځه له ژوندونه

Samuel Taylor Coleridge (1772  1834)

Work without Hope

Lines Composed 21st February 1825

All Nature seems at work. Slugs leave their lair

The bees are stirring ◆ birds are on the wing
And Winter slumbering in the open air,
Wears on his smiling face a dream o Spring
And I the while, the sole unbusy thing,
Nor honey make, nor pair, nor build, nor sing
Yet well I ken the banks where amaranths blow,
Have traced the fount whence streams of nectar flow.
bloom, O ye amaranths! bloom for whom ye may,
For me ye bloom not! Glide, rich streams, away!
With lips unbrightened wreathless brow, I stroll:
And would you learn the spells that drowse my soul?
Work without Hope draws nectar in a sieve,
And Hope without an object cannot live.

د خپل ښکلي لمر لاره دي واخله

Thomas Campion

خه بدبختي ساپي لار د ښکلا اخله
که خه توره کرغېړنه لکه شپه يې
هغه جوړه ده د لمر له پلوشو نه
ته بدبخته ته بدرنگه ته سایه يې
ورپسې سه په قدم د هغې ښکلي
چي يې ته بې برخي کړې له رڼا يې
ستا له ژونده يې زېښتلي ښايستې وړانگي
ته تورمخې له نظره د هر چا يې
هغه ژوند کوي د عرش په کنگرو کي
هغه اوسي د اسمان په کنارو کي
ته هم ورسې د هغې ښکلي ډولۍ ته
چي رڼا يې ده بخښلې و نړۍ ته
ورپسې يې سه پر لاس د نکه وړانگو
چي ښکلا يې ستا وجود دی سوځولی
ته يې توره کرغېړنه يې پرې ايښې
ستا وجود يې دی له نور څخه زېښتلی
ورپسې سه په زرینو ښکليو څانگو
ګوندي تور مخ دي در پرې مينځي په وړانگو
ورپسې سه چي لار نور پکښي ځلېږي

چي بدمرغه کرغېړنه شپه خپرېږي
چي له نور سره يې تېره کړي تر ستوني
د ازل د قلم توري ريشتيا کېږي
ورپسې سه چي نصيب درته ليکلي
ستا په برخه گوره څه دي رسېدلي
لا له لمر سره به سپوري وي ملگری
د ساپې له مخه وړانگي مروړي
لمر به تل وي تر قيامته نازولی
د ساپو مخ به هم تور وي هم ناولی

Thomas Campion

Follow Thy Fair Sun

Follow thy fair sun, unhappy shadow;

Though thou be black as night,

And she made all of light

Yet follow thy fair sun, unhappy shadow.

Follow her, whose light thy light depriveth;

Though here thou liv^{est} disgraced

And she in heaven is placed

Yet follow her whose light the world reviveth.

Follow those pure beams, whose beauty burneth;
That so have scorched thee
As thou still black must be
Till her kind beams thy black to brightness turneth.

Follow her, while yet her glory shineth;
There comes a luckless night
That will dim all her light;
And this the black unhappy shade divineth.

Follow still, since so thy fates ordained;
The sun must have his shade,
Till both at once do fade,
The sun still proud, the shadow still disdained.

زما بازاری مېرمني نه خوښېږي

Thomas Campion

د هغو ښکلو په تلابن کي نه يم
چي لوبېدلي د زلمو سره وي
زه کليوالي ساده نجوني غواړم
چي نا اشنا له وينو شپو سره وي
هغه له خپلي ښکلا ښکلي نجوني
هغه ساده هغه د کلي نجوني
چي کله زه ورته خولگی و غواړم
وايي د خدای پار دی بدنانه دي کړم
چي کله زما سي زه يې غېږ کي نيسم
نه وایي دا چي نا ارامه دي کړم
هغه د کلي ساده دنگي نجوني
درته به گل راوړي گلونه غواړي
ښاري نجلۍ د خپلي ميني بدل
د سرو طلاوو بارانونه غواړي
دا بازاری ښکلي مي نه دي په کار
چي د طلا په تاله زړونه پلوري
زه د هغو ښکليو خپرو مين يم
چي نه نازونه نه ځانونه پلوري

کله چي زه ورنه خولگی و غواړم
وايي د خدای پار دی بدنانه دي کړم
چي کله زما سي زه يې غېږ کي نيسم
نه وایي دا چي نا ارامه دي کړم
پر پرده دا ښکلي بازاري مېرمني
د بېگانه پر بالښتونو ویدې
غواړم د ولو د ویاو ښکلي مي
په شنو وښو کي پر برگونو پرتې
هغه د کلیو په مېوو لوی سوي
هغه په شاتو او شیدو لوی سوي
چي کله زه ورنه خولگی غواړمه
وايي د خدای پار دی بدنانه دي کړم
چي کله زما سي زه يې غېږ کي نيسم
نه وایي دا چي نا ارامه دي کړم

Thomas Campion

I care Not for These Ladies

I care not for these ladies

That must be wooed and prayed;

Give me kind Amaryllis,

The wanton country maid

Nature Art disdaineth;

Her beauty is her own.

Her when we court and kiss

She cries, "Forsooth, let go!"

But when we come where comfort is,

She never will say no.

If I love Amaryllis,

She gives me fruit and flowers

But if we love these ladies

We must give golden showers.

Give them gold than sell love

Give me the nut-brown lass

Who when we court and kiss

She cries, "Forsooth, let go!"

But when we come where comfort is,

She never will say no.

These ladies must have pillows

And beds by strangers wrought;

Give me a bower of willows

Of moss and leaves unbought,

And fresh Amaryllis,
With milk and honey fed;
Her when we court and kiss
She cries, "Forsooth, let go!"
But when we come where comfort is,
She never will say no.

کلیزه

John Donne

له هغې شپې چې مو لومړي ليدلي
ميني مو يو د بل پر زړو کرلي
ټول پاچهان هغوی ته گران جنرالان
غټان ، ښايسته او د وطن هوښياران
او خپله لمر چې جوړوي کلونه
يو کال زوړ سوی دی پر مخ د اسمان
له هغې ورځې بيا تر اوسه پوري
هر څه پر لور د تباهي دي تللي
يوازي زموږ مينه باقي پاته ده
حملې يې نه دي د قسمت منلي
نه سباوون او نه پروڼ پېژني
زموږ څخه نه ځي له زمان سره ځي
له لومړۍ ورځې بيا تر اوسه پوري
لکه روڼ ستوری له آسمان سره ځي
دا دوه غوږونه چې وعدې په اوږو
د يوه بل د ناز گيلې په اوږو
او دا دوې سترگي د مالگينو اوښکو
دا د روښانو بلورينو اوښکو

له دې جهانې بل جهان ته ور وړو
 دواړه د قبر و زندان ته وروړو
 چي هديره كي پر بيديا پراته يو
 د يوه بل څنگ ته تنها پراته يو
 د قبر خاوري مو هډونه خوري
 لا به په غېږ كي د بقا پراته يو
 ارواح به تللې وي پر لور د اسمان
 موږ به ژوندي گرځو پر كور د اسمان
 چي په قيامت مو سي ژوندي هډونه
 په هغه ورځ به مو پيوند وي زړونه
 لا به مو نوره هم زياتېږي مينه
 لا به مو يو بل ته پسخېږي مينه
 زه او ته دواړه يو په ژوند پاچهان
 زموږ په څېر نسته په نړۍ كي شاهان
 د هر چا له خپل رعيت وېره وي
 د لوی واره د خيانت وېره وي
 موږ پاچاهانو سوگندونه كړي
 د زړو د كور مو پيوندونه كړي
 وېره د چا له خيانت نه لرو
 د زړو په ژبه مو قولونه كړي
 راځه چي پرېږدو مكرجنې وېري

هم د ریشتیا هم دروغجنی وېري
د زړه له کومي سره گران سو دلته
د مرگ تر ورځي مینان سو دلته
راځه د زړونو پاچهي به کوو
ورك به حساب وي د هفتو کلونو
خپله دوهمه پاچهي به پیل کو
له نن نه وروسته په شپېتو کلونو

John Donne

The Anniversary

All kings, and all their favorites,
All glory of honours, beauties, wits,
The sun it self, which makes times, as they pass,
Is elder by a year now than it was
When thou and I first one another saw
All other things to their destruction draw,
Only our love hath no decay;
This no to-morrow hath nor yesterday
Running it never runs from us away
But truly keeps his first, last, everlasting day.

Two graves must hide thine and my crose

If one might death were no divorce
Alas ! as well as other princes, we
Who prince enough in one another be
Must leave at last in death these eyes and ears
Oft fed with true oaths, and with sweet salt tears
But souls where nothing dwells but love
All other thoughts being inmates ♠ then shall prove
This or a love increased there above
When bodies to their graves, souls from their graves remove.

And then we shall be thoroughly blest;
But now no more than all the rest.
Here upon earth we ♠re kings, and none but we
Can be such kings nor of such subjects be.
Who is so safe as we? Where none can do
Treason to us, except one of us two
True and false fears let us refrain
Let us love nobly and live and add again
Years and years unto years, till we attain
To write threescore, this is the second of our reign.

ازانگه

Christina Rossetti

راځئ د شپې په خاموشي کي راسئ
راځئ له خوب سره مي وگرېږئ
سره اننگي د اوبو ډکي سترگي
راوړئ د خيال په ټال کي وزنگېږئ
راځئ د لمر د پلوشو په رسم
پر مرغلينو اوبو وځلېږئ
راځئ له اوبښکو سره ملو يادونو
تلليو د وصل پخوانو يادونو
يه زما خوږو خوبونو کله راځئ
چي وينېده يې په جنت کي کېږي
چي زړونه راوړي پيماني د ميني
چي سترگي يو له بله نه مړېږي
گورئ چي ورو ورو دروازه پرانيږي
راځي پاتېږي بيرته نه ستنېږي
يو ځلي بيا مي تر خوبونو راسئ
چي د مرگي پر پوله ژوند وکمه
د ميني کور ته تر خيالونو راسئ
چي په خپل ژوند درته سوگند وکمه

بیرته تازه کمه زاره خیالونه

د اورنۍ مینې پاڅه یادونه

Christina Rossetti

Echo

Come to me in the silence of the night

Come in the speaking silence of a dream

Come with soft rounded cheeks and eyes as bright

As sunlight on a stream

Come back in tears

O memory, hope, love of finished years

Oh dream how sweet too sweet too bitter sweet

Whose wakening should have been in paradise

Where shouls brimfull of love abide and meet

Where thirsting longing eyes

Watch the slow door

That opening, letting in, lests out no more.

Yet come to me in dreams, that I may live

My every lift again through cold in death

Come back to me in dreams that I may give

Pulse for pulse, breath for breath:

Speak low lean low

As long ago, my love, how long ago!

ستوري به لوېږي

A E Housman

ما ليدلي دي چي ستوري له اسمانه
يو په بل پسي رالوېږي او ورکېږي
خو سينه د شنه اسمان له ستورو ډکه
له گرېوانه يې يو ستوري نه کمېږي
که هر څومره خلک يوسي زحمتونه
د زاړه زخم چاره نه سي کولای
په سيندونو کي به اوري بارانونه
خو تروې اوبه يې نه سي خوږېدلای

A. E. Housman

Stars

Stars, I have seen them fall
But when they drops and die
No stars is lost at all
From all the stars-sown sky.
The toil of all that be
Helps not the primal fault
It rains into the sea
And still the sea is salt.

د ژوندانه تغير

William Dunbar (1460 ? 1513)

غواړم پوه سم چي دا څرنگه دنيا ده
 څه عجيبه بې ثباته بې وفا ده
 زړه مي غواړي چي يې پوه په افسانه سم
 چي پر کوم لوري يې مخ پر کومه خوا ده
 نه مي زور د عقل فکر په رسېږي
 نه يې ژبه راملومه نه معنی ده
 په ټول ژوند کي په يوه حقيقت پوه سوم
 غولونکې دا نړۍ لار يې خطا ده
 چي پرون مي څه ليدل ما به ويله
 څه موسم دی هر څه نېکلي معلومېږي
 لکه بڼه د طاووس هر څه رنگين دي
 هم تازه هم يې رنگونه پورته کېږي
 نن يې هر څه لکه زهر دي ترڅه دي
 پر وجود مي لکه نېنې هسي لگېږي
 نه پوهېږم څه ژوندون دی څه يې راز دی
 دوه رنگي يې په هر څه کي څرگندېږي
 چي پرون به مي ليدې دستې د گلو
 نن يې جوړه قتلگاه ده په بوستان کي

چي سندرې يې ويلې په ځنگلو کي
 اوازونه يې وچ سوي دي په ځان کي
 تر واورين پرستن يې لاندي ځالگۍ دي
 کور يې جوړ دی په تور تم په گورستان کي
 په هر اوږي پسي ژمی رارسېږي
 د گلونو قافلې دي خاوري کېږي
 بيا موسم د پسرلي سي د گلونو
 بيا غونچې وي بيا به هر سهار غوږېږي
 چي د نيمې شپې تياره پلو سي پورته
 د آسمان له کنارو خوښي اوږېږي
 په خوښۍ پسي نوبت دی د غمونو
 له غمونو سره لور د خوښۍ زېږي
 له ازله چي جهان دی پيدا سوی
 د رنگونو معمی ده چي چلېږي

William Dunbar (1460 ? 1513)

Of the Change of Life

I seik about this world unstable

To find ane sentence convenabile

Bot I can nocht in all my wit

Sa trew ane sentence fynd of it

As say, it is dessaveabile.

For yesterday I did declair
Quhow that the seasoun soft and fair
Com in als freche as pako fedder
This day it stangis lyk ane edder
Concluding all in my contrair.

Yisterday fair up sprang the flouris
This day thai ar all slane with schouris
And fowllis in forrest that sang cleir
Now walkis with a drery cheir
Full caild ar baith thair beddis and bouris.

So nixt to symmer wyntir bene,
Nixt efter confort, cairis kene
Nixt dirk mednycht the mirthfull morrow
Nixt efter joy aye cumis sorrow.
So is this warld and ay hes bene.

موږ اوس هم باور لرو

Alfred Lord Tennyson

موږ اوس هم په دې باور يو چي يو وخت به
دا د شر كړۍ د خيږ پر كور ختمېږي
دا د زور دا گناهكاري ارادې به
لكه ويني پرېولل كېږي او هېرېږي
نه جهان كي سته گامونه بې هدفه
نه د چا ژوندون بې هيڅه تباه كېږي
چي خالق هر څه تكميل دي پيدا كړي
له هستيه به څوك څرنگه نېستېږي
يو چينجى به څوك مړ نه كي بې اجله
نه بې ځايه پروانه په اور سوځېږي
او كه سوځي حقيقت موږ ته معلوم دى
چي عوض به د لمبو ورته رسېږي
په دنيا كي بل په هيڅ شي خبر نه يو
دومره پوه يو چي د شر نوبت تېرېږي
پروا نسته كه هر څو لاره اوږده ده
ژمى تل په زرغونه سپرلي بدلېږي
زه تل وينم دا خوبونه خو زه څوك يم؟
يو ماشوم يم نيمه شپه كي چي ژړېږي

يو ماشوم يم د رڼا دپاره ژاړم

نه په ژبه نه آرزو مي څوك پوهېږي

Alfred Lord Tennyson

Oh Yet We Trust

Oh yet we trust that somehow good

Will be the final goal of ill

To pangs of nature sins of will

Defects of doubts and taints of blood.

That nothing walks with aimless feet

That not one life shall be destroyed

Or cast as rubbish to the void

When God hath made the pile complete.

That not a worm is cloven in vain

That not a moth with vain desire

Is shriveled in a fruitless fire

Or but subserves another's gain.

Behold we know not anything

I can but trust that good shall fall

At last-far off-at last to all
And every winter change to spring.

As runs my dream, but what am I?

An infant crying in the night:

An infant crying for the light:

And with no language but a cry.

تش لاسونه

Sir Walter Scott

سترگي نه کې ورته خلاصي چي د ښکليو جوپې راسي
ښور نه وخورې له خپل ځايه چي شاهان لښکري باسي
چي جامونه درته راوړي او سره مې پکښي ځلېږي
ته يو گوټ پر ځان حرام که چي هر څه پيالې تشېږي
که څه غوړ وي عالمونه ته به نه کوې خبري
پرېږده ښکلي سندرغاړي چي يې وانه ورې سندرې
سرې طلاوي دي انبار وي ته به نه ور وړې لاسونه
تش د زړه، د لاس، د سترگو همېشه لره کورونه
په آرامه دي ژوند تېر که په کراره څه خپل کور ته
چي خالي لاسونه راغلې څه خالي لاسونه کور ته

Sir Walter Scott

Show lines

Look not thou no beauty's charming

Sit thou still when kings are arming

Taste not when the wine cup glistens

Speak not when the people listens

Stop thine ear against the singer

From the red gold keep thy finger

Vacant heart and hand and eye

Easy live and quiet die.

پښېمانه

Edna St Vincent Millay

لږ په زړه ومه غمگينه چي وړه گناه مي کړې
 تياره خونه مي پيدا کړه سر تر پايه نم وهلې
 ځان مي بند کړ په کوټه کي له غمونو په ژړا سوم
 ما وې خدايه ژر مي مړه که توبه گاره له گناه سوم
 پرېوتم پر وچه مخکې تودې اوبښکي مي راتوی کړې
 خدايه ليري مي له برخي د گناه او خطا بوی کړې
 خو پرېهز مي سو نيمگړی او توبه مي کړه ژر ماته
 له تيارې کوټې مي ځان کړ د څراغ تتي رڼا ته
 غم له اوبښکو سره ولاړی زما وړه گناه ويده سوه
 شيطاني مغز کي بيرته د گناه لمبه تازه سوه
 راولاړه سوم رڼا ته ځان مي جوړ شونډي مي سرې کړې
 توري زلفي مي کړې جوړي پر تندي مي راخوړې کړې
 چي يې زړه په منگول کش کړم چي ځوانان لاندي تېرېږي
 خو په دې تياره کوڅه کي لاروي نه معلومېږي
 ما وې څه په زړه ناپاکه ژوندون څه بده نجلۍ کړم
 خو که نه يم پښېمانه شرنګ به پورته د خوښۍ کړم

Edna St Vincent Millay (1892  1950)

The Penitent

I had a little sorrow

Born of a little sin

I found a room all damp with gloom

And shut us all within

And ♠ little Sorrow, weep, ♠ said I,

♠ And, Little Sin, pray God to die,

and I upon the floor will lie

and think how bad I ♠ve been! ♠

also for pious planning

it mattered not a whit!

As far as gloom went in that room

The lamp might have been it!

My Little Sorrow would not weep

My Little Sin would go to sleep

To save my soul I could not keep

My graceless mind on it!

So up I got in anger

And took a book I had

And put a ribbon on my hair

To please a passing lad.

And ♦ One thing there ♦s no getting by

I ♦ve been a wicked girl, ♦ said I,

♦ But if I can ♦t be sorry, why,

I might as well be glad! ♦

Alfred Lord Tennyson

د شپې سفر

چي لمر پټ د غرو تر شا سي
د ماښام ستوري ښکاره سي
زما نوبت سي زما نوم ياد سي
زما په نوم پورته ناره سي
نه به څوک راپسي ژاړي
نه به څوک تويوي اوښکي
چي زه وزم سمندر ته
په توپان کي چي مي شپه سي
موج راځي له سمندره
خوله يې ډکه له ځگونو
پر توپان يې اثر نه سي
د جهان د آوازونو
د ماښام سترگه ښکاره سوه
اوس پلو د شپې خپرېږي
چي روان سم له دې کوره
د چا زړه به نه شين کېږي
ما به يوسي توپانونه
د خوني سمندر خولې ته
ما به کش کي لوی موجونه

د توپان تياره سينې ته

خو چي زړه د سمندر ته

لاس تړلی ور وتلای

کښتۍ وان مو کشکي خدايه

يو ځل مخامخ ليدلای

د دې انگورو شراب

Edna St Vincent Millay

زه شراب له دې انگورو جوړومه
شپه او ورځ به مي تر مرگه دغه کار وي
په انگورو به لړلې گور ته ځمه
تر مرگي به مي دا ژوند او دغه لار وي
که دي زړه وي چي خواله راسره وکې
راسه راسه د انگورو په موسم کي
ما به وينې چي شراب ترې جوړومه
نه د ژوند او نه د مرگ به يم په غم کي
پر وجود مي نښتېځلي انگور کښېږده
ما تر مرگه په همدغه حال کي پرېږده
راته راوله درې ښځي د پرېوللو
خو چي پاک نه کي انگور زما په پرېوللو
چي ما پاکه د انگور له اوبو نه کي
تور عاشق ته زما وجود ور حواله کي
چي په لاس مي د مرگي د منگول ورکي
او هغه مي لڅوي په خپل بستر کي
نو به پوه سي چي يو بل څوک دی راغلی
له ده مخکي تر بستره رسېدلی

پاخه سبا سو

Albert Edward Housman

هله پاخه چي راپورته سپين سبا سو
له ساحله د تيارې لمن ټولېږي
د لمر سترگه راختلې په آسمان کي
له ختيځه څخه وړانگي رانېکارېږي
د تيارې جامې څيري زريني وړانگي
مخ د مخکي د طلا په شان ځلېږي
پر آسمان د وړانگو تخت دی غوړېدلی
پاخه وگوره خېمه د شپې څيرېږي
سترگي روڼي که چي وخت د پاڅېدو دی
نغارې د سهار واوره چي رغېږي
لويي لاري د کاروان په انتظار دي
وايي څوک د غرونو شاته ور تېرېږي
د سيالۍ ميدان ته ووتل ښارونه
د آسمان پر لور يې پورته سول رغونه
ځوانه پورته سه بری به د هغو وي
د رڼا سره چي وينې وساتي زړونه
ځوانه پورته سه وخت نه دی د خوبونو
وړانگي نه دي د آرام د بالښتونو

څوڪ چي ځانته نارينه او ژوندي وايي

ورځي نه بېگاه کوي پر بسترونو

د خٽين دېوال په برخه درېدل دي

د ژونديو گرځېدل نفس ايستل دي

چي دي ختم سي دا ستري سفرونه

د آرام دپاره پاڻه دي قرنونه

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library